

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · tercer període · sèrie P · número 72

Ple del Parlament

Sessió 36, primera reunió, dimecres 20 de juliol de 2022

Presidència de la M. H. Sra. Laura Borràs i Castanyer

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Manifestació de condol i de condemna de la violència masclista	6
Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants	6
Homenatge en memòria de l'exdiputat Antoni Dalmau i Ribalta 401-00021/13	7
Pregunta al Govern sobre els efectes de la sequera i el canvi climàtic 310-00339/13	10
Pregunta al Govern sobre les mesures previstes pel Departament de Justícia per a garantir la seguretat dels funcionaris dels centres penitenciaris 310-00340/13	12
Pregunta al Govern sobre el pla de reforç dels Mossos d'Esquadra per a l'estiu 310-00349/13	14
Pregunta al Govern sobre les escoles bressol rurals 310-00350/13	15
Pregunta al Govern sobre els reforços per a millorar l'atenció educativa 310-00351/13	17
Pregunta al Govern sobre les agressions als funcionaris dels centres penitenciaris 310-00341/13	18
Pregunta al Govern sobre el balanç del curs polític del Departament d'Acció Exterior i Govern Obert 310-00342/13	20
Pregunta al Govern sobre els darrers anuncis del president del Govern de l'Estat 310-00343/13	21
Pregunta al Govern sobre la sequera 310-00345/13	22
Pregunta al Govern sobre els incendis al Bages 310-00346/13	24
Pregunta al Govern sobre les mesures previstes per a evitar les ocupacions d'habitatges durant l'estiu 310-00347/13	26
Pregunta al Govern sobre la garantia dels drets sexuals i reproductius 310-00344/13	28

Pregunta al Govern sobre la dispensació de medicaments contra el càncer als pacients	29
310-00338/13	
Pregunta al Govern sobre l'acció exterior del Govern	31
310-00348/13	
Pregunta al president de la Generalitat sobre l'ampliació de carrils de l'autopista AP-7	33
317-00199/13	
Pregunta al president de la Generalitat sobre la posició del Govern amb relació a la candidatura d'Espanya per a organitzar el mundial de futbol del 2030	34
317-00193/13	
Pregunta al president de la Generalitat sobre la possible eliminació dels impostos de patrimoni i de successions	36
317-00194/13	
Pregunta al president de la Generalitat sobre la revolució verda i la lluita contra el canvi climàtic	38
317-00197/13	
Pregunta al president de la Generalitat sobre les polítiques del Govern en contra dels interessos dels catalans	39
317-00195/13	
Pregunta al president de la Generalitat sobre la pròxima reunió de la taula de diàleg i l'establiment d'una estratègia guanyadora de l'independentisme	41
317-00196/13	
Pregunta al president de la Generalitat sobre la pròxima reunió de la taula de diàleg	42
317-00200/13	
Pregunta al president de la Generalitat sobre la previsió de noves reunions del Consell del Diàleg Social de Catalunya i de mesures per a pal·liar els efectes de la situació econòmica derivada de la guerra d'Ucraïna	44
317-00198/13	
Decret llei 10/2022, del 5 de juliol, de modificació del Decret llei 4/2018, del 17 de juliol, pel qual s'assumeix la gestió directa del servei d'abastament d'aigua a poblacions per mitjà de les instal·lacions de la xarxa d'abastament Ter-Llobregat de titularitat de la Generalitat i es crea l'Ens d'Abastament d'Aigua Ter-Llobregat	45
203-00027/13	
Proposició de llei de modificació de l'article 47 de la Llei 5/2008, del 24 d'abril, del dret de les dones a erradicar la violència masclista, relativa a les indemnitzacions i els ajuts per a dones víctimes de violència masclista i llurs filles i fills (debat de totalitat)	54
202-00027/13	
Decret llei 9/2022, del 5 de juliol, de mesures urgents en matèria de lloguer de vehicles amb conductor	71
203-00026/13	
Decret llei 8/2022, del 12 de juliol, pel qual s'autoritza el Govern a prestar un aval a Circuits de Catalunya, SL, i un contraaval davant l'entitat financera garant, relatiu al contracte de promoció de cursa amb Formula One World Championship Limited (FOWC), per garantir el pagament dels drets contractuals per a l'organització del Gran Premi Fórmula 1 dels anys 2023 al 2026	84
203-00028/13	
Designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la proposició de llei de garantia del servei de caixer automàtic en els municipis en risc d'exclusió financera i de garantia en l'accés als serveis bancaris	95
271-00001/13	
Interpel·lació al Govern sobre l'aprovació del nou contracte programa de serveis socials (retirada)	96
300-00209/13	
Interpel·lació al Govern sobre la despesa en ajuts i subvencions i en publicitat institucional als mitjans de comunicació	96
300-00212/13	

Interpel·lació al Govern sobre la situació econòmica 300-00214/13	102
Interpel·lació al Govern sobre la situació econòmica provocada per la crisi 300-00215/13	109
Interpel·lació al Govern sobre la paràlisi del primer curs polític de la catorzena legislatura 300-00210/13	116
Interpel·lació al Govern sobre l'ús de les llengües a l'escola 300-00208/13	123

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 36.1

La sessió s'obre les nou del matí i dos minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel lletrat major en funcions de secretari general, la lletrada Mercè Arderiu i Usart i el lletrat Antoni Bayona Rocamora.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident i conseller de Polítiques Digitals i Territori, la consellera de la Presidència, el conseller d'Empresa i Treball, el conseller d'Economia i Hisenda, la consellera d'Igualtat i Feminismes, la consellera d'Acció Exterior i Govern Obert, el conseller d'Educació, la consellera de Recerca i Universitats, el conseller de Salut, el conseller d'Interior, la consellera de Drets Socials, la consellera de Cultura i la consellera de Justícia.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Homenatge en memòria de l'exdiputat Antoni Dalmau i Ribalta (tram. 401-00021/13). Junta de Portaveus. Substanciació.

2. Preguntes amb resposta oral.

3. Decret llei 10/2022, del 5 de juliol, de modificació del Decret llei 4/2018, del 17 de juliol, pel qual s'assumeix la gestió directa del servei d'abastament d'aigua a poblacions per mitjà de les instal·lacions de la xarxa d'abastament Ter-Llobregat de titularitat de la Generalitat i es crea l'Ens d'Abastament d'Aigua Ter-Llobregat (tram. 203-00027/13). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei.

4. Decret llei 9/2022, del 5 de juliol, de mesures urgents en matèria de lloguer de vehicles amb conductor (tram. 203-00026/13). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei.

5. Decret llei 8/2022, del 12 de juliol, pel qual s'autoritza el Govern a prestar un aval a Circuits de Catalunya, SL, i un contraaval davant l'entitat financera garant, relatiu al contracte de promoció de cursa amb Formula One World Championship Limited (FOWC), per garantir el pagament dels drets contractuals per a l'organització del Gran Premi Fórmula 1 dels anys 2023 al 2026 (tram. 203-00028/13). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei.

6. Proposició de llei de modificació de l'article 47 de la Llei 5/2008, del 24 d'abril, del dret de les dones a erradicar la violència masclista, relativa a les indemnitzacions i els ajuts per a dones víctimes de violència masclista i llurs filles i fills (tram. 202-00027/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat de totalitat (text presentat: BOPC 178, 19).

7. Designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la proposició de llei de garantia del servei de caixer automàtic en els municipis en risc d'exclusió financera i de garantia en l'accés als serveis bancaris (tram. 271-00001/13). Ple del Parlament. Designació dels diputats.

8. Interpel·lació al Govern sobre la despesa en ajuts i subvencions i en publicitat institucional als mitjans de comunicació (tram. 300-00212/13). Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Substanciació.

9. Interpel·lació al Govern sobre la situació econòmica (tram. 300-00214/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.

10. Interpel·lació al Govern sobre la situació econòmica provocada per la crisi (tram. 300-00215/13). Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Substanciació.

11. Interpel·lació al Govern sobre la paràlisi del primer curs polític de la catorzena legislatura (tram. 300-00210/13). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Substanciació.

12. Interpel·lació al Govern sobre l'ús de les llengües a l'escola (tram. 300-00208/13). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.

13. Interpel·lació al Govern sobre l'impuls de la política lingüística (tram. 300-00211/13). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Substanciació.

14. Interpel·lació al Govern sobre les agressions a funcionaris de presons per part d'intrínsecs (tram. 300-00213/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.

15. Interpel·lació al Govern sobre l'aprovació del nou contracte programa de serveis socials (tram. 300-00209/13). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Substanciació.

16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques digitals (tram. 302-00177/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'estratègia de futur per a la vegegria de l'Alt Pirineu i Aran (tram. 302-00179/13). Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els col·lapses de l'autopista AP-7 (tram. 302-00180/13). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la creació d'un fons de transició nuclear just amb els territoris propers a Ascó i a Vandellòs (tram. 302-00178/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la protecció del medi litoral (tram. 302-00184/13). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació política internacional i el dret a l'autodeterminació (tram. 302-00181/13). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'impacte de la repressió en l'independentisme i en els estàndards democràtics de l'Estat espanyol (tram. 302-00182/13). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Debat i votació.

23. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques per a frenar l'ocupació il·legal d'habitatges (tram. 302-00183/13). Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Debat i votació.

La presidenta

Bon dia. Comença la sessió.

La llista de les preguntes a respondre oralment en ple està inclosa en el dossier de ple que tenen a la seva disposició. I d'acord amb l'article 164 del Reglament, se substanciaran aquest matí com a segon punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària que ara comencem.

Els faig avinent que dos diputats han delegat el seu vot per a aquesta sessió i que, malauradament, també abans de començar amb l'ordre del dia he de comunicar-los un nou feminicidi.

Manifestació de condol i de condemna de la violència masclista

D'acord amb les dades oficials del Departament d'Interior, el passat 16 de juliol va morir assassinada a Maçanet de la Selva la Margarita. I, en nom de la cambra, lamento i condemno aquest crim i reitero el compromís d'aquest Parlament en l'eradicació de qualsevol forma de violència contra les dones, i també de tot l'esforç per vetllar pel seu record.

D'acord amb el protocol de dol del Parlament de Catalunya contra les violències masclistes, aprovat pel Grup de Treball en Equitat de Gènere, aquesta presidència convoca un minut de silenci en acabar avui la sessió al Ple al migdia, davant de la façana del palau.

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants

D'acord també amb el que estableix la Moció 111/XII, del Parlament de Catalunya sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants, els informo que, segons les dades oficials de l'Organització Internacional de

les Migracions, des del començament d'aquest any 2022 hi ha un total de 971 persones mortes o desaparegudes a la Mediterrània.

I també al llarg dels darrers dies hem vist de nou com la virulència de les flames ha arrasat centenars, milers d'hectàrees del nostre país. Per això voldria, també, començar aquest Ple adreçant unes paraules d'acompanyament, de suport a tots els veïns de les zones afectades pels incendis aquests dies i aquestes setmanes. Molt especialment els que ho han perdut tot. Els que han perdut casa seva i que ara han de fer front a una situació extremadament complexa. Així mateix, vull aprofitar l'ocasió per mostrar el profund agraïment d'aquest Parlament envers totes les persones que lluiten contra els incendis: bombers, protecció civil, agents rurals, ADFs, mossos, policies locals, serveis d'emergències mèdiques, Creu Roja, alcaldes, regidors, pagesos, voluntaris, tothom. Gràcies per ser-hi sempre; gràcies per no fallar.

Estem a les millors mans. Però la dedicació i la professionalitat del nostre sistema d'emergències contra els incendis no ens pot fer abaixar la guàrdia. Vivim setmanes de situació extrema, se'ns ha recordat. Situació extrema de risc d'incendi. Ja n'hem viscut molts i aquest estiu encara es preveu llarg i molt calorós, així és que, de nou, recordem que cal extremar les precaucions i tenir sempre present que la millor forma d'apagar un incendi és evitant que es produeixi.

Passem, doncs, ja al primer punt de l'ordre del dia... Sí, senyor Martín Blanco, per què em demana la paraula?

Ignacio Martín Blanco

Presidenta, bon dia. Per saber, perquè em confirmi si una de les persones que delega el vot és el senyor Lluís Puig, perquè lògicament...

La presidenta

Sí.

Ignacio Martín Blanco

Vostè sap que això contravé...

La presidenta

La resposta és sí.

Ignacio Martín Blanco

...les resolucions del Tribunal Constitucional i ens reservem les conseqüències jurídiques i judicials que això pugui tenir per a vostè.

La presidenta

Senyor Martín Blanco, la resposta és sí. Un dels vots delegats per aquest Ple és el del diputat Lluís Puig.

Homenatge en memòria de l'exdiputat Antoni Dalmau i Ribalta

401-00021/13

Passem al primer punt de l'ordre del dia, l'homenatge en memòria de l'exdiputat Antoni Dalmau i Ribalta. Vull saludar molt afectuosament la seva vídua, la seva filla, els seus fills, els seus germans, a tota la família que avui ens acompanya. Iniciem aquest punt de l'ordre del dia en memòria del senyor Antoni Dalmau Ribalta, que fou vicepresident segon del Parlament dels anys 1988 a 1995 i diputat d'aquesta cambra, també del 1988 fins al 1999.

Va traspasar el passat dia 5 de gener d'aquest mateix any 2022 i, per tant, els prego als seus familiars que acceptin el nostre més sincer sentiment de condol, d'amistat i d'afecte que els manifesta el Parlament de Catalunya. I per fer-li aquest homenatge té ara la paraula el diputat senyor Jordi Riba, igualadí com ell, del Grup Parlamentari de Socialistes i Units per Avançar.

Moltes gràcies.

Jordi Riba Colom

Gràcies, senyora presidenta. Vull, en primer lloc, saludar la Montserrat, vídua de l'Antoni Dalmau i Ribalta; la seva filla Clara i el seu gendre Marc, i els seus germans, el pare Bernabé, la Laura, la Montserrat, la Josefina i el Jordi, que avui ens acompanyen. I una salutació també per als seus fills Albert i Pol, que no han pogut assistir a aquest homenatge.

Fer la glosa d'una persona apreciada i admirada com l'Antoni és un honor per l'ocasió de retre un just reconeixement i homenatge per part d'aquesta institució a una persona d'una dilatada, polièdrica i entusiasta trajectòria vital, sempre acompanyada d'un alt sentit de la responsabilitat, una sincera bonhomia i un somriure franc que formaren sempre part del seu tarannà.

El proppassat 5 de gener ens colpia la sobtada mort de l'Antoni. Ens deixava, de manera tan inesperada com prematura, una personalitat fonamental de la política i de la cultura del nostre país. Una personalitat que cultivà amb excel·lència diferents àmbits, des de la docència de primera hora de la llengua catalana en els darrers anys de la dictadura, l'advocacia, la traducció de textos a altes responsabilitats polítiques i institucionals, la literatura o la recerca històrica.

Sempre, i en tots aquests àmbits, ho feu intensament, implicant-s'hi a fons i amb un entusiasme contagiós, com ressaltava el pare Bernabé en l'homenatge a l'Antoni que es va fer a l'Institut d'Estudis Catalans el maig passat. Si polièdre o polièdric ha estat un dels atributs més destacats de l'Antoni per aquells que el coneguérem, com Jaume Sobrequés o en Quim Nadal, fruit del conreu de tants diversos àmbits als que va esmerçar la seva empena, quin va ser realment l'àmbit de l'Antoni?

Per respondre aquesta pregunta, em permeto manllevar unes paraules escrites i pronunciades per Rafael Jorba amb motiu de l'atorgament, l'any 2004, de la Medalla de la Ciutat d'Igualada a l'Antoni, en les que es preguntava: «Quin és l'àmbit de tots els àmbits que voldria destacar del seu perfil, fecund, polièdric i policèntric?» Resposta: «El compromís polític amb Igualada.» De la política entesa com a acte de servei a la polis, és a dir, a la ciutat. Amb referència ho feia als versos de Miquel Martí i Pol que encapçalen *Pels camins de la història d'Igualada*, la història de la ciutat adreçada als infants, que va escriure Dalmau el 1985, i que diuen: «En pur silenci hem preservat uns àmbits, edifiquem-hi tenaços una pàtria, l'àmbit de tots els àmbits.» La resposta que l'Antoni donà en el mateix llibre a què volia dir el poeta amb aquests versos és prou eloqüent del seu pensament.

Per nosaltres Igualada és també l'àmbit de tots els àmbits. Aquí hem crescut. Aquí treballem o estudiem. Aquí estimem. Aquí morirem, potser. Siguem capaços de fer, en el nostre àmbit, vull dir la nostra ciutat, un lloc on sigui possible estar-hi bé. Fer créixer tot allò de bo i de gran que portem dins nostre. La preocupació per l'autèntic i profund sentit de la política va acompanyar l'Antoni al llarg de tota la seva trajectòria. En aquest sentit, sens dubte, qui millor ens ho va poder explicar va ser ell mateix en el llibre publicat l'any 2000, *Cartes a un jove polític, què pots fer pel teu país*. Aquest recull de dotze cartes que representa la seva visió sobre l'art de la política, de la mateixa manera que *Cartes a un jove poeta*, de Rilke, esdevingué una *ars poetica* de l'escriptor.

En aquest llibre reflexionà sobre diversos aspectes de la política. En la segona carta, sobre el deure de fer política, Dalmau recordava l'etimologia de la paraula, el senzill que era i, tanmateix, la profunditat de les seves conseqüències. I escrivia: «No sé si saps que el català va ser una de les primeres llengües a introduir aquest mot. Ja hi consta datat el segle XIV, concretament, en un text de Francesc Eiximenis. Llavors tenia un sentit positiu, ple de bones sintonies. Joan Corominas, un lingüista molt savi, que mai no es limitava a fer només de lingüista, diu que antigament tingué sobretot un sentit que partia d'home civil, interessat en el bé col·lectiu i passant pel matís d'humà, filantròpic, arribava simplement a l'expressió de la idea d'urbanitat i cortesia.» Acabava: «T'hi has fixat, Ignasi?», a qui dirigia Antoni les cartes,

«que bé que sona? Ah, qui pogués recuperar tants i tants segles després el dring original de les paraules.»

Sens dubte l'Antoni en la seva trajectòria vital va saber recuperar el dring d'aquestes paraules, no només en l'àmbit de la política, sinó en tots els que va desenvolupar. Vegem, doncs, un ràpid epítom de la seva trajectòria en diversos àmbits. Va néixer a Igualada el 1951 al si d'una família de tradició catòlica i catalanista, fet que l'influï notablement. En especial, el seu pare Antoni Dalmau i Jové, que va ser també diputat en aquest Parlament, diputat democristià. Es llicencià en dret l'any 1973 i posteriorment exercí l'advocacia a Igualada, en especial en la branca laboralista fins l'any 1982.

Amb anterioritat, el 1972, va obtenir el títol de professor de català, tasca a la que va dedicar més de deu anys en cursos organitzats pel moviment escolta, del que formà part en la seva adolescència; després, per Òmnium Cultural, entitat de la que va ser fundador a Igualada, i finalment, per la Generalitat provisional. El 1979 s'inicià la seva participació en la vida política institucional. Aquesta venia precedida per un compromís polític, cívic i cultural adquirit al llarg dels anys de joventut, que tenia com a principis bàsics la defensa de la llibertat, la causa de Catalunya i la lluita per la justícia social.

Durant el franquisme va ser detingut i multat en diverses ocasions i privat del seu passaport. Va ser membre de l'Assemblea Democràtica d'Igualada, organització local de l'Assemblea de Catalunya, col·laborador de periòdics clandestins i impulsor de la Marxa per la Llibertat de 1976. Va ser membre fundador de la secció local i comarcal de Convergència Socialista de Catalunya el 75, formació en la qual va anar prosseguint, com a primer secretari de l'Anoia, l'evolució posterior cap al Partit Socialista de Catalunya Congrés, el 1976, i el Partit dels Socialistes de Catalunya, el 1978, organització en la que va formar part de la Comissió Executiva Nacional fins al 1992.

En les eleccions municipals de 1979 va encapçalar la candidatura del PSC a Igualada, quedant a vint-i-set vots de la llista més votada, que va ser la de Convergència i Unió. A banda de regidor, va ser escollit diputat provincial, va ser membre de la Comissió de Govern i portaveu socialista a la diputació, presidida en aquell moment per Tarradellas, amb qui va mantenir una estreta relació durant anys. Al desembre de 1982 va ser escollit president de la diputació en substitució de Francesc Martí Jusmet, i va estar-hi al capdavant fins al 1987. El 1983 va ocupar el segon lloc a la candidatura del PSC a Barcelona, darrera de Pasqual Maragall. De la seva tasca a la diputació cal destacar-ne el desenvolupament dels plans d'ajuda als ajuntaments, l'ampliació de la xarxa de biblioteques públiques de Catalunya, la promoció de diversos parcs naturals, la reforma administrativa de la institució, i la cessió o la restitució –via cessió–, per part de la diputació, del Palau de la Generalitat a la Generalitat de Catalunya, i el conseqüent trasllat de la seu de l'ens provincial a la seu de Can Serra.

Va ser també en aquells anys vicepresident de la candidatura olímpica de Barcelona 92 i va comprometre el finançament del Palau Sant Jordi per part de la corporació provincial, i va proposar-ne el nom que ha portat tota la vida. El 1987 va tornar a ser candidat a Igualada. No va assolir l'alcaldia i no va poder ser reescollit diputat provincial. Els somnis, idees i projectes amb els que Dalmau feia amb les mans plenes el camí d'anada i tornada entre Igualada i Barcelona van trobar a faltar a Igualada –en paraules de Rafael Jorba– mans per poder fer realitat tots els seus somnis.

El 1988 va ser escollit diputat al Parlament de Catalunya, on va ser-ne fins al 1999, i vicepresident de la cambra durant dues legislatures, fins al 1995. D'aquells onze anys cal destacar, també, els seus treballs com a ponent, entre d'altres, de les lleis de Museus, del 1990; del Sistema Bibliotecari de Catalunya, el 93; del Patrimoni Cultural Català, també el 93, i molt particularment, de la llei de política lingüística, el 98, que va contribuir a redactar personalment, en bona mesura. Segur que l'Antoni hauria celebrat el recent acord i ampli recolzament de la llei del català, aprovada en aquest Parlament recentment.

El 1999 acabà la seva faceta en l'àmbit institucional. Va mantenir la militància al PSC fins al 2013, en què, per discrepàncies amb la política del partit amb relació al procés per la independència, va donar-ne per acabada la seva pertinença i va participar plenament de la causa independentista. El 2015 va recolzar la candidatura d'Esquerra Republicana a Igualada. I el 2019 va tancar la candidatura republicana a les eleccions municipals, també a Igualada.

Amb la fi de la seva etapa de responsabilitats institucionals, es bolcà de ple en l'àmbit literari i cultural. No era un àmbit nou per a Dalmau, que ja havia publicat *Pels camins de la història d'Igualada*, el 85; *Materials d'obra*, el 87, sobre la seva etapa a la diputació; *El cor de l'espiral*, 1994; *Capsa de records*, el 95, i *Terra d'oblit*, el 1997, que va ser Premi Nèstor Luján de novel·la històrica.

En aquesta època, acabada la seva etapa institucional, aprofundeix en l'estudi i la documentació exhaustiva del catarisme, l'obrerisme i la violència social i la recuperació de la memòria de personatges de l'anarquisme oblidats, així com la literatura, i publica *Naufragis quotidians* el 99, *L'amor de lluny* el 2001, *Primavera d'hivern* el 2005 i *El testament de l'últim càtar* el 2006, i estudis històrics com *Pecats capitals de la història de Catalunya*, *Per la causa dels humils: una biografia de Tarrida del Màrmol*, *La Guerra Civil i el primer franquisme a l'Anoia* el 2014, *El procés de Montjuïc. Barcelona al final del segle XIX* el 2010, *Set dies de fúria –sobre la Setmana Tràgica–* el 2009, *El cas Rull: viure del terror a la Ciutat de les Bombes* el 2008, *Petita història d'Enric Prat de la Riba*, amb il·lustracions de Pilarín Bayés, el 2007, *Els càtars* i *Una escapada al país dels càtars: guia de viatge* el 2005 i 2002, respectivament.

Des de l'àmbit cultural, va presidir la Fundació Teatre Lliure des del 1988 fins al 2013 i va formar part de la junta de diverses entitats culturals: l'Orfeó Català, Fundació Centre Internacional de Música Antiga, Fundació Pau Casals i la Societat Catalana d'Estudis Històrics, filial de l'Institut d'Estudis Catalans.

Va col·laborar amb diversos mitjans de comunicació, com *El Punt Avui*, *El Periódico de Catalunya*, *Regió7*, *Catalunya Ràdio*, *Anoia Diari*, RAC1 i TV3.

I una menció especial, per anar acabant, mereix l'impuls en la fundació i direcció de la segona època de la *Revista d'Igualada*, en la que va esmerçar un gran interès i va esdevenir-ne l'ànima *mater*. També de l'oratori *Mil anys*, dedicat a la celebració del mil·lenari de la basílica de Santa Maria de la ciutat d'Igualada.

En paraules d'en Quim Nadal, no podem separar la semblança intel·lectual de la semblança política de l'Antoni Dalmau, sinó que totes dues facetes van conviure durant molts anys. I la política passa com a resultat i culminació de la seva pròpia maduració intel·lectual.

Com el seu fill Pol va recordar en l'homenatge a l'Institut d'Estudis Catalans, l'Antoni va viure sempre intensament, implicant-se a fons en totes les coses que feia, amb un entusiasme contagiós i acompanyat d'un somriure franc.

Que la seva memòria ens acompanyi.

(*Aplaudiments forts i perllongats.*)

La presidenta

Doncs després d'aquest sentit homenatge i d'aquesta llarga i càlida ovació, passem al segon punt de l'ordre del dia, les preguntes al Govern amb resposta oral.

Pregunta al Govern sobre els efectes de la sequera i el canvi climàtic

310-00339/13

Pregunta al Govern a respondre oralment en ple sobre els efectes de la sequera i el canvi climàtic. Formula la pregunta el diputat senyor Lucas Ferro, del Grup Parlamentari d'en Comú Podem.

Lucas Silvano Ferro Solé

Gràcies, presidenta. Catalunya necessita un govern que actuï davant l'emergència climàtica. És evident que el clima ja està canviant: vivim estius més llargs, temperatures més altes i sequeres més agudes i recurrents; portem gairebé un any de sequera; tenim la meitat de les reserves d'aigua de l'any passat; estem al quaranta-sis per cent, sota mínims, de reserves d'aigua; avui hi ha gairebé tres-cents municipis que depenen de la pluja per tenir aigua, ja que no estan connectats a la xarxa.

El diagnòstic ja el sabem tots; la qüestió és què faran per garantir una transició justa i, sobretot, quan deixaran de legislar en direcció contrària. Aquesta mateixa setmana es feia públic que el seu Govern, enmig d'una sequera i amb el setanta per cent dels aqüífers contaminats, permetrà a les granges abocar purins a setanta-cinc metres dels pous d'aigua. O que els bombers del parc de Manresa, enmig d'un estiu marcat pels incendis, havien de publicar una carta per denunciar que triguen una hora en omplir un camió perquè fa quaranta anys –no dos setmanes, quaranta anys– que no tenen pressió a la xarxa d'aigua. Per no parlar de que fa deu anys que pràcticament no instal·lem energies renovables a Catalunya, que som un desert energètic i que ens esteu abocant a dependre energèticament de l'Aragó.

La pregunta és molt senzilla. Quin balanç fa del primer any del Govern en matèria de transició ecològica i què pensa fer el seu Govern, si és que pensa fer alguna cosa, per fer front al llarg estiu de sequera que tenim per endavant?

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Laura Vilagrà, consellera de la Presidència.

La consellera de la Presidència (Laura Vilagrà Pons)

Sí; gràcies, presidenta. Bé, diputat, bé, efectivament, aquest estiu el canvi climàtic s'està mostrant amb molta crueltat. Segons el Servei Meteorològic de Catalunya, aquest juny és el més càlid des del 2003. Cada any, de mitjana, tenim cinc episodis de calor extrema, i de fet, enguany, doncs, ja anem per la tercera onada. I és per això que fa nou mesos que està activat aquest pla especial de sequera per maximitzar l'ús eficient de l'aigua. Actualment els embassaments estan entorn del quaranta-set, lluny del 2008, on les reserves van arribar al vint per cent, com sap perfectament, amb una situació molt complexa que va haver d'abordar el conseller Baltasar.

Per tant, d'aquella situació varem fer molts aprenentatges i, per tant, tenim un sistema molt més robust del que ens vàrem trobar fa uns anys. En tot cas, i gràcies a aquell aprenentatge, en aquests moments la dessalinitzadora del sistema Ter-Llobregat..., doncs en els primers sis mesos de l'any hem pogut aportar trenta hectòmetres cúbics d'aigua. I això ha fet que, juntament amb altres mecanismes, tinguem garantida l'aigua de boca. I aquesta és la situació que ens trobem en aquest moment.

Per tant, tenim un govern preparat. També és veritat que necessitem la màxima sensibilitat per part de tothom, sensibilització, perquè l'aigua més cara és la que no es té. Per tant, en aquest sentit, un treball preventiu, que estem fent, i a l'avançada.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Lucas Ferro.

Lucas Silvano Ferro Solé

Parlem molt del canvi climàtic, però crec que fora bo que avui la Catalunya del «sí», la que es vantava de saber fer negocis en aquest país, ens expliqués d'on pensava treure, després de vuit anys com aquest i de vuit estius com aquest, els milions de litres d'aigua que necessitaríem per fer pistes de neu artificial al Pirineu.

O que ens expliqués per què avui a Catalunya només el sis i mig per cent de l'energia prové de fonts èoliques o solars. Falten només vuit anys per al 2030. Què pensa fer el seu Govern per garantir que el 2030 la meitat de la demanda elèctrica

a Catalunya serà renovable? Què pensa fer per garantir que Catalunya serà sobirana energèticament.

I, sobretot, avui, que ja vivim una sequera que és extrema, però que serà recurrent en un futur, què pensa fer el seu Govern per garantir el subministrament d'aigua a Catalunya?

La presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera de la Presidència.

La consellera de la Presidència

Gràcies, presidenta. *(Pausa.)* Sí? Ara sí? *(Pausa.)* Em sembla que em quedava una miqueta més, però, bé, anirem per feina.

A Catalunya, com ha explicat, i de fet com sap, doncs, moltíssimes persones, molts ajuntaments no estan connectats a la xarxa i aquests són els que més pateixen en aquests moments la situació, perquè depenien de fons propis.

En tot cas, la previsió, les previsions no són positives, són de manca de precipitacions. Per tant, evidentment estem amatents, estem alerta, per obtenir més recursos hídrics, també per reduir la demanda, òbviament, aquesta és important, però ho farem a través de la producció de les dessalinitzadores; també potenciant l'aigua regenerada, i ens sembla que és molt rellevant fer-ho d'aquesta manera; també utilitzant pous en desús o millorant la xarxa d'abastament.

Per tant, no volem cridar el mal temps, i en aquest cas el mal temps seria que no plugués, però creiem que la situació serà molt crua. I, en tot cas, doncs, que necessitem el màxim esforç per part de tothom. Però, en tot cas, tenim els deures fets i les lliçons apreses.

Gràcies.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en ple sobre les mesures previstes pel Departament de Justícia per garantir la seguretat dels funcionaris dels centres penitenciaris.

Pregunta al Govern sobre les mesures previstes pel Departament de Justícia per a garantir la seguretat dels funcionaris dels centres penitenciaris

310-00340/13

Formula la pregunta el diputat senyor Joan Garriga, del Grup Parlamentari de VOX.

Joan Garriga Doménech

Sí. Senyora *consellera*, los funcionarios de prisiones sufren agresiones graves y diarias que les han llevado a convocar tres manifestaciones el último mes, la última con el consenso unánime de todos los sindicatos de prisiones.

La culpa es de la *conselleria* por falta de personal –hay prisiones con tres funcionarios por cada ciento veinte presos–; por falta de autoridad –ustedes no protegen a los que nos tienen que proteger–; por falta de formación –la formación no cubre ni la defensa personal ni las inmovilizaciones–, y le proponemos que haga un convenio con la futura escuela penitenciaria de Cuenca per evitar duplicidades y no empiece de cero.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Lourdes Ciuró, consellera de Justícia.

La consellera de Justícia (Lourdes Ciuró i Buldó)

No m'ha fet cap pregunta. Per tant, res a dir.

La presidenta

Per preguntar, té la paraula el senyor Joan Garriga.

Joan Garriga Doménech

Molt bé. Señora *consellera*, las agresiones a funcionarios de prisiones catalanes se han multiplicado un ciento cincuenta por ciento en un año. Este mes, hay funcionarios de la prisión de Brians que han recibido varios golpes de una presa que precisamente había sido visitada por el Observatorio de Derecho Penal, que considera que los funcionarios de prisiones son torturadores.

Los funcionarios de prisiones visitan más la enfermería que usted las prisiones. Y los tiene aquí fuera, salga, infórmese, ellos le harán las preguntas pertinentes; afronte la realidad y tome las decisiones oportunas.

Señora *consellera*, hay muchas carencias en la Administración de justicia, y la Administración de justicia, *consellera*, es la hermana pobre de este Gobierno de Junts y de Esquerra.

Eso sí, siguen con su sectarismo ideológico, el hostigamiento a los jueces; ven anómalo que la justicia quiera aplicar las leyes cuando es su única función, y lo llaman «judicialización de la justicia». Pla d'ús del català..., ustedes obsesionados en imponer una lengua cuando tenemos una también común con el resto de los españoles que es el español. Feminización de la justicia; cuando les anuncio que esta no tiene sexo, es unisex y sufre carencias de presupuesto y de modernización.

Y les apasiona reabrir heridas, con unas leyes de memoria histórica, pero cuando se trata de los más de mil trescientos asesinados por los republicanos en Montcada i Reixac, entonces no cumplen con su ley y se niegan a exhumar.

Señora *consellera*, ponga orden en la Administración de justicia, ponga orden y proteja a los funcionarios de prisiones en Cataluña, que están reiteradamente agredidos.

Y le haré una pregunta, para que pueda contestar ahora. ¿Piensa dimitir?

La presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera de Justícia.

La consellera de Justícia

Moltes gràcies, presidenta. Bon dia, diputats, diputades, president. Miri, cada vegada que ens fan una pregunta sobre presons o el sistema penitenciari català, aquesta consellera està molt contenta, perquè això ens permet explicar-nos i poder posar el focus en una de les baules més febles del nostre sistema i que des del minut u d'aquesta conselleria estem treballant perquè esdevingui una autèntica estructura d'estat, una estructura d'estat que ens permeti abocar tot l'interès i tots els recursos imprescindibles per millorar la vida a les presons, per millorar-hi la seguretat i per superar el dèficit endèmic d'inversió en manteniment i en equipaments.

Tot això, que hi seguim treballant des del primer dia, com li deia, ens permet saber i tenir una diagnosi clara del que passa a les nostres presons. Coneixem les presons; sabem cap a on volem anar, que és la reinserció de les persones preses com a sistema modèlic arreu de l'Estat espanyol i de referència a Europa, un sistema que hi volem seguir aprofundint, i que ens dona, com deia, l'oportunitat de parlar-ne en aquest Ple, per sensibilitzar ses senyories que sí que els recomano que vagin a fer visites a les presons.

I ja els anuncio que des d'ara estarem treballant en un programa integral, transversal, perquè no només els diputats de Justícia puguin visitar les nostres presons, puguin prendre coneixement de quina és la realitat que s'hi viu, perquè és molt fàcil parlar de presons quan hi passen coses, però costa molt recordar-se de les presons i de les persones, tant les que hi presten el servei públic de justícia a l'interior, com les que hi són residents per causa d'haver tingut un problema amb la societat; interessin relativament poc. De fet, ho ha demostrat vostè, que bona part de la seva pregunta

l'ha dedicat a dir impropis sobre altres qüestions que no eren estrictament de presons, cosa que ha palesat el nul interès que a vostè li mereixen aquests equipaments públics, que, ja li dic, des del Govern de Catalunya treballem perquè esdevinguin modèlics, esdevinguin una autèntica estructura d'estat.

I el convido a que sigui dels primers a apuntar-se a aquestes visites que farem a les presons. perquè coneguim la realitat i siguin conscients d'explicar que l'obligació que tenim com a poders públics és exercir les responsabilitats que ens deriven de les transferències de la recuperada Generalitat després de la dictadura, que a Catalunya les presons tenen una clara vocació de reinserció i que, evidentment, el model que vostè segurament defensaria seria el d'aquelles presons franquistes que afortunadament a Catalunya ja fa molts anys que no existeixen.

Moltes gràcies.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en ple sobre el pla de reforç dels Mossos d'Esquadra per a l'estiu.

Pregunta al Govern sobre el pla de reforç dels Mossos d'Esquadra per a l'estiu

310-00349/13

Formula la pregunta el diputat senyor Ernest Maragall, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Ernest Maragall i Mira

Gràcies, presidenta. Bon dia, conseller, diputades, diputats. Deixin-me començar, en tot cas, aquesta pregunta saludant i celebrant la decisió d'Anna Gabriel que ahir vam conèixer. (*Aplaudiments.*) És un missatge de llibertat que l'acredita com a ciutadana catalana i europea, al mateix temps que retorna respecte i dignitat a aquest Parlament. Gràcies, Anna Gabriel. Avui tots som una mica més lliures.

Conseller Elena, vostè ho ha explicat, hi ha percepció crítica ciutadana i preocupació institucional per la convivència i per la seguretat de Barcelona. És bona notícia que el departament ho assumeixi, i encara més que actuï en exercici coherent de la seva responsabilitat. Avui comptem amb un Departament d'Interior que pren decisions, que dona la cara, i amb un cos de Mossos implicat el cent per cent en la millora de la seguretat de la nostra capital.

No podem seguir ignorant, en tot cas, el fet de que en determinats barris els veïns creuen haver perdut el control del seu territori, del seu espai públic. I som conscients també de com la delinqüència organitzada ha de ser qui considera Barcelona com una seu útil, els seus propòsits criminals, de la mateixa manera que tots compartim la necessitat de nous criteris amb relació als delictes menors que acaben, precisament, generant la percepció d'impotència o inutilitat de l'esforç policial. Les recents i repetides operacions dels Mossos, en tot cas, contra una o altra banda, així ho acrediten, i així ens mostren la ferma actitud del departament per capgirar aquesta realitat inacceptable.

Es reunia la Junta Local de Seguretat fa pocs dies, que vostè presidia, amb la participació dels cossos policials i representants de la judicatura i la fiscalia. Resultat: Barcelona tindrà un increment significatiu d'efectius policials respecte al 2019 i, ara sí, l'exigible coordinació entre els diferents cossos. Tot plegat en el marc d'un pla d'estiu que contempla un desplegament ampliat i reforçat dels dispositius de seguretat. Vostè demostra cada dia que es pot tenir un discurs clar del que vol dir «seguretat», es pot actuar amb eficàcia i es pot articular una estratègia global per abordar la qüestió en positiu i amb la màxima ambició. És hora de comptar amb una nova manera d'entendre la seguretat que passi per articular investigació, prevenció, actuació i presència real. Tot des de la màxima complicitat amb la ciutadania, tot en estreta coordinació amb les polítiques socials bàsiques: educació, habitatge, treball, en primer terme.

En aquest àmbit, l'entesa i la lleialtat institucional són crucials. Aquest és el compromís de servei a l'interès general que em consta que vostè lidera i que està disposat a dur fins a últimes conseqüències. Per tot això, conseller Elena, li volia preguntar com afronta els propers mesos? Quines seran les properes passes del seu departament... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Joan Ignasi Elena, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior (Joan Ignasi Elena i Garcia)

Presidenta, gràcies; diputat. Efectivament, amb el retorn a la normalitat després de la pandèmia, hem de, de nou, reforçar els dispositius de seguretat del nostre país. Per això, i pensant en l'estiu i pensant en aquest retorn a la normalitat, hem iniciat i hem posat en marxa un dispositiu d'estiu, que és el més nombrós des de l'any 2012. Perquè sí, perquè calia, perquè aquest retorn a la normalitat necessita aquest increment, necessita aquest increment de més de cinc-cents, gairebé sis-cents, mossos més al conjunt del territori respecte de l'any 19 i, particularment, en aquells indrets on és més necessari, més presència a les nostres ciutats turístiques, més patrullatge al litoral, a les zones d'oci nocturn, més persecució, seguiment, investigació i patrullatge amb relació a les violències masclistes i presència en la proximitat, que és el que és una condició imprescindible de la seguretat.

I, naturalment, també a la ciutat de Barcelona en particular, amb un dispositiu d'un nou per cent més d'efectius respecte del 19, que suposen 267 mossos més. I alguna mesura més, el convertir que l'ordre públic, els dispositius d'ordre públic no només tinguin una tasca reactiva, sinó també de patrullatge i de presència als barris, tant dels dispositius de l'ARRO com de Brimo, fent feina de patrullatge, d'assistència als dispositius d'ordre de les unitats de seguretat ciutadana. I aquest treball, i aquest treball permanent i aquest increment dels efectius dels cossos de seguretat a la ciutat ha provocat justament una disminució dels delictes a la ciutat i dels incidents amb relació a l'any 19, però això no ens ha de conformar.

Efectivament, hi ha barris, hi ha espais a la ciutat que necessiten més presència i també, a més, accions coordinades, com vostè deia, perquè la seguretat va molt més enllà de la policia. És una política social que ha d'anar estructurada i combinada també amb accions socials, educació, salut, presència, mediació i tants altres serveis públics de qualitat.

I vull, finalment, agrair, agrair als servidors públics, i en particular als Mossos d'Esquadra que treballen a la ciutat de Barcelona, la seva feina, el seu esforç i la seva dedicació, i la seva coordinació també amb la policia local.

Moltes gràcies i...

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en ple sobre les escoles bressol rurals.

Pregunta al Govern sobre les escoles bressol rurals

310-00350/13

Formula la pregunta la diputada senyora Anna Torrentà, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Anna Torrentà Costa

Gràcies. Bon dia, conseller. Permeti'm que comenci la pregunta amb un exemple: Maria Pagès Traité, la meva senyoreta de tot EGB, final anys setanta i anys vuitanta. Una professora en un poble de 350 habitants amb trenta-sis alumnes de sis a catorze anys en una aula, i fent classe ella sola a tots els cursos. Aquesta era l'escola rural de quan jo era petita i la realitat de moltes. Actualment, l'escola porta el seu nom en

reconeixement a la seva tasca. Té quatre aules repartides per cicles, una per a infantil, una per a inicial, una per a mitjà i una per a superior. L'alumne avançat escolta el mestre quan explica el curs superior i qui necessita més repassa quan s'explica el curs de sota; un exemple traslladable a molts municipis amb poca població, repartits per tota la geografia del nostre país.

Des dels ajuntaments lluitem per no disminuir de població i alguns lluiten per no deixar de ser. Tenim poques eines, pressupostos petits, poc personal, manca de polítiques d'habitatge, transport públic millorable, i comença massa lentament a arribar-hi la digitalització. Cal posar facilitats perquè la gent es vulgui i pugui quedar-se al poble, però no de qualsevol manera ni sent dormitori de les zones més poblades. Cal tenir qualitat de poble. Ordís no seria el que és si no hi hagués l'escola ni la llar d'infants, apostes de govern municipal amb un gran esforç pressupostari, que pot arribar a destinar-hi fins al vint-i-cinc per cent, i de la voluntat de les famílies per tenir una educació en un entorn proper, facilitant la conciliació familiar.

Sabem, doncs, que des del govern republicà, i a través de les conselleries d'Educació, Presidència, Acció Climàtica i Agenda Rural, s'ha presentat el pla d'integració de l'etapa inicial a l'escola rural, convertint-les en escoles bressol rurals amb la incorporació dels infants d'un i dos anys. Celebrem que amb aquesta iniciativa podrem disminuir en sis les despeses destinades a l'educació del primer cicle inicial en els municipis amb menys de 2.500 habitants.

Amb tot això, conseller, em podria donar més detalls sobre el pla d'integració de l'etapa inicial a l'escola rural?

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Josep González-Cambray, conseller d'Educació.

El conseller d'Educació (Josep González-Cambray)

Bon dia. Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, diputada Torrentà... Bé, doncs, vostè ho explicava. Aquest pla d'integració del primer cicle de l'educació infantil a les escoles, de l'infantil 1 i de l'infantil 2, respon a dos prioritats del Departament d'Educació, a dos prioritats d'aquest Govern.

Primera prioritat: l'etapa zero-tres. L'any 2019 vam recuperar el finançament per als ajuntaments i, de cara al curs vinent, gratuïtat per a l'escolarització de l'infantil 2. I connecta també amb el compromís del Govern per la ruralitat, tal com diu el president Aragonès –en diferents ocasions ha dit–, per la Catalunya sencera, perquè tenim clar que l'escola fa el poble; quan batega una escola batega un poble. I a Catalunya tenim 419 escoles públiques als municipis de menys de 2.500 habitants.

L'octubre del 2021 vam presentar amb el president Aragonès..., vam presentar aquest pla, aquest pla d'integració del primer cicle de l'educació infantil a les escoles. I ho vam fer amb dos objectius. El primer objectiu: que cap escola bressol rural tanqués per motius econòmics. I en tenim setanta. I el segon objectiu: crear-ne de noves, crear les condicions per facilitar als ajuntaments, al costat dels ajuntaments, que creïn aquestes escoles bressol rurals. I, per fer-ho, vam canviar el model de finançament.

Fins ara, a les escoles bressol rurals els ajuntaments havien de finançar en molts casos quantitats anuals per curs properes als trenta mil euros i, a partir d'ara, amb aquest nou model, el finançament és de cinc mil euros per a tots els ajuntaments, un màxim de cinc mil euros, independentment del número d'alumnes d'aquesta escola bressol rural, que poden arribar fins a tretze.

Per tant, la setmana passada, amb la consellera de Presidència, amb la consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural, el que vam fer és presentar els resultats d'aquest pla. Nosaltres presentem un pla i expliquem com ha funcionat. I de cara al curs vinent creem cinquanta-dos escoles bressol rurals noves –cinquanta-dos. Per tant, pràcticament doblem en un any. Passem de setanta escoles bressol

rurals actuals a 122 el curs vinent. I això ho fem des del Departament d'Educació, des del Govern, sempre –sempre– amb la voluntat al servei de l'alumnat, fent que les coses passin i per tal que els nostres infants..., igualtat d'oportunitats, equitat, visquin on visquin, per a, tal com diu el president, la Catalunya sencera.

Gràcies.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en ple sobre els reforços per millorar l'atenció educativa.

Pregunta al Govern sobre els reforços per a millorar l'atenció educativa

310-00351/13

Formula la pregunta la diputada senyora Mònica Palacín, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Mònica Palacín i París

Gràcies, presidenta. Bon dia. Conseller Cambray, ha estat un curs difícil. De fet, ja són dos els cursos que, malgrat la covid-19, s'ha garantit l'educació per part del servei educatiu. Entenem que no podia ser d'una altra manera, perquè es tracta d'un servei essencial.

Sempre hem defensat que les escoles eren, són segures. I, per això, malgrat les condicions extraordinàries a les que s'ha hagut de fer front, sabem que el departament, des del primer moment, ha garantit un servei públic essencial per donar resposta a l'emergència pedagògica, social i comunitària. Alguns alumnes ja havien patit una crisi econòmica i ara sanitària. Era imprescindible, doncs, evitar una crisi educativa. I així s'ha fet. És per això que el Govern –en aquell moment el vicepresident Aragonès, la consellera Vergés i el conseller Bargalló– vam presentar un pla de tornada presencial als centres educatius amb una inversió de 370 milions i uns cinc mil docents i professionals més. I vostè, conseller, ha continuat amb determinació aquest pla d'escoles obertes i segures, garantint l'educació als infants i joves del país.

Ara, dos anys després, però encara amb efectes duríssims per a l'economia i el sistema públic d'aquest país, el Govern espanyol ha decidit retirar els fons covid, que ajudaven a fer front a les despeses per garantir un sistema educatiu de qualitat, sobretot als alumnes més vulnerables. Una vegada més, veiem, doncs, com tenim un estat que té altres prioritats i ens nega els recursos, que no li tremola el pols en retirar els fons covid, però a la vegada és capaç d'incrementar el pressupost militar en 4.500 milions, tot esquivant el Congrés.

Davant, doncs, de la falta de responsabilitat del Govern espanyol, li voldríem preguntar, conseller, sobre les noves mesures que prendrà la Generalitat, el seu departament, per pal·liar la situació i seguir garantint un sistema educatiu de qualitat el proper curs.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Josep González-Cambray, conseller d'Educació.

El conseller d'Educació

Gràcies, presidenta. Diputada Palacín, vostè ho explicava: tot i reclamar de forma continuada el manteniment d'aquests recursos extraordinaris covid, el Govern espanyol els retira el proper 31 d'agost. I, per tant, estem davant d'una necessitat a l'educació del país, a l'educació de Catalunya, de mantenir part d'aquests recursos.

I, per tant, en una situació on la pandèmia no ha passat pel que fa als efectes emocionals, pels efectes socials –tenim més alumnat vulnerable del que teníem abans de la pandèmia i l'alumnat que tenim vulnerable és més vulnerable del que

ho era abans de la pandèmia—, el que fem és mantenir fent un esforç extraordinari..., i mantindrem des del Departament d'Educació, des del Govern, tots els recursos referenciats, el personal d'atenció educativa, dels tècnics d'integració social als centres educatius; mantindrem tots els recursos dels educadors socials als centres educatius i mantindrem tots els recursos dels tècnics d'educació infantil als centres de complexitat.

Per tant, despleguem un programa de manteniment de 523 professionals, als quals hem de sumar els 2.441 mestres, professorat, personal d'atenció educativa, que estructuralment s'incorporen, a més a més, sumant els professionals que tenim ara de cara al curs vinent. Aquest programa, aquest manteniment d'aquests 523 professionals d'atenció educativa, el vam signar divendres amb tots els representants sindicals del comitè intercentres. Divendres vam signar amb els sindicats del personal laboral aquest acord, un acord que ha de suposar un punt d'inflexió en les relacions del Departament d'Educació amb els sindicats, per tal de tenir el curs vinent un inici de curs amb la màxima normalitat després de tres anys de pandèmia i sempre sempre pensant en el que és millor per a l'alumnat.

Dilluns mateix, amb aquesta voluntat, amb aquest objectiu, posant-hi totes les energies que hi hem posat i seguirem posant, em vaig reunir amb els representants sindicals també dels mestres i del professorat, dels docents. Volem un acord. Hem fet diferents propostes d'acord i estem convençuts que arribarem aviat a un acord.

Moltes gràcies.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en ple sobre les agressions als funcionaris dels centres penitenciaris.

Pregunta al Govern sobre les agressions als funcionaris dels centres penitenciaris

310-00341/13

Formula la pregunta la diputada senyora Jeannine Abella, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Jeannine Abella i Chica

Sí; gràcies, presidenta. Consellers, conselleres, diputats, diputades, molt bon dia. En primer lloc, consellera, deixi'm agrair-li la feina que està realitzant el seu departament en tot l'àmbit penitenciari, destacat per la històrica manca d'inversió i sovint per ser gestionat perquè toca i no pas perquè creiem en un model real de reinserció. En poc més d'un any de govern, ha posat de manifest que el sistema penitenciari català té moltes mancances que, de fet, s'han d'abordar: instal·lacions deteriorades, falta de presons de dones que permetin la igualtat de condicions entre interns i internes, reducció dels incidents violents, millora de les condicions laborals dels funcionaris, formació multidisciplinària del personal que treballa a les presons i un llarg etcètera. Agraïm, doncs, que el seu departament hagi posat fil a l'agulla per revertir aquestes situacions.

En termes de reinserció, el model penitenciari català és referent a Europa. Tot i les mancances, tenim un molt bon sistema, però en el model de país pel que trebalem, volem un model penitenciari que fregui l'excel·lència. És per això que des de Junts per Catalunya creiem —i així ho vam aprovar al congrés nacional d'aquest cap de setmana— que el sistema penitenciari català ha de ser considerat una estructura d'Estat, perquè al cap i a la fi és un reflex de la societat on vivim.

Els problemes de salut mental i les agressions, tant al carrer com a les presons, han augmentat, especialment després de la pandèmia. La setmana passada vam haver de lamentar un nou incident a la presó de Puig de les Basses, on un intern va agredir un funcionari, que va haver de ser traslladat a l'hospital, a qui aprofito des d'aquí per desitjar-li una bona recuperació. Necessitem presons segures, per als in-

terns i per a tots els professionals que hi treballen. Els casos d'interns amb comportaments agressius, un cop analitzades les dades, són un percentatge relativament baix, però sí que provoquen situacions d'alt risc. La nova circular de contencions, consensuada entre d'altres amb els funcionaris, té l'objectiu de contenció zero per ajudar a resoldre situacions de risc sense vulnerar els drets dels interns i donant seguretat als funcionaris que han d'actuar en aquest tipus d'incidents. De ben segur que no és l'única mesura.

I d'aquí la meua pregunta, consellera: Quin és el capteniment del Govern davant les agressions als funcionaris en els centres penitenciaris?

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Lourdes Ciuró, consellera de Justícia.

La consellera de Justícia

Moltes gràcies, diputada, pel seu interès real en la situació que es viu a l'interior de les presons. Especialment, vull afegir-me a la solidaritat vers tots els servidors públics que han patit les recents agressions, lamentar profundament totes aquestes agressions i, sobretot, l'última que es va produir a Puig de les Basses. És un capteniment de tota la secretaria de mesures penals treballar amb profunditat en aquesta realitat de les presons que ens hem trobat –com hem dit abans, unes presons amb un dèficit d'inversions endèmic–, i necessiten, ara sí, reformes estructurals. Unes reformes estructurals que s'han d'abordar a la major brevetat i que passen per tenir sobretot una bona diagnosi de quina és la realitat que passa a les presons, què hi ha de real, què hi ha, què hi passa, quines mancances tenen, per garantir tant la seguretat de les persones internes com la seguretat dels servidors públics, amb un únic objectiu, que és seguir augmentant l'èxit en la reinserció d'aquestes persones privades de llibertat.

A tal efecte, estem treballant en diverses mesures, moltes d'elles estructurals, que entomem amb valentia, amb determinació, amb la mateixa determinació que condemnem les agressions sofertes. Per això, estem treballant acuradament les dades.

Vostè ha apuntat un reflex d'aquestes dades i, si és veritat que si bé, doncs, les agressions durant els primers sis mesos de l'any 2021 –agressions que van requerir la baixa laboral– se'n van registrar una vintena; enguany, en el mateix període, se n'han enregistrat vint-i-tres –o sigui, només tres menys, en principi–, no és menys cert que aquestes agressions són molt més virulentes. Són molt més virulentes, amb molta més agressivitat i amb molt més acarnissament. A més a més, hem fet un còmput específic per a totes aquelles agressions que estan emmarcades en l'àmbit sexual. Dins l'àmbit sexual, no em refereixo només a agressions físiques, sinó també a exhibicions de genitals, comentaris inapropiats entre propis interns o entre funcionaris. Per tant, estem fent una anàlisi detallada de les dades que ens donen tot aquest defecte de convivència a les presons.

Per això, hem creat un equip multidisciplinari, que vol dir que farà un disseny d'intervenció especialitzada analitzant qualitativament –no quantitativa– la realitat de les persones preses a l'hora de fer uns tractaments personalitzats. Estem elaborant protocols de seguretat específics dins dels departaments especials. Estem preparant cel·les de seguretat per evitar que les conductes lesives reverteixin en agressions a dins de les cel·les i que siguin perilloses per als interns. A tal efecte, ja hem comprat, hem invertit més de 3 milions d'euros en material ignífug –de matalassos, de mantes, etcètera– per donar més seguretat a les presons.

I, per acabar, és una oportunitat, tant les manifestacions com les properes eleccions sindicals, per posar... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a la consellera i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Se li ha acabat el temps.

Pregunta al Govern sobre el balanç del curs polític del Departament d'Acció Exterior i Govern Obert

310-00342/13

Pregunta al Govern a respondre oralment en ple sobre el balanç del curs polític del Departament d'Acció Exterior i Govern Obert. Formula la pregunta el diputat senyor Quim Jubert, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Joaquim Jubert Montaperto

Gràcies, presidenta. Honorable consellera Alsina, diputades i diputats, per Junts per Catalunya, el partit del president a l'exili, tenir un Departament d'Acció Exterior i Govern Obert que sigui la punta de llança a la projecció internacional del país és cabdal, perquè el nostre món és el món. Al Departament hi ha un projecte, un projecte a curt, mitjà i llarg termini, com feia temps que no n'hi havia, del que cal remarcar la importància de l'expansió de les delegacions del Govern a l'exterior, el *hub* consular per estrènyer relacions i acostar el cos diplomàtic acreditat al país amb la realitat catalana i les nombroses activitats en les que se l'involucra, la nova estratègia per prestar serveis al món municipal, el desgast de les relacions amb la Comissió Europea –obstaculitzades aquests darrers anys per la diplomàcia espanyola–, la reactivació i reformulació del Diplocat anunciada fa pocs dies, el fet de que quatre de cada deu euros del departament són destinats a cooperació.

En aquest darrer any, des del Parlament, hem contribuït a posicionar Catalunya al món com un actor responsable. Ho hem fet amb el nostre sentit del vot. Som l'únic partit que combina la màxima ambició nacional amb una proposta per a l'àmbit internacional equiparable a la que defensen les democràcies del nostre entorn. Però el que lamentem, preses de posició de cara a la galeria que no beneficien la imatge de Catalunya, com la recent declaració sobre Israel.

El congrés celebrat aquest cap de setmana, i en el marc de les ponències aprovades, això s'ha vist clarament reflectit. El seu lideratge desacomplexat, consellera Alsina, amb posicionaments valents, ha estat imprescindible i ajudarà a alinear les polítiques del Govern amb l'opinió pública del país. Per això, volíem preguntar-li, consellera, quin balanç fa del seu primer curs polític al capdavant del Departament d'Acció Exterior i Govern Obert?

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Victòria Alsina, consellera d'Acció Exterior i Govern Obert.

La consellera d'Acció Exterior i Govern Obert (Victòria Alsina Burgués)

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, quan un fa balanç, perquè surti bé, cal haver fet la feina i també cal demostrar, doncs, que s'han obtingut certs resultats. I això, quan fem balanç de la feina que hem fet des d'Exteriors, en el final d'aquest primer curs polític en el qual hem pogut fer la feina, doncs, n'estem contents i, lluny de la complaença, continuarem treballant i millorant. Però volia començar fent un agraïment molt sincer i molt sentit a tots els treballadors de les delegacions, als delegats del Govern i a tot el personal de la casa pel seu compromís i per la seva implicació en totes les polítiques que hem impulsat des del departament. Són uns treballadors que han rebut molts atacs, i molts de directes, els darrers anys i que ho continuen fent. Per tant, començar donant-los-hi les gràcies.

Al final d'aquest curs polític deia que hem fet una avaluació del que hem fet fins ara i hem detectat tres necessitats, tres oportunitats que diria que en bona mesura hem pogut solucionar durant aquest any. I també, com que som el departament de les dades, l'hem intentat traduir en algunes dades.

Primer, la necessitat de donar musculatura a un departament que era jove i que necessitava créixer i consolidar-se. I ho hem pogut fer a través d'un augment pres-

supostari del vint-i-vuit per cent que hem executat i que ens permet aquesta remodelació. També a través de la necessitat, la premissa de que sent els qui representem Catalunya internacionalment ho havíem de fer amb una mentalitat d'Estat, que era important viatjar més i de manera més intensa, tenir aquests contactes per a la defensa dels interessos nacionals de Catalunya. Això s'ha traduït en setze viatges en setze països diferents, sense comptar les visites a la capital d'Europa, a Brussel·les, que aquestes formen part del dia a dia. Ampliant la xarxa de delegacions cobrirem un quaranta-sis per cent més de països al final d'aquest any, arribant-ne a cobrir seixanta-tres a través d'aquestes antenes que tenim al món. Tractant bé i atenent el cos consular acreditat que tenim a Barcelona amb uns actes mensuals, doncs, per mostrar-los els projectes del nostre país, i, finalment, impulsant una acció exterior holística al servei de tot, també dels ens públics, dels ajuntaments i els ens privats d'aquest país.

Per acabar, també ens ha semblat important posicionar una sèrie de...potser unes bases, una sèrie de posicionaments sobre temes importants que passen al món i que ens permeten consolidar-nos com un soci fiable a nivell internacional, i que la gent sàpiga qui som i què pensem de temes com Rússia, Ucraïna, els acords d'Abraham, l'Aliança Atlàntica i molts altres.

Moltes gràcies, diputat.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en ple sobre els darrers anuncis del president del Govern de l'Estat.

Pregunta al Govern sobre els darrers anuncis del president del Govern de l'Estat

310-00343/13

Formula la pregunta la diputada senyora Mònica Sales, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Mònica Sales de la Cruz

Moltes gràcies, presidenta. Bon dia a tots. Vicepresident Puigneró, durant les darreres setmanes el Govern espanyol de PSOE i Podemos ha anat anunciant tot un conjunt de mesures que són, si més no, inaudites. Però si destaquen per algun motiu és perquè és obvi que són fruit de la improvisació constant de Pedro Sánchez. El 25 de juny vam conèixer l'anunci d'una bonificació de fins al cinquanta per cent al transport públic i el 13 de juliol, ni un mes després, en el marc del *debate sobre el estado de la nación*, es va comunicar que aquesta bonificació seria del cent per cent.

Una vegada més, des del govern de l'Estat s'adopten polítiques basant-se en un model absolutament centralista que no té en compte els territoris, l'especificitat i la singularitat de la situació del transport públic i dels models de mobilitat existents. És evident que una mesura d'aquestes característiques tindrà un impacte molt diferent a cada territori i ens preocupa especialment aquest darrer anunci perquè significa aplicar-lo a un servei de transport ferroviari de Rodalies i Adif més que deficient, marcat pels retards constants, les avaries i la mala gestió del servei.

Des de Catalunya hem reclamat molts cops el traspàs del servei de rodalies per poder fer el desplegament a tot el país de Ferrocarrils de la Generalitat i així prestar un millor servei de transport públic als catalans d'arreu del territori. I fer-ho des d'aquí i amb un bon finançament. Perquè és molt diferent gestionar un fons per al transport públic que gestionar un anunci fet a corre cuita ple de lletra menuda que a hores d'ara encara no coneixem. Perquè, per exemple, la mitjana de tren entre Tortosa i Barcelona a l'estació de Sants és de dues hores i mitja, sense tenir en compte els massa freqüents retards. Això no és cap bon servei, és un mal servei, un més mal servei d'aquesta xarxa de Rodalies Renfe. Sobta que s'anunciïn noves mesures quan algunes de les que reclamem reiteradament no s'han ni implementat. Un cas concret: és necessari corre-

gir l'eliminació de la parada de l'Euromed a l'Aldea i restablir-ne el servei, molt important per als usuaris de les Terres de l'Ebre i del Camp de Tarragona.

Vicepresident, segur que compartirà amb mi que calen menys anuncis improvisats i més eficiència en el servei ferroviari de Rodalies Renfe. Per això, des de Junts, voldríem saber quina valoració fa dels darrers anuncis del president del Govern espanyol.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Jordi Puigneró, vicepresident del Govern i conseller de Polítiques Digitals i Territori.

El vicepresident i conseller de Polítiques Digitals i Territori (Jordi Puigneró i Ferrer)

Gràcies, presidenta. Molt bon dia, diputada. Miri, el primer que calen són menys mesures populistes. Ens pensàvem que el populisme o les mesures populistes eren patrimoni dels senyors dels Comuns i Podemos, però veig que els senyors socialistes se sumen a la festa, se sumen a la festa del «tot gratis». I han de saber que el «tot gratis» d'avui acostumen a ser les retallades del demà i, per tant, el que ja sabem és que aquesta mesura populista, de moment, el que provocarà a l'ATM, el sistema de transport a Catalunya, és un forat de 50 milions d'euros. Però també sabem, perquè ho hem llegit en diferents informacions aparegudes, que això suposarà que Renfe deixarà d'ingressar entre 150 i 200 milions d'euros com a conseqüència d'aquesta mesura.

Miri, jo els faig una proposta, i li faig la proposta a la senyora ministra. No seria millor que amb aquests 200 milions d'euros proposessin mesures per millorar el servei de Rodalies Renfe a Catalunya? Alguns exemples. Escolti'm, amb aquests 200 milions d'euros podrien comprar, per exemple, vint-i-cinc trens de rodalies, vint-i-cinc trens. O, per exemple, es podria fer el túnel de Montcada que permetria rebaixar deu minuts l'R4 en el tram de Manresa a Barcelona, i, per tant, situar-lo al voltant d'una hora. O, per exemple, com comentava la senyora Sales, es podria restablir el servei de l'Euromed amb parada a l'Aldea i aquest servei el podríem tenir durant cent anys, amb aquests 200 milions d'euros. Fixin-se la de projectes que es podrien fer si vostès no prenguessin aquestes decisions populistes.

En definitiva, mesures per millorar el servei. Aquesta és la gran mesura que esperen els usuaris de Rodalies Renfe a Catalunya. Deixin de fer invents amb Rodalies. Ho demanem, en aquest cas, al Partit Socialista, que deixin de fer invents amb Rodalies, i que, en fi, la gran mesura que esperen els ciutadans i sobretot els usuaris de Renfe a Catalunya és que es traspassi aquest servei a la Generalitat de Catalunya. Això és un clam. I només han de mirar el que diu el CEO, com el vuitanta per cent dels catalans demanen ja aquest traspàs. Esperem que en tornar de vacances tinguem notícies al respecte.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en ple sobre la sequera.

Pregunta al Govern sobre la sequera

310-00345/13

Formula la pregunta la diputada senyora Silvia Paneque, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Silvia Paneque Sureda

Gràcies, consellera. Li insistiré en la manca d'aigua a Catalunya, perquè és un problema greu, i, a més, l'ACA ja ha advertit que es pot veure obligada a restringir encara més l'accés a l'aigua.

Jo no sé si abans ha satisfet el senyor Lucas Ferro amb la seva resposta, però, en tot cas, en aquest segon torn crec que té l'oportunitat d'aprofundir. En tot cas, vol-

dríem saber concretament quines són les polítiques d'urgència i estratègiques que preveu el Govern per la gestió de l'aigua a Catalunya.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Laura Vilagrà, consellera de la Presidència.

La consellera de la Presidència

Bé; gràcies, presidenta. En tot cas, abans en parlàvem: els embassaments, al quaranta-set per cent, entorn del quaranta-set per cent. Vull també reconèixer la responsabilitat per part de tothom. Per posar exemples, a la ciutat de Barcelona, la ciutadania, una persona gasta menys de cent litres per persona i dia, o, a dinou comarques, menys de cent trenta litres per persona i dia. Per tant, sabem de la responsabilitat per part de tothom.

I també dels problemes de subministrament que tenen algunes comarques. En vàrem parlar fa unes setmanes al Segrià o les Garrigues, però també vull parlar d'alguns ajuntaments de la Conca de Barberà, del Moianès, del Baix Penedès, del Vallès Occidental o del Bages, entre d'altres.

En tot cas, nosaltres parlem amb les alcaldies i parlem de com resoldre aquestes situacions, que moltes s'hi veuen abocades perquè els seus aqüífers, dels que tibaven habitualment, d'aigua, doncs, estan baixant de forma alarmant. Però tenim deures fets i també mesures per pal·liar-ne els efectes. D'una banda, l'ACA, línies obertes als municipis per subministraments; en els casos més greus, també, en el transport d'aigua per cisterna, que evidentment no hi voldríem arribar, però en alguns casos és així; però també per execució d'obres d'emergència, o set línies d'ajut, més estructurals, per millora de subministraments.

I, com dèiem abans, fa nou mesos vam activar aquest pla de sequera per anticipar-nos a l'escassetat d'aigua i preveure mesures territorialitzades.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Silvia Paneque.

Silvia Paneque Sureda

Consellera, hi insisteixo: el canvi climàtic, que a més aquest estiu s'està fent evidentíssim, accelera i empitjora les restriccions d'aigües a Catalunya. A hores d'ara, en alguns municipis catalans ja hi ha restriccions durant quinze de les vint-i-quatre hores del dia.

La capacitat total dels embassaments de les conques internes de Catalunya, com vostè diu, es troba al quaranta-set per cent. Però és que fa un any estàvem al 83,49. I si agafem sèries més llargues, la mitjana del 2022 és molt pitjor que la mitjana dels deu últims anys.

Quasi tres-cents municipis de Catalunya depenen de l'aigua de la pluja, i això fa que la situació sigui molt més crítica. Per exemple, el Moianès: nou dels seus deu municipis no tenen accés a la xarxa d'abastament en alta. Al sud, també, dèficit d'aigua; l'embassament de Siurana està el catorze per cent. De fet, dels divuit embassaments, aqüífers i altres unitats d'explotació a Catalunya, nou, el cinquanta per cent, estan en sequera extrema..., severa.

Fa unes setmanes, efectivament, la Generalitat va respondre amb subvencions per camions cisterna. És una resposta d'emergència necessària, però no és una resposta estructural. Centenars de municipis de Catalunya no poden dependre de l'aigua de la pluja o dels camions cisterna.

Fa uns mesos ja vaig dir que el pla de sequera era necessari però no suficient. Avui hi insisteixo. I, d'altra banda, els vàrem oferir un pacte nacional de l'aigua a Catalunya. Amb quin objectiu? Combatre les crisis periòdiques d'accés a l'aigua amb un sistema més eficient en la gestió dels nostres recursos hídrics.

Els deures no estan fets, consellera. Cal invertir 1.100 milions d'euros entre avui i el 2027 per crear infraestructures de regeneració d'aigua. L'última gran inversió és

de l'any 2009, i li recordo que el 2022 han reduït en 100 milions d'euros l'abastament d'aigua.

Avui, consellera, hi ha països amb menys pluviometria que Catalunya que no pateixen aquestes restriccions gràcies a sistemes moderns de regeneració d'aigua. Si vostès volen emprendre aquests canvis estructurals i estratègics que avui es fan del tot evidents i necessaris, el nostre... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Se li ha acabat el temps. Per respondre, té la paraula la consellera de la Presidència.

La consellera de la Presidència

Gràcies. Bé, continuo explicant-li més coses. D'una banda, el que dèiem abans: el Govern ha fet aprenentatges del que hem viscut en els darrers anys. És per això que tenim millorades les eines de detecció en cas, doncs, de sequera en municipis. També, hem invertit més de 100 milions del 2016 al 2021 per la millora d'abastament a municipis. I, de fet, a l'octubre hi haurà una nova convocatòria de 20 milions d'euros per altres millores.

Per tant, l'escenari actual no implica restriccions, sinó que el que implica és desplegar recursos alternatius; d'una banda, les dessalinitzadores, però també l'aigua regenerada –importantíssim–, pous en desús, i mesures de contenció de la demanda, és evident. Però també abordar amb els ajuntaments l'estat dels plans d'emergència per sequera. I ho estem fent.

Per tant, avui el missatge és de tranquil·litat, en el sentit que no perilla l'aigua de boca; no és d'alarmisme, però sí de treball intens, de treball preventiu, perquè evidentment totes les persones que estem en aquest hemicicle, diputats, diputades i el Govern, no volem arribar a un nivell pitjor de restriccions.

Moltes gràcies.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en ple sobre els incendis al Bages.

Pregunta al Govern sobre els incendis al Bages

310-00346/13

Formula la pregunta el diputat senyor Cristòfol Gimeno, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Cristòfol Gimeno Iglesias

Sí; gràcies, presidenta. Bon dia, diputats, diputades. Conseller Elena, li vull preguntar sobre aquests incendis que hem patit, estem patint al Bages.

Hem compartit aquests dies, conseller, uns moments de molta tensió, d'angoixa i neguit i preocupació. I hem vist com avançaven les flames cap a zones forestals, urbanes i urbanitzacions. Hem estat al peu del canó, i l'hi agraeixo. I hem percebut, també de primera mà, la reacció de veïns i veïnes de diferents pobles i nuclis, amb tota la cruesa dels seus sentiments, d'impotència, de ràbia i de rebuig.

Vull aprofitar aquest moment, tot i que ja s'ha fet, per reconèixer públicament l'esforç i professionalitat demostrada per tots els diferents cossos d'emergències, pels bombers, pels mossos d'esquadra, ADFs, protecció civil, agents rurals, serveis mèdics d'emergència, personal d'ajuntaments i consells comarcals, veïns i veïnes, voluntaris, per tots ells i elles, i també pels alcaldes i alcaldesses, regidors i regidores, que han estat també al peu del canó.

I vull aprofitar també per dir des del nostre grup i traslladar el suport i escalf als afectats. I dir-los que no els deixarem sols i que els acompanyarem a sortir d'aquest futur que segurament en aquests moments veuen tan negre i tan incert.

I és aquí, conseller, en aquest sentit, que li vull preguntar quins suports i recursos concrets estan previstos per part del Govern de la Generalitat per ajudar els afectats i ajuntaments a restaurar les zones cremades i els serveis afectats, i quines mesures concretes planteja el Govern per millorar la gestió dels nostres boscos.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Joan Ignasi Elena, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Bé, deixi'm començar, doncs, també, diputat, presidenta, agraint a tots els servidors públics la feina que han fet aquests dies amb les dificultats, no?, que ho han hagut de fer, amb les dificultats que ho han hagut d'afrontar. Ha estat un incendi molt i molt contundent, d'una velocitat extrema, que s'ha endut per endavant, doncs, 1.700 hectàrees i, el que és més dur, l'habitatge i la vida de molta gent, perquè allà hi tenien tota la seva vida.

I, per tant, un agraïment profund a tots els servidors públics; també als regidors, als alcaldes, que han estat al peu del canó, com hi ha estat també el Govern de la Generalitat, al costat de la gent, al costat dels servidors públics, i hi seguirà sent.

En moments d'especial dificultat, en moments en els que s'ha hagut d'explicar coses molt complicades, allà hi érem, amb als veïns i veïnes. I hi seguirem sent, donant suports concrets, des de Drets Socials; hi seguirem sent des d'Habitatge; hi seguirem sent des de tots els departaments del Govern, naturalment que sí, com hi hem estat aquests dies.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Cristòfol Gimeno.

Cristòfol Gimeno Iglesias

Sí. Gràcies per les explicacions, conseller. Ho entenc molt bé. Però, miri, no pot ser que els ajuntaments siguin els únics que exigim el compliment de la normativa. I no pot ser que alcaldes i alcaldesses d'ajuntaments petits i molt petits hagin de gestionar hectàrees i hectàrees de bosc públic i privat.

Cal que modifiquem la Llei 5/2003, que regula les mesures de prevenció d'incendis forestals, als nuclis rurals i en urbanitzacions. I cal que la Generalitat assumeixi les competències que té. Destinïn més recursos econòmics per la gestió dels boscos, com fa la Diputació de Barcelona, per la prevenció i planificació i també per l'execució i el manteniment de les franges perimetrals. Cal que prenguin decisions, que plantegin solucions pràctiques i factibles. Liderin aquestes decisions i, si ho fan, ens tindran al seu costat.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Aquest matí he tingut l'oportunitat de parlar amb els responsables dels operatius i em deien que l'incendi encara no està controlat, perquè encara l'altre dia, en una de les urbanitzacions, ahir a la tarda, hi va haver alguns problemes. Em sembla inadequat, si em permet, el to, donades les circumstàncies, en el moment en el que estem, amb un incendi que encara és viu, amb rebrots que encara existeixen.

Dit això, el Govern de la Generalitat, com li he dit, hi serà. I hi serà també en la prevenció d'incendis i hi serà en l'extinció. Per això, en el darrer pressupost es van multiplicar per sis els recursos destinats a la prevenció d'incendis i a la gestió de boscos. I pot ser que en siguin necessari més, però s'han multiplicat per sis, perquè és i ho serà una prioritat d'aquest Govern, i particularment de la conselleria d'Acció Climàtica.

Però el que és més rellevant avui. Aquests dies hem estat al costat dels ajuntaments, al costat dels alcaldes, en moments de molta molta molta dificultat, però l'endemà, quan estava estabilitzat l'incendi, també hi érem; també hi érem davant dels veïns explicant-los on era; també hi érem ajudant els veïns –el Cos de Bombers–, explicant-los en quines cases es podia entrar o no, amb molta duresa, i hi érem després, amb Drets Socials, parlant amb els veïns, i hi seguirem sent...

La presidenta

Se li ha acabat el temps, conseller...

El conseller d'Interior

...no en tingui cap mena de dubte... *(La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en ple sobre les mesures previstes per evitar les ocupacions d'habitatges durant l'estiu.

Pregunta al Govern sobre les mesures previstes per a evitar les ocupacions d'habitatges durant l'estiu

310-00347/13

Formula la pregunta la diputada senyora Eva Candela, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Eva Candela Lopez

Gràcies, presidenta. Bon dia, conseller Elena. Segon recents notícies, el sector turístic preveu unes dades molt positives per aquest estiu i, sobretot, del turisme intern, en un percentatge altíssim.

Això vol dir que veïns i veïnes nostres podran gaudir d'uns dies de descans i vol dir, també, que en moltes comunitats de propietaris hi haurà menys activitat de l'habitual, menys activitat del veïnat, que pot fer més fàcil l'ocupació d'habitatges; habitatges que ja estan buits per algun motiu o bé habitatges que estaran buits durant el període de vacances.

La preocupació dels nostres veïns i veïnes per la possibilitat de que pugui ser ocupat el seu habitatge o un habitatge de la seva comunitat augmenta considerablement els mesos d'estiu. Vam seguir atentament les seves explicacions de finals del mes de juny explicant el pla d'estiu.

Conseller, s'han enumerat els efectius que s'augmenten, les hores i on es produiran majors desplegaments d'efectius. Es va parlar del pla d'estiu més important de la dècada, amb incidència en grans esdeveniments, en grans concentracions i festes majors. I es va parlar de les prioritats –seguretat ciutadana, violència sexual, furt, robatoris amb força i violència, actes contra persones–; accions sense cap dubte molt importants, imprescindibles. Però vam trobar a faltar que poguéssim tranquil·litzar els nostres conciutadans i conciutadanes en un tema important que està portant molt de neguit, com així ho han manifestat també molts alcaldes i alcaldesses, l'ocupació d'habitatges.

Conseller, quines mesures té previst portar a terme el Govern per evitar ocupacions d'habitatges durant l'estiu?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Joan Ignasi Elena, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Presidenta... Diputada, moltes gràcies. Efectivament, és una preocupació. I, per tant, també és una prioritat. En aquest sentit, l'increment del Cos de Mossos d'Es-

quadra forma part d'aquesta inquietud i d'aquesta preocupació. El fet de que avui estiguem més preparats, per què?, perquè tenim més de 1.500 agents després de les convocatòries d'aquests dos, tres darrers anys, i en serem molt més com a conseqüència de les següents, per donar més servei, més patrutatge, més presència i alhora també més investigació, més investigació al servei d'acabar amb determinades trames que moltes vegades hi ha darrere d'aquest tipus d'ocupacions. També la delinqüència que porta associada segons quin tipus d'ocupacions. En aquest sentit, ara parlàvem amb el diputat Ernest Maragall de Barcelona, cada tres dies intervé el Cos de Mossos d'Esquadra, cada tres dies, a un domicili, per evitar aquest tipus d'ocupacions i aquest tipus de comportaments.

Hi serem –hi serem– i, per tant, ens serà, naturalment, una preocupació. I ho fem en coordinació amb les policies locals. I ho fem amb coordinació amb els serveis de mediació dels ajuntaments i amb serveis socials dels diferents ajuntaments per tenir coneixement del que passa i arribar-hi com abans millor.

Miri, li posaré un exemple. A la ciutat de Terrassa hi ha cent seixanta ocupacions l'any 21, però hi ha hagut 2.500 incidents a la ciutat de Terrassa vinculats a l'ocupació. No vol dir que hi hagi hagut 2.500 ocupacions, sinó avisos amb relació a això, que s'han concretat en cent seixanta. Què vol dir això? Que s'han resolt moltíssimes i moltíssimes i moltíssimes ocupacions, en aquest sentit. Ara, n'hi han hagut cent seixanta i, per tant, ens ocupa i ens preocupa. I això implica necessàriament també qüestions vinculades a canvis legislatius que després, si tinc oportunitat, en un moment comentaré.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Eva Candela.

Eva Candela Lopez

Gràcies per les explicacions que ens dona i les que ens donarà seguidament. Però, miri, les ocupacions a Catalunya segueixen en augment, amb les conseqüències que tots coneixem a nivell de convivència i seguretat en molts, massa casos. Organitzacions mafioses que s'estan especialitzant en l'ocupació d'habitatges, essent per a ells un negoci cada vegada més beneficiós, doncs, a més de vendre claus a famílies necessitades, estan posant preu, i no pas poc, a desocupació d'habitatges.

Em pot dir quantes denúncies rebudes de venda de claus o quantes denúncies rebudes per molèsties en els habitatges ocupats o quantes actuacions per activitats delictives ha tramitat Mossos en habitatges ocupats? Això és una preocupació de la ciutadania i no podem passar de puntetes en aquesta problemàtica. Cal entomar-la de cara. Demà tornarem a parlar d'aquest tema en sessió plenària.

I, conseller, a més... Se m'ha acabat el temps.

La presidenta

Se li ha acabat el temps, diputada. Per respondre, té la paraula el conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Per descomptat, de cara i cada dia i a cada racó del país i així es fa. I estem parlant, en tot cas, en tot moment d'ocupacions de caràcter delinqüencial i d'organitzacions, com deia vostè, mafioses i així ho fem, i tantíssimes que es resolen.

I alhora, entre tots també hem de parlar de modificacions legislatives que han d'ajudar a resoldre aquesta situació. I, en aquest sentit, de la mateixa manera que, respecte a la multireincidència, n'hem parlat i hem arribat a acords vinculats a les modificacions legislatives, estic segur que també serem capaços de fer-ho en aquest cas que genera moltes dificultats... *(La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Se li ha acabat el temps, conseller.

Pregunta al Govern sobre la garantia dels drets sexuals i reproductius

310-00344/13

Pregunta al Govern a respondre oralment en ple sobre la garantia dels drets sexuals i reproductius. Formula la pregunta la diputada senyora Laia Estrada, en nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar.

Laia Estrada Cañón

En primer lloc, consellera Verge, volem traslladar-los el nostre suport i solidaritat tant a vostè com a la resta de síndics de l'U d'Octubre. Ja sabem que, malgrat que tenim algunes alegries, la repressió no s'atura.

I dit això, li vull preguntar, li volem preguntar què estan fent per aturar l'actual ofensiva global contra els nostres drets sexuals i reproductius?

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Tània Verge, consellera d'Igualtat i Feminismes.

La consellera d'Igualtat i Feminismes (Tània Verge Mestre)

Moltes gràcies pel seu suport a la causa de la Sindicatura Electoral.

El Govern està plenament compromès amb la garantia de drets sexuals i reproductius i, per primera vegada, compta amb una estratègia nacional específica i a partir de les preguntes més concretes que tingui, doncs, podem comentar-ne els punts.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Laia Estrada.

Laia Estrada Cañón

Miri, no li faré una altra pregunta. Vostè sap perfectament que en aquelles qüestions que estem treballant, com és garantir l'accés a la interrupció voluntària de l'embaràs a tot el territori a la sanitat pública o a avançar cap a una educació sexoafectiva o garantir una equitat menstrual i anticonceptiva o combatre la violència obstètrica, hi ha moltes mancances, moltes limitacions i molta feina a fer. Però el problema gros el veiem en que estan incomplint el seu propi pla de govern.

Pel que fa, per exemple, al pla d'acompanyament a les persones defensores de drets humans vinculades a Catalunya, no només no han fet aquest pla, sinó que vostès són conscients que l'extrema dreta està anant a per entitats que defensen els drets sexuals i reproductius, i, per tant, els drets humans, i no estan fent res al respecte. I aquestes entitats no saben com se les acompanyarà, malgrat que fins i tot se les està convidant a participar aquí al Parlament, exposant-les encara més.

I també estan incomplint el seu compromís de combatre totes les ideologies que promouen l'odi, el racisme i la discriminació. De fet, estan fent el contrari, perquè vostès estan continuant alimentant econòmicament aquestes entitats fonamentalistes que neguen els nostres drets sexuals i reproductius, que neguen el nostre dret a l'avortament i que neguen el nostre dret a tenir un accés a una educació sexoafectiva.

I, per tant, consellera, li tornem a reclamar que el seu govern, que vostè vetlli perquè el seu govern no doni més diners a aquestes entitats fonamentalistes; si és que no només li demanem la CUP, li està exigint el teixit feminista del país, li està exigint que deixin de subvencionar-les. Ens consta que encara no s'han donat enguany aquestes subvencions i, per tant, li demanem que apliquin la Llei 19/2020 i que no permetin que qui vulnera aquesta llei, qui discrimina, qui nega els nostres drets sexuals i reproductius que, hi insistim, són drets humans, tingui accés a recursos públics. Perquè amb tot el respecte, consellera, amb quina cara participarà vostè als

actes del 28 de setembre, Dia Internacional per la Despenalització de l'Avortament, si ni vostè ni el seu govern són capaços de fer front a aquesta xacra fonamentalista?

Tenim el convenciment que compartim l'horitzó de fer dels Països Catalans un referent en la garantia i defensa de drets sexuals i reproductius. Ho sabem, però això requereix accions concretes i valentes des d'avui mateix.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera d'Igualtat i Feminismes.

La consellera d'Igualtat i Feminismes

Doncs respecte al finançament i més enllà d'aclarir que el Govern no finança cap acció, cap projecte concret que tingui com a objectiu o que pugui vulnerar els drets sexuals i reproductius, i d'aclarir també que la principal font de finançament dels grups fonamentalistes són les grans fortunes, sigui el president del Corte Inglés, segons el que s'ha publicat, eh?, constructores, immobiliàries...

Però en tot cas, en la convocatòria del Departament d'Igualtat i Feminismes hi haurà una línia específica de finançament per a la defensa de drets sexuals i reproductius, per a les entitats que treballen en aquest àmbit, i s'inclou també l'exigència a totes les entitats que vulguin concórrer a la convocatòria de respecte a les quatre lleis d'igualtat –17/15, 11/14, 19/20 i 17/20–, incloent-hi, doncs, aquesta garantia de no vulneració de drets sexuals i reproductius.

Al mateix temps, pel que fa a la línia de treball de defensa a les defensores, l'hem començat a treballar. Estem sondejant les diferents entitats, no només de l'àmbit de drets sexuals i reproductius, però també, perquè són defensores de drets humans, a través d'una enquesta, on podem detectar quins són els tipus d'atacs, com es manifesten de manera més freqüent i quina és la línia d'actuació que podem emprendre. Recollim, doncs, tot aquest *feedback*. Evidentment, és una línia d'actuació que no passa en exclusiva pel Govern. També passa pel Parlament, perquè si parlem de l'intergrup o d'altres espais, aquí és el Parlament que té una responsabilitat en aquesta garantia.

I pel que fa al dret d'accés a l'avortament, doncs, com saben, des del mes de maig passat, s'ha ampliat el nombre de punts d'IVE farmacològic i quirúrgic, avançant en aquesta equitat territorial, que encara té un camí per recórrer però que s'està treballant de manera intensiva, i també per garantir que totes les dones, al marge de la situació administrativa –això és un punt de l'acord de govern de l'estratègia nacional de drets sexuals i reproductius–, hi puguin accedir. I com que el Departament de Salut té l'obligació de vetllar per fer aquesta garantia d'accés, i si convé ho treballa cas a cas..., però hi ha un problema de fons en l'àmbit municipal i l'empadronament, i per això des del departament, al setembre, iniciem també formació amb tècnics i tècniques municipals, secretaris d'ajuntaments i càrrecs electes, perquè coneguin què diu la llei sobre empadronament i que l'apliquin correctament, acompanyada d'una guia que hem treballat amb les entitats municipalistes per fer efectiu aquest dret a l'empadronament de caràcter... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a la consellera i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Se li ha acabat el temps, consellera.

Pregunta al Govern sobre la dispensació de medicaments contra el càncer als pacients

310-00338/13

Pregunta al Govern a respondre oralment en ple sobre la dispensació de medicaments contra el càncer als pacients. Formula la pregunta la diputada senyora Anna Grau, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Anna Grau Arias

Gràcies, presidenta. Conseller i doctor Argimon..., recientemente hemos conocido que la sanidad catalana se negaba a financiar Trodelvy, una inmunoterapia dirigida autorizada por la Agencia Europea del Medicamento, que era y es la única terapia posible para una paciente de cáncer de mama del tipo más agresivo que hay.

Posteriormente, a ustedes, mejor dicho, usted, ha dado orden de que sí se pague, cosa que le honra, le honra mucho. Pero, ¿cómo hemos llegado hasta aquí? ¿Por qué el marido de la paciente ha tenido que desembolsar casi 30.000 euros pagando el Trodelvy de su bolsillo? ¿Cuántas familias cree que hay en Cataluña que puedan resistir a una presión así?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Josep Maria Argimon, conseller de Salut.

El conseller de Salut (Josep Maria Argimon Pallàs)

Gràcies, presidenta. Diputada, en primer lloc, els tractaments oncològics en el nostre país estan garantits. El cas que vostè esmenta, com bé deia, és un cas, un medicament, més ben dit, aprovat per l'EMA, però que no està inclòs a la *cartera de servicios públicos* a Espanya. I la Comisión Nacional de Precios, la Interministerial de Precios del Medicamento, no ha considerat aquest tractament cost-efectiu.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Anna Grau.

Anna Grau Arias

Conseller i doctor Argimon..., ya hemos hablado otras veces aquí del lado oscuro de la sanidad pública. ¿Me está escuchando, señor Salvador Illa? ¿Qué le parece que todo el mundo se queje del que fue su ministerio? ¿Qué idea de la sanidad pública tiene el Gobierno más progresista de la historia, que todo les parece demasiado caro para meterlo en la cartera de servicios? Casi un año más de vida le dan los oncólogos, tomando Trodelvy, a una mujer de cuarenta y tres años que tiene una hija de seis.

Entre un ministerio en el limbo y unas comunidades autónomas en la ruina, como la nuestra, la casa sin barrer y los derechos fundamentales sin respetar, porque el Trodelvy se ha estado administrando gratis a unos pacientes sí y a otros no, según el hospital público en el que caían.

La paciente de la que hablamos, de la que hemos hablado usted y yo, señor Argimon, cayó a medio camino de la sanidad privada y de la pública, porque resulta que su oncóloga trabajaba para las dos. Y si la privada le recomendaba el Trodelvy –pagando, claro– a casi cinco mil euros la dosis, esta misma oncóloga, cuando se ponía la bata de la sanidad pública, le decía que no podía ser, que era imposible autorizarlo. Y al final resulta que sí había maneras. Otros hospitales públicos ya las habían encontrado. Usted también las ha encontrado.

Estas cosas plantean dudas terribles. Yo no voy a pedirle, doctor Argimon, que saque por la oreja de las clínicas privadas a los médicos de la sanidad pública. Ya sé que no nos quedaríamos sin médicos. Pero sí le voy a pedir que levante el listón ético, y le voy a hacer una sugerencia: además de financiar el Trodelvy para los pacientes que lo tienen prescrito, ¿se han planteado devolver los treinta mil euros gastados por la familia de la que le hablo?

Gracias.

La presidenta

Per respondre, té la paraula del conseller de Salut.

El conseller de Salut

Aquest medicament que vostè m'esmenta s'ha administrat a diverses pacients en els hospitals de Catalunya, o bé en situacions d'ús compassiu o bé en situacions es-

pecials, que és el concepte en què l'EMA el té aprovat, però que no està en aquests moments encara en cartera de serveis.

Sí que és veritat que aquest cas, quan la persona el sol·licita, és el moment en què s'ha d'aprovar per part de la Comisión Interministerial de Precios. Nosaltres, com que ja portava una administració en un altre entorn, decidit, suposo, per la pròpia persona, decidim que aquest medicament s'ha de seguir administrant.

També dic que de moment aquest tractament, i dic «de moment», no està en cartera pública de serveis, perquè també hem de saber que normalment les avaluacions són sis o set rondes, perquè en aquests moments segurament l'empresa farmacèutica que se li ha denegat o s'ha dit que aquest tractament no és cost-efectiu, al·legarà. I això passa en els tractaments d'alta complexitat fins a sis o set vegades. Per tant, haurem d'esperar.

Però jo també li diria que aquesta pregunta la faci vostè en el Congreso *español*, no en el Parlament. Jo no tinc..., perdó, Salut no en tenim les competències, que ens agradaria. Si ens les traspassen, ja saben vostès que les agafarem i amb molt de gust, amb molt de gust i amb tota la professionalitat del món, amb molt de gust, i a partir d'aquí, lo que torno a insistir és que els tractaments oncològics estan garantits al nostre país.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en Ple sobre l'acció exterior del Govern.

Pregunta al Govern sobre l'acció exterior del Govern

310-00348/13

Formula la pregunta de la diputada senyora Lorena Roldán, del Grup Mixt.

Lorena Roldán Suárez

Sí; muchas gracias, presidenta. *Consellera*, ¿nos podría decir, aunque sea *grosso modo*, el gasto que llevamos en embajadas en este 2022?

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Victòria Alsina, consellera d'Acció Exterior i Govern Obert.

La consellera d'Acció Exterior i Govern Obert

Presidenta... Diputada, celebro el seu redescobert interès per l'acció exterior, que evidentment és legal, és legítima, és útil, està al servei dels interessos nacionals de Catalunya i de tota la població. I ric i li dic «redescobert interès», perquè en el que portem d'any s'han celebrat fins ara vuit sessions de la Comissió d'Acció Exterior, Transparència i Cooperació, i em consta que vostè només ha assistit a dues d'elles. Per tant, jo li diria que no cal ser professor d'universitat per dir-li que dos sobre vuit és un rotund suspens.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Lorena Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Sí, presidenta. Yo también le digo, *consellera*, que hasta que no sea legal la clonación en mi grupo lo vamos a tener complicado para ir a todas las comisiones. (*Rialles*.) Pero, bueno, no se preocupe que yo, aunque no esté presente, la sigo, y sigo la acción que ustedes hacen y el despilfarro que llevan ustedes en embajadas.

Solamente el año pasado ustedes se gastaron 7 millones de euros en sus embajadas procesistas. Y, lejos de cerrarlas, lo que hacen es abrir más, no vaya a ser que quede algún rincón del mundo donde no tengan que aguantar su turra victimista. Le pregunto qué hacen esas embajadas, con quién se reúnen, cuánto nos cuestan, por

ejemplo, cómo eligen ustedes a sus delegados, en base a qué criterios, qué agendas tienen estos delegados, señora Alsina.

Y esto no es la primera vez que se lo pregunto. Y yo insisto porque usted nunca me contesta. De hecho, la última vez que le pregunté usted me dio dos respuestas. La primera de ellas es que en otras comunidades autónomas tienen delegaciones. Y sí; el tema es que esas delegaciones sirven para promocionar la comunidad en cuestión y para atraer inversión extranjera, y no como las suyas, que son, pues, minilaboratorios de conversión separatista. Y eso, amigos míos, si lo quieren hacer, háganlo, pero con su dinero.

Y la segunda de las respuestas que me dio fue lo que gasta la embajada española de Japón en jardinería, que seguro que a alguno de sus asesores esto le pareció ingeniosísimo. Pero déjeme decirle que lo que hace es poner en evidencia sus propias carencias. Resulta que usted sabe lo que gastan en Japón en jardinería, pero nosotros aquí no tenemos ni idea de lo que hacen en esas embajadas. Y, desde luego, a mí me preocupan más las voluntades que ustedes intentan comprar con su relatos sesgados y manipulados que lo que se gastan otros en la poda de setos.

Insisto, 7 millones de euros nos costaron las embajadas el año pasado. Sus delegados cobran más que un ministro: noventa mil eurazos, señora *consellera*. Y encima, sin resultados, porque nadie les compra la mercancía. Somos líderes en impuestos, en listas de espera, en barracones, en inseguridad, en ocupaciones, en fuga de empresas y también en despilfarro y derroche.

Mire, según un estudio llevado a cabo el año pasado por Impulso Ciudadano, con esos 7 millones de euros, ustedes, por ejemplo, habrían podido pagar a 450 cuidadoras a domicilio interinas o bien 155 plazas al año para residencias para dependientes moderados, 135 para dependientes severos y 115 para grandes dependientes. Vaya usted a estas familias ahora y les dice que, en lugar de eso, ustedes prefirieron gastar en propaganda y en lobby.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera d'Acció Exterior i Govern Obert.

La consellera d'Acció Exterior i Govern Obert

Gràcies, presidenta. Diputada, veig que avui era un dia per recuperar els antics clàssics de les seves preguntes. Li agraeixo l'interès de multiplicar-se i poder assistir a les comissions.

El Departament d'Acció Exterior està al servei de tothom, està al servei de les empreses, dels ajuntaments. De fet, aquest és un dels nous enfocaments de la conselleria. I li nego la seva hipòtesi, el seu argument d'inici, de que això no reverteix en el benestar dels catalans i de les empreses. De fet, les dades ens diuen que, per cada euro que el Govern dedica a fer aquesta captació d'inversions i promoció internacional de Catalunya, hi ha un retorn de 166 euros. Això, si coneix algun inversor, li confirmarà, doncs, que és una magnífica inversió en tots els casos.

En el marc de totes les activitats, de tots els projectes, de tots els viatges teixint projectes que tenen continuïtat i que es transformen en serveis i polítiques públiques, tres exemples molt concrets –n'hi podria dir molts més. Fa poc vam estar a Mont-real; d'aquí en sortirà una col·laboració entre el port d'allà i el port de Barcelona. Hem estat darrerament a Brussel·les; vam treballar, en aquest cas, amb el *supervisor* de protecció de dades; treballarem amb ell a partir d'ara en temes de transparència. Vam estar a Itàlia; estem col·laborant a nivell nacional amb la República Italiana en l'àmbit del govern obert. I n'hi podria dir molts més, d'aquests exemples.

De fet, li proposo que fem l'exercici a la inversa i que, ja que vostè em pregunta sobre la utilitat de l'existència del departament d'exterior, vostè em contesti si seria capaç d'explicar-me la seva utilitat a través de la feina que fa en aquest Parlament. I, evidentment, això és una pregunta retòrica, perquè jo entenc la incomoditat que vostè sent de que, després de que el seu partit, el seu partit actual, vull dir, doncs,

hagi destruït, hagi intentat destruir l'acció exterior de Catalunya, vostè vagi i hagi d'assistir a les comissions on vostè confirma que creixem, que ens consolidem, que ens musculem al servei de tots.

Gràcies.

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'ampliació de carrils de l'autopista AP-7

317-00199/13

Formula la pregunta el diputat senyor Alejandro Fernández, del Grup Mixt.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidenta. ¿Por qué su negativa a ampliar carriles en la AP-7 a pesar de los salvajes atascos que se están viviendo?

Gracias.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Pere Aragonès i Garcia)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, estem en converses amb el Ministeri de Transports al respecte de millora de les infraestructures de transport, especialment, doncs, en l'AP-7, també. I, per tant, a mesura que es vagi arribant als acords, s'aniran anunciant.

Com li recordo, la nostra aposta pel transport, especialment pel transport de mercaderies, és el desenvolupament del transport de mercaderies per ferrocarril, aquell Corredor Mediterrani que vostès van deixar oblidat en un calaix i que ara està constant molt de recuperar.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidenta. Su partido presenta una propuesta de resolución en la que, frente a los brutales atascos que se están viviendo, se niegan a la ampliación de carriles y proponen medidas cosméticas, por ejemplo, la colocación de grúas estratégicas o instrumentos de velocidad variable, que podrían servir para tráfico de densidad moderada, pero no para los atascos que se están viviendo.

Eso demuestra, además, en su propuesta de resolución, los enormes prejuicios que tienen sobre esta cuestión, cuando señalan –cito textualmente– «la dependencia demasiado alta del vehículo privado». Una vez más, surge su problema de siempre: se niegan a gestionar la realidad y gestionan su ideología.

Precisamente por ello les voy a dar en exclusiva una primicia: a la gente le gusta tener coche propio, a la gente le gusta salir con su coche propio de vacaciones o fin de semana. Fíjese qué excéntricos somos los catalanes. Pero eso bien lo saben ustedes, que lo del transporte público siempre es para los demás, pero que no se bajan del coche ni a empujones cuando lo tienen. A eso que les encanta a ustedes, pero le niegan a los demás, se le llama «libertad». Y, por supuesto, debe ser compatible con la movilidad y sostenibilidad. Y digo bien «sostenibilidad», porque es la segunda razón que suelen esgrimir en sus propuestas.

En ese sentido, yo quería señalarles un par de cosas. En primer lugar, que los países que más contaminan del mundo son precisamente los menos libres. La aversión

al coche privado de los sistemas totalitarios debería ser el mejor aliciente para atender esa idea. Pero es que, además, en el caso concreto que nos ocupa, nadie les está pidiendo que abran siete túneles en el Pirineo, estamos hablando de una sencilla ampliación de dos tramos muy concretos de la AP-7 para descongestionar.

En definitiva, solo hay dos caminos realistas y viables para acabar con los salvajes atascos en la AP-7 –la ampliación de carriles o liberar la C-32, la autopista más cara de Europa–, y ustedes se siguen negando a ambas. El problema es que después de los atascos vienen los accidentes –por desgracia, algunos trágicos–, y ahí están ustedes obligados a poner soluciones reales, y no solo sus prejuicios ideológicos, encima de la mesa.

Gracias.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, que el seu partit, que és el que ha protagonitzat les sèries històriques d'inversions més baixes de Catalunya en matèria d'infraestructures, vingui a donar lliçons d'infraestructures en aquest Parlament, s'ho hauria de fer mirar. Primera cosa.

Segona. Vostè, que és molt hàbil retòricament, utilitza molt sovint l'argument d'intentar ridiculitzar sempre la posició de l'altre; gairebé s'ha traslladat a no sé quin règim autoritari respecte a contaminació. Miri, estem absolutament lluny d'aquestes posicions.

El futur del transport és un futur de transport, sobretot de ferrocarril, aquell en el que vostès s'han negat constantment a posar recursos. Malgrat les «lluvias de millones» que la senyora Soraya Sáenz de Santamaría venia aquí a prometre el 2017 mentre es preparava tota la repressió contra els que vam protagonitzar el Primer d'Octubre, malgrat tot allò, tots aquells anuncis, no va haver-hi cap realitat, no hi ha hagut cap metre nou de via de rodalies per transportar treballadors i treballadores, per transportar totes les persones que cada dia han de fer servir en els seus trajectes habituals el ferrocarril, no hi ha estat. On sí que hi ha estat ha estat en l'ampliació de línies de ferrocarril que ha fet el Govern de la Generalitat de Catalunya.

Per tant, si vostè creu que la discussió de caràcter tècnic sobre quin ha de ser l'abast de l'ampliació d'un carril de l'AP-7 és, segons vostè, el que és el gran debat sobre la llibertat que hem de tenir vostè i jo, crec que va molt equivocat –crec que va molt equivocat–, i bàsicament la llibertat és que les persones i els pobles puguin decidir lliurement el seu futur.

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la posició del Govern amb relació a la candidatura d'Espanya per a organitzar el mundial de futbol del 2030

317-00193/13

Formula la pregunta el diputat senyor Carlos Carrizosa, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carlos Carrizosa Torres

Senyor president, la semana pasada hubo una reunión de la Federación Española de Fútbol con enviados de todos los gobiernos autonómicos, salvo de Cataluña. Se abordaba la candidatura conjunta de España y Portugal para el mundial de fútbol del año 2030. Ustedes volvieron a dejar vacía la silla de Cataluña.

Señor Aragonès, ¿piensan poner también palos en las ruedas a la candidatura para el mundial del 2030, como ya han hecho ustedes con la fallida candidatura de los juegos olímpicos de invierno?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, presidenta. Bé, parlarem de futbol una miqueta, senyor Carrizosa. Escolti'm, que jo no en sé gaire, i, per tant, veig que el meu grup parlamentari ja s'ha posat les mans al cap. (*Rialles.*) El que li puc dir és que nosaltres no serem impediment per res. Ara, el que no ens poden demanar és l'entusiasme amb qualsevol projecte que hi hagi sobre la taula.

Per tant, a partir d'una reunió que va haver-hi, alguns mitjans de comunicació estatals han fet aquí com si fos una gran mostra de no sé què tenim en contra de no sé qui... Escolti'm, si hi ha una proposta, evidentment s'estudiarà. Hi ha moltes seleccions del món que a mi m'agraden i que probablement m'agradaria veure jugar a Catalunya.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Pues haga lo que tiene que hacer para verlas jugar, señor Aragonès.

Mire, le recuerdo que, más allá de su república imaginaria y de sus exilios imaginarios, hay una Cataluña real que quiere pasar página de tanta parálisis y de tanta agitación para volver a la senda del crecimiento y de la cooperación constructiva y leal con el resto de España. Es la Cataluña de los emprendedores que venden la mayor parte de sus bienes y servicios al resto de España; la Cataluña que promueve la cooperación entre Madrid y Barcelona como un tándem imbatible. Esa sí que es la Cataluña productiva y no la que ustedes y la vieja Convergencia representan.

Esa Cataluña está deseando que nuestro país, España, acoja eventos tan importantes como el mundial de fútbol de 2030, y que el Camp Nou y el RCD Stadium sean sedes del mundial de fútbol. Pregunte a las directivas del Barça y del Espanyol cómo ven que usted deje la silla de Cataluña vacía y ponga en peligro la participación de ambos clubes en una oportunidad tan importante como un mundial. Eso por no hablar de la opinión de las respectivas aficiones, muy mayoritariamente deseosas de volver a ver un mundial en Cataluña.

Señor Aragonès, hace treinta años que el Camp Nou se llenó de banderas españolas y catalanas para animar a la selección española en la final de los juegos olímpicos de Barcelona 92. Algunos de ustedes ya estaban con su infecto «*Espanya ens roba*», pero la sociedad catalana vibraba con su selección y los catalanes participamos de los éxitos de España. Y a pesar del nacionalismo, esos juegos olímpicos fueron un éxito.

Señor Aragonès, dejen de pisotear el sentir de la mayoría de los catalanes, dejen de poner palos en las ruedas y siéntense en la silla de Cataluña cada vez que les llamen, junto al resto de las comunidades, para que los catalanes podamos volver a disfrutar en casa de los éxitos de toda España, que son los nuestros.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Ara, senyor Carrizosa, al final li ha sortit, eh? El no nacionalisme de «disfrutar» amb les banderes espanyoles. Aquest és el seu «no» nacionalista. (*Aplaudiments.*) Nosaltres som nacionalistes, però vostè, que vibra amb les banderes d'Espanya, no és un nacionalista. Evidentment, tenir estat –tenir estat–, un estat a favor i un estat que actua durament, moltes vegades t'estalvia de defensar la teva nació, perquè ja ho fa l'Estat.

Llavors, no pateixi, escolti'm, no pateixi, que, en esdeveniments que siguin de rellevància i d'interès per Catalunya, nosaltres ja hi mostrarem, evidentment, l'interès, i n'anirem fent el seguiment.

Ara, una reflexió: pa i circ. Davant d'una situació d'inflació propera al deu per cent, vostè, que sempre aquí ens dona lliçons de que no ens preocupem dels problemes de la gent, ens ve a parlar de futbol, que és molt respectable, que és molt important, que té molt d'impacte, però amb la inflació que tenim, amb les dificultats que hi han, amb els reptes que hi ha... Bé, crec que acabar aquest període de sessions en què vostè em ve a preguntar per la selecció espanyola i com vibra vostè –i jo el felicito perquè jo no ho faig, no em surt, però vostè vibra–, doncs, quan veu banderes espanyoles és el millor resum de quin ha estat l'activitat parlamentària seva durant aquest any i com ha aprofitat les sessions de control.

Per tant, doncs, tingui bona sort amb el futbol, senyor Carrizosa.

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la possible eliminació dels impostos de patrimoni i de successions

317-00194/13

Formula la pregunta la diputada senyora Jéssica Albiach, del Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, presidenta. Bon dia a totes i a tots. Abans de començar la meua intervenció, sí que voldríem enviar tot el suport a les persones que han estat patint els incendis i que estan patint encara els incendis aquestos dies. I, òbviament, un agraïment infinit a totes aquelles que estan lluitant en contra de les flames.

Dit això, president, Catalunya està patint una forta crisi econòmica i social per aquesta inflació brutal que està assolant Europa. I nosaltres pensem que per això Catalunya necessita uns nous pressupostos, que siguin expansius i que estiguin a l'altura de les necessitats del país. Sap que nosaltres, quan Catalunya ho necessita, hi som i, per això, ja li diem que estenem la mà per negociar aquestos pressupostos, evidentment, posant condicions. Fins ara, dèiem que s'ha de complir fil per randa l'acord de pressupostos del 2022. També que volem negociar des de l'inici i no a última hora com l'anterior vegada. I, en tercer lloc, han de ser uns comptes expansius i no de mi-sèria, com el decret que van aprovar fa poques setmanes per fer front a la crisi. Però és que, a més, ara ens veiem obligades a incloure una nova condició, una quarta condició arran del congrés de Junts d'aquest cap de setmana, on obertament han plantejat que volen eliminar l'impost de successions i l'impost de patrimoni.

President, ja li dic que nosaltres no entrarem a negociar uns pressupostos que parlin d'eliminar aquests dos impostos, que són els més redistributius que hi han. I per això volem saber si vostè creu que, en un context de crisi econòmica, és el moment d'eliminar aquests dos impostos, el de patrimoni i el de successions.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Senyora diputada. Abans, permetin-me, que no he tingut l'ocasió de fer-ho també, doncs, de mostrar tot el suport a les persones afectades pels diferents incendis, especialment els que han vist afectada casa seva. Hi ha gent que ha perdut totalment la seva casa. N'hi ha que la tenen fortament afectada.

Per tant, les conseqüències des del punt de vista personal duraran mesos i estarem al seu costat, evidentment, com també estarem sempre al costat de totes aquelles persones que pateixen la repressió. I per això, celebro que Anna Gabriel, doncs, hagi recuperat aquesta llibertat de moviments i, per tant, expressar tot el respecte i suport a la seva decisió, com també, doncs, tot el suport a la consellera Verge davant d'aquesta repetició del judici als síndics del referèndum de l'U d'Octubre. I responc. Perdoni, per aquesta prèvia, que crec que era necessària.

Celebro la seva mà estesa per parlar dels pressupostos. El conseller Giró ha estat la darrera setmana parlant –els darrers quinze dies– amb els grups parlamentaris coneixent quins són els marges en què ens movem del pressupost i, per tant, celebro la mà estesa. I la voluntat és col·laborar. Tenim un acord de pressupostos de l'any passat que el compliment és satisfactori i això hauria de permetre també poder avançar.

En aquest sentit, respecte a la matèria fiscal, el pla de govern és molt clar, que és consolidar l'actual model, i, per tant, l'actual model, que hi ha un impost de successions i un impost de patrimoni, a través de part de mesures de fiscalitat ambiental. Per tant, no es preveu cap supressió. Això és una posició de partit que respecto, però que no està al pla de govern i, evidentment, tampoc és la meua. Els impostos redistributius s'han de preservar, especialment en un moment de crisi econòmica com l'actual. Fa deu anys es va retirar i es va haver de tornar a posar perquè se'n van veure les conseqüències.

Gràcies.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Jéssica Albiach.

Jéssica Albiach Satorres

Doncs gràcies, president, perquè –hi torno a insistir– són els dos impostos més redistributius que hi han i que ajuden a la igualtat d'oportunitats. I, a més, són dos impostos que ens ajuden a recaptar 1.400 milions d'euros a l'any. Amb aquests 1.400 milions d'euros, es poden fer tres hospitals, es poden fer 178 instituts i també 28 quilòmetres de la línia de metro. Jo sí que demanaria una mica de respecte a la gent de Junts, si us plau.

De totes maneres –i acabo–, jo crec que els catalans i les catalanes sí que mereixen saber, doncs, davant de quin govern estem, si estem davant d'un govern que vol fer justícia social i també justícia fiscal, o si estem davant d'un govern, com deia el senyor Puigneró, que està en contra de la gratuïtat o de l'abaratiment del transport públic, i que vol convertir Catalunya en un paradís fiscal com Madrid, el Madrid de la senyora Ayuso, que és un paradís fiscal per als rics i un infern per a la majoria. Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, presidenta. Senyora diputada, tampoc ens emboliquem. És a dir, el Govern parla pels acords de govern i del pla de govern. I el pla de govern, en aquest sentit, és clar que és consolidar l'actual model, apostar pel desenvolupament de la fiscalitat ambiental. Per tant, treballarem en aquesta línia. Alhora, també dic, crec que en el context actual no és el moment d'un augment d'impostos perquè afectaria les condicions de vida de la població. I els serveis públics s'han de sostenir. Aquest és el compromís. Si anem amb aquestes línies, amb vostè i amb els grups que vulguin, podrem participar en acords.

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la revolució verda i la lluita contra el canvi climàtic

317-00197/13

Formula la pregunta el diputat senyor Dani Cornellà, de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies, president. El 2017 vam aprovar la llei del canvi climàtic. El 2019 vam declarar l'emergència climàtica a Catalunya. Avui, juliol del 2022, tot va pitjor. El país se'n crema i s'ensorra. I vostè continua amb el mateix model fòssil i negacionista.

Quan pensa començar la sacsejada que aquest país necessita? I la revolució verda que va prometre?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, presidenta. Senyor diputat, és que ja ho estem fent. Abans s'ha fet referència, per exemple, arran dels episodis d'incendi que estem vivint, a quina és la dotació de recursos que hi ha en un aspecte que ara està en boca de tothom a l'hora de comentar els incendis: Què és necessari en la millora de la gestió forestal? Doncs el suport a tot el que són les franges perimetrals de nuclis habitats al costat del bosc, que és competència municipal, que té el suport de diputacions, compta amb suport també de la Generalitat de Catalunya, que s'ha multiplicat per sis en aquest pressupost que vam tirar endavant, malgrat que no vam poder comptar amb el seu vot, però no em resignaré a no comptar-hi en el futur.

La lluita contra el canvi climàtic no és la lluita d'un sol país. Catalunya té una legislació avançada. Hi ha altres àmbits on anem massa lents, per exemple, el desplegament d'energies renovables. Aquí m'agradaria comptar també amb la seva col·laboració, que crec que és rellevant. Canviarà el paisatge. La qüestió és decidim-ho des d'aquí. Aquesta ha estat la voluntat del decret que vam impulsar i és la voluntat de la política del Govern.

I després tindrè ocasió de donar-li'n més detalls.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Dani Cornellà.

Dani Cornellà i Detrell

La legislació avançada de què em parla suposo que no és la llei forestal del 1988, el decret pel qual s'estableixen mesures de prevenció d'incendis forestals, que és del 1995, o la llei de bombers, que es va fer el 1994. Per tant, tenim una legislació vigent que no contempla l'escenari d'emergència climàtica ni la realitat actual del país. Vostès es limiten a utilitzar la frase «Els focs s'apaguen a l'hivern» i es queden ben tranquils. Però el problema és que aquesta afirmació perd tot el sentit quan els darrers quaranta anys s'ha fet poc o res. Per exemple, al parc de bombers de Manresa, ni a l'hivern ni a l'estiu, ningú ha arreglat la problemàtica que tenen amb la pressió de l'aigua i triguen una hora en omplir el camió d'aigua. I quan arriben els focs, com el del Bages, tot són bones paraules i promeses de més inversions i, sobretot, lamentacions i frases buides. Però el parc de Manresa i el cos continuen veient com passen presidents, consellers, governs, i res canvia.

Des d'aquí, també, una abraçada a totes les persones que han patit aquests focs darrerament. I, evidentment, donar les gràcies als qui els apaguen.

President, ens cal un canvi radical, una revolució verda, però no el *greenwashing* que ens ofereix. El que necessitem és una revolució que finalitzi amb les polítiques liberals que ens estan portant directes al col·lapse. Una revolució per fer front als focs sense precedents, una revolució de la mà de la pagesia perquè serveixi perquè

no s'abandoni l'agricultura i la ramaderia extensiva, per avançar cap a la sobirania alimentària, una revolució ecologista que posi per davant el territori, posant més recursos públics per a la gestió forestal, fent una reforma agrària i canviant el model territorial per fer-lo resilient al canvi climàtic i fixar la gent a la terra. President, amb cent cinquanta persones al cos de bombers, no aturarà pas el foc. El que cal és més inversió en gestió forestal. Això sí que realment aturarà el foc.

President, espavili's a començar la revolució verda o ja no quedarà país.

La presidenta

Per respondre, té la paraula del president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, presidenta. Senyor diputat, tenim un país que orogràficament és comprimit, arrugat, amb una massa forestal que ocupa més del seixanta per cent de la superfície total. Aquesta massa forestal s'ha de gestionar. Per això estem treballant en l'estratègia de bioeconomia del país, que ha de permetre donar rendiment al que és l'explotació forestal dels boscos. I amb el clúster de l'àmbit de la fusta, també s'està treballant en aquest sentit i espero que puguem tenir bones notícies ben aviat. Això pel que fa a la gestió de boscos.

Pel que fa a la prevenció i extinció d'incendis. En prevenció, hem multiplicat per sis els recursos. Fins al 2025 –2022, 2023, 2024 i 2025– en total hi destinarem 72 milions d'euros. I una altra dada: els 154 llocs de treball no són bombers, és personal de suport a bombers. De bombers, n'estem posant de nous 250 cada any i hem fet un procés de modernització del cos de bombers que primer va ser actualitzar els EPIs, després els vehicles, ara anem pels parcs. I aquest és el camí. I, en paral·lel, anar augmentant el que són les promocions del cos de bombers, a qui vull agrair de nou la seva feina, i, evidentment, a la resta de cossos d'emergències que estan col·laborant i que tenen, el Cos de Bombers de la Generalitat, una extraordinària intel·ligència estratègica que ha permès que no ens trobéssim amb uns focs d'una... *(La presidenta retira l'ús del micròfon al president de la Generalitat i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les polítiques del Govern en contra dels interessos dels catalans

317-00195/13

Formula la pregunta el diputat senyor Ignacio Garriga, del Grup Parlamentari de VOX.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Señor Aragonès, ¿hasta cuándo va a seguir promoviendo políticas en contra de los intereses de los catalanes?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, presidenta. Sempre seguirem promovent polítiques a favor de la majoria dels catalans, a favor de la Catalunya sencera, a favor de tots els catalans, independentment de com siguin, atenent a la diversitat del país, que és el que ens fa forts i el que ens cohesiona.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Ignacio Garriga.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Miente, señor Aragonès. Y la evidencia es que la semana pasada mantuvo una reunión con el presidente del Gobierno, Pedro Sánchez, cuyos resultados evidencian una vez más lo desnortado de su gestión y cómo toda su actuación política está únicamente encaminada a proteger los privilegios de los derechos de todos aquellos que tiene en su nómina. El otro día, ante los medios de comunicación, hablaba sobre derechos fundamentales, conflicto con el Estado español, desjudicialización o represión. Fueron términos a los que nos tiene acostumbrados, mentiras y mantras de siempre, los mismos que utilizaron en 2017 para dar un golpe de estado; mantras cuyo único fin es protegerse a ustedes mismos y a esa burguesía separatista responsable ambos de la ruina de las clases medias y las clases trabajadoras.

Porque no se equivoque, señor Aragonès, son sus políticas las que entran en conflicto permanente con los intereses de los catalanes y son sus decisiones las que reprimen sus anhelos de no tener una vida mejor. Políticas como el aumento, por ejemplo, del gasto político que lastra en los servicios que todos necesitamos y con una deuda pública que bien conoce, más de 84.000 millones de euros, que provoca un endeudamiento para las generaciones futuras. Políticas también como la legislación verde, sus zonas de bajas emisiones, sus impuestos climáticos a industrias y nucleares, que encarecen, como no, los suministros básicos y nos hacen dependientes de terceros países. Políticas, también, como las de fronteras abiertas, que generan inseguridad en nuestros barrios y favorecen la expansión e implantación del islamismo en nuestros barrios, con una criminalidad automáticamente disparada y la creación de auténticos guetos en muchos de nuestros barrios. Políticas, también, como las aplicadas en educación, que quiebran el ascensor social y pervierten su espíritu de formación. O políticas contra los que quieren formar una familia, que impiden, ustedes, a los jóvenes acceder a una vivienda y dilapidan, además, el dinero de todas sus ayudas. Porque usted bien sabe que Cataluña hoy es la región española con menos oferta y más cara de alquiler y compraventa de viviendas.

Señor Aragonès, cualquier gestor responsable aprovecharía una reunión con el presidente del Gobierno para abordar estos problemas que le he comentado y, sobre todo, buscar soluciones. El problema es que su gestión se ha caracterizado siempre por hacer todo lo contrario, al igual que sus socios del Partido Socialista.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Molt bé. L'extrema dreta ha descobert que som independentistes –han tardat uns quants anys en descobrir-ho. En tot cas, d'aquí poc, d'aquí uns quants anys més, descobriran que som republicans; d'aquí poc, que som progressistes... Sembla que el tema del compromís en la lluita contra el canvi climàtic el tenen clar, perquè ens diuen «fonamentalistes climàtics», cosa que demostra un gran desconeixement dels efectes que està tenint el canvi climàtic en la majoria de la població, no només de Catalunya, sinó també de la resta de la humanitat. Perquè els desplaçaments forçats de població que provoca el canvi climàtic no els pateixen les persones més riques, els pateixen els col·lectius més vulnerables. Els problemes derivats de la fam, de no atendre correctament a nivell global la lluita contra el canvi climàtic, no els pateixen els privilegiats de no sé qui, els pateix la població, els pateix la majoria de la població de molts països.

És sorprenent que es parli de política de fronteres obertes..., de fet, dic, és indecent que es parli que hi ha una política de fronteres obertes quan veiem el que està passant a la frontera sud de l'Estat espanyol –a Melilla, per exemple– no fa gaires dies. Dir això crec que és bastant indecent des del punt de vista polític i des del punt de vista moral.

Hi ha un model, que el model de l'extrema dreta és sempre el mateix: és exacerbar les baixes passions, oferir solucions fàcils, ser aquells que prometen l'augment

de la despesa pública, la rebaixa d'impostos, però alhora que no pugi el deute, és a dir, la quadratura del cercle –absolutament impossible. Perquè l'objectiu de l'extrema dreta sempre ha estat el mateix al llarg de la història; ha estat, a partir de les conseqüències dolentes que té el capitalisme sobre determinats àmbits de la població, denunciar-les per, després, des del poder, portar a terme les polítiques més ultraliberals, més ultracapitalistes possibles.

Per tant, nosaltres seguirem compromesos amb defensar un país que sigui per tothom, uns serveis públics que arribin a tothom, una comunitat política que entengui que la cohesió és essencial, per la redistribució, per la convivència, i que entengui que tothom té dret a formar part del futur d'aquest país. Evidentment, no tenen dret a formar part del futur polític aquells que el volen dividit, que ens volen marginalitzats i que volen retallar drets fonamentals.

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en ple sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la pròxima reunió de la taula de diàleg i l'establiment d'una estratègia guanyadora de l'independentisme

317-00196/13

Formula la pregunta el diputat senyor Albert Batet, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Albert Batet i Canadell

Molt honorable presidenta, president, membres del Govern, diputats i diputades, molt bon dia a tothom. La setmana passada es va destapar encara més guerra bruta per destruir la trajectòria política de l'alcalde Trias, com també es va conèixer la conspiració de tot un jutge de l'Audiència Nacional espanyola per detenir el president Mas després de la consulta del 9-N. Això era el 2014, amb un govern del Partit Popular. Ara, amb el Partit Socialista, les coses no són gaire diferents. El Govern de Pedro Sánchez ens ha espiat il·legalment i manté la repressió, que no para de créixer –com apunta Òmnium, la setmana passada–, amb més de quatre mil represaliats, com els síndics de l'U d'Octubre, que ara els volen tornar a jutjar perquè la sentència no els devia agradar.

Des de l'última reunió de la taula del diàleg, ara fa un any, el Partit Socialista no ha fet cap proposta. De fet, dijous mateix va rebutjar totes les propostes relacionades amb el conflicte al debat *del estado de la nación española*: ni desjudicialització ni Pegasus ni amnistia ni res de res. Per cert, senyora Albiach, 1.400 milions d'euros és un mes de dèficit fiscal que el seu Govern imposa als catalans i a les catalanes. *(Aplaudiments.)* Pedro Sánchez diu que té bones intencions, però no aporta solucions. És més, tot el contrari: ha aprovat amb el Partit Popular, el Partit Socialista, reformar les euroordres. Aquesta és la desjudicialització del Partit Socialista?

President, la setmana vinent hi haurà una nova reunió de la taula del diàleg. De tots és coneguda la nostra posició i l'escepticisme de Junts per Catalunya, perquè a l'altra banda no hi ha predisposició real a la negociació, és picar ferro fred. Per això, avui, en aquest Ple, últim Ple de període de sessions, abans del debat de política general, que pot ser un punt d'inflexió, tenim unes setmanes per endavant que a tots ens haurien de servir per reflexionar, a tots, al conjunt del Govern i al conjunt de l'independentisme, sent capaços de teixir una estratègia guanyadora que sigui compartida i impliqui a tothom.

En aquest sentit, president, voldríem saber la seva opinió al respecte.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, presidenta. Senyor diputat, tampoc és cap sorpresa la posició del seu grup polític. Però crec que el que és important és que, alhora que coincidim en subratllar els problemes, intentem trobar les solucions. I allà on hi hagi una mínima possibilitat de trobar solucions, en l'àmbit antirepressiu, en l'àmbit de posar les bases per la resolució política del conflicte, jo hi seré. En primer lloc, perquè va ser el compromís amb el qual em vaig presentar a les eleccions i vaig rebre la confiança de la ciutadania, a les eleccions, i suficient d'aquest Parlament per ser president de la Generalitat; perquè va ser el meu compromís d'investidura, i després perquè és el primer punt del pla de govern que compartim: la resolució del conflicte polític a través d'un procés de negociació.

Nelson Mandela deia que, si esperes les condicions ideals, aquestes no arriben mai. Per tant, el que hem de fer és treballar per, malgrat que les condicions no són les que voldríem, intentar trobar camins de solució. Jo estic convençut que vostè també vol una solució. El que els ofereixo de nou –la possibilitat– és que construïm aquesta solució plegats amb el que ara tenim damunt..., amb la possibilitat que ara tenim. Pot haver-hi d'altres? No ho sé; esperem propostes al respecte. Però la que tenim ara és la possibilitat d'afrontar de nou una negociació amb l'Estat, que ja sabem quina és la seva posició, que ja sabem que és una negociació asimètrica, perquè l'Estat és qui té la força i nosaltres el que hem de fer és carregar-nos de raons. I, per tant, els convido de nou a participar en la delegació del Govern de Catalunya en aquesta taula que es celebrarà la setmana vinent, que ha de servir per acords concrets, per avançar cap a solucions.

No serà fàcil, però quan hi ha unes dificultats a mi el que no em trobaran és mirant-m'ho des de la platja com qui té dificultats a dins del mar, sinó que és posant-m'hi, perquè aquí del que es tracta no és de trobar solucions per un govern espanyol; es tracta de trobar solucions per la ciutadania de Catalunya. Jo estic convençut que això ho compartim. Per tant, el que podem fer també és concretar-ho. Hi ha la meva proposta, que és afrontar aquesta negociació amb l'Estat. Si hi ha una altra proposta concreta, estic disposat a valorar-la. Ara mateix no hi és, sobre la taula. Jo el que dic és: «La meva proposta és aquesta.» Els hi torno a allargar la mà, els demano que ens ajudin a formar part de les solucions, com estic convençut que dins seu estan convençuts que aquest és el camí.

Gràcies.

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en ple sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la pròxima reunió de la taula de diàleg

317-00200/13

Formula la pregunta el diputat senyor Josep Maria Jové, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Josep M. Jové Lladó

Gràcies, presidenta. President, diàleg, negociació i solució política són la via per resoldre el conflicte. Cal poder negociar, i el primer pas és seure i parlar. No són paraules meves, les manllevo per recordar-ho. Som just aquí, i hi som perquè en la negociació política hi hem de ser sempre.

Sabem –no som ingenus– que la negociació per la resolució d'un conflicte polític necessita voluntat, determinació, reconeixement de les parts, igualtat de condicions

i garanties. Uns les exigeixen; nosaltres les hem exigit sempre, i ara les estem construint. I per la setmana vinent hi haurà metodologia i garanties del procés de negociació, però caldrà exigir i garantir passos decisius en el marc antirepressiu. Són condicions mínimes que ens han de permetre afrontar un procés de negociació per abordar el fons de la qüestió: resoldre el conflicte polític; un conflicte, recordem-ho, que s'origina per la incapacitat de donar resposta a la demanda d'un vuitanta per cent de la ciutadania catalana que vol votar per decidir el seu futur polític de manera lliure i democràtica. I és a la taula de negociació on els dos governs, l'espanyol i el català, hi hem de saber donar resposta.

Estem construint una finestra d'oportunitat. Negar-ho, el «no a tot», no ens apropa ni a l'amnistia, ni a l'autodeterminació, ni a la independència d'aquest país. El moment requereix mirada llarga; deixar-ho perdre i no sumar esforços és una irresponsabilitat que no ens ajuda a avançar.

Per això, nosaltres preferim fer passos endavant, buscar sortides, les que calgui, i aquí no hi sobra ningú. I els de l'altra banda els farem seure perquè escoltin i perquè també concretin, perquè amb seure no n'hi ha prou. Mai abans no havia aconseguit ningú que s'asseguessin, i ho volíem tots.

Obrir camí no és fàcil, ja ho sabem, però som aquí, sense maximalismes buits de continguts, però sense renunciar als objectius d'amnistia i autodeterminació; sense proclames vagues, però amb els principis insubornables de democràcia i de justícia, i sense fiar res a ningú –a ningú. Sabem de sobres qui hi ha a l'altra banda i com actuen. Sabem de sobres els riscos a què ens enfrontem, polítics i personals. Sabem de sobres que, si no fem valdre la nostra força, sempre guanyen ells. Per això lluitarem cada mil·límetre que allunyi la repressió de tantíssimes persones d'aquest país, i per això lluitarem també cada mil·límetre que apropi aquest país a un futur lliure, net de corrupció i socialment just.

President, en aquest sentit, com encara el seu Govern la taula de negociació de la setmana vinent?

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Senyor diputat, el Govern afrontarem aquesta propera sessió de la mesa de negociació amb tota la voluntat de poder arribar a acords concrets que permetin revertir part de l'arquitectura repressiva que en els darrers anys s'ha anat desenvolupant a l'Estat i que avui això és una pedra en el camí de la resolució del conflicte polític.

La nostra voluntat és, en aquesta primera fase, que esperem que sigui curta, però probablement si és curta, voldrà dir que haurem aconseguit els nostres objectius, però probablement durarà una mica més del que desitgem, és que tota aquesta part antirepressiva quedi prou avançada per poder afrontar el que és l'arrel del problema, el que és el nucli de la qüestió, que és la relació política entre Catalunya i l'Estat i la manca de resposta per part de l'Estat a l'àmplia majoria de ciutadans de Catalunya que volen decidir lliurement el seu futur. Per tant, hi anirem amb aquesta voluntat.

Crec que la ciutadania necessita que li parlem clar: no serà fàcil, hi haurà moltes dificultats, però estem en la situació que estem, no podem perdre oportunitats, perquè les alternatives, el «com pitjor, millor» no existeix; com pitjor, pitjor, especialment si mirem enrere en el que hem viscut a Catalunya en els darrers anys i especialment, doncs, els anys 17, 18, 19.

Per tant, afrontarem la negociació amb tota l'ambició, amb aquesta ambició; també amb tota l'exigència cap a l'altra part. Ha de ser la primera d'unes quantes rondes de negociació que han de permetre avançar en la resolució del conflicte.

Gràcies.

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la previsió de noves reunions del Consell del Diàleg Social de Catalunya i de mesures per a paliar els efectes de la situació econòmica derivada de la guerra d'Ucraïna

317-00198/13

Formula la pregunta al diputat senyor Salvador Illa, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Salvador Illa i Roca

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor Aragonès, vull també, en primer lloc, expressar en nom del meu grup el reconeixement a bombers, cossos i forces de seguretat, agents rurals, mossos, policies locals, ADFs, pagesos..., tothom, en definitiva, qui ha participat i està participant en l'extinció d'incendis a Catalunya, a la resta d'Espanya i a la resta d'Europa. I també vull fer un reconeixement a la tasca dels ajuntaments. Vull també mostrar en nom del meu grup la solidaritat a totes les persones que han estat afectades i fer una crida a la prudència en uns moments amb unes condicions climàtiques molt adverses.

Senyor Aragonès, fa gairebé cinc mesos de l'atac en sòl ucraïnès als valors europeus i, lamentablement, sembla que això va per llarg. Les conseqüències de la guerra, també particularment els seus efectes en les nostres economies, via inflació, s'allargaran.

Vostè ens va convocar, als grups parlamentaris, dues vegades, el 21 de març i el 12 d'abril, per acordar, per parlar i per acordar com respondre a aquesta situació. Aquesta cambra va aprovar un decret que mobilitzava 120 milions d'euros –jo crec que amb mesures que es van quedar una mica curtes–, amb el vot favorable del meu grup. L'11 de maig, en aquesta mateixa cambra també, en resposta a una pregunta meva, vostè va afirmar que s'estava treballant, que se seguia treballant en el marc del Consell del Diàleg Social. D'això fa ja dos mesos.

Senyor Aragonès, en quin punt es troben els treballs en el marc del Consell del Diàleg Social referents a aquest punt? Quantes reunions s'han fet? Quan en tindrem, si és que en tindrem, notícia? Pensa vostè convocar de nou els grups per seguir parlant o per donar continuïtat a la dinàmica de treball que vostè mateix va engegar? I té previst prendre més mesures al respecte?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Senyor Illa, la situació econòmica serà molt complicada en els propers mesos. Tindrem una inflació molt elevada, com a mínim, durant el proper any. Esperem que sigui amb uns nivells inferiors als d'ara, però igualment serà gran. Això descompensa el conjunt de l'activitat econòmica i, per tant, caldran mesures concretes, mesures quirúrgiques, no mesures d'abast general, perquè els diners són escassos i l'endeutament serà més difícil en els propers anys. Serà més car i serà més difícil, i ens podem trobar davant de mesures d'anar cap a una consolidació fiscal que puguin prendre els països europeus.

Alemanya ho ha començat. Per tant, tinguem-ho ben present. En aquest sentit, què és el que nosaltres necessitem per poder afrontar mesures en la mesura de resoldre o de poder contribuir a paliar els efectes de la situació que vostè denunciava. Primer, recursos. Vam demanar poder tenir un major marge de dèficit. No és una reivindicació que fem, una reivindicació de bandera, per entendre'ns.

És una reivindicació perquè, si no tenim marge per endeutar-nos –i qui ens dona permís per endeutar-nos és el Govern espanyol–, no podem tenir més recursos a no ser que els traiem d'un altre àmbit. I crec que..., vaja, ningú d'aquí ens demanarà que fem retallades en aquest sentit. Per tant, això no ha arribat.

Haurem d'afrontar mesures quirúrgiques, orientades als sectors de la població que més poden patir els efectes d'aquesta alta inflació. I això ho treballarem en el proper pressupost. En el marc del diàleg social, el diàleg social en aquests moments, pendent d'un acord de rendes a nivell global, que nosaltres hi donem suport, està avançant amb dificultats i ho reconec, però, sobretot, perquè en aquests moments l'alta inflació, si no va acompanyada d'un acord de rendes a nivell global, farà molt difícil no només acords amb la Generalitat, sinó que la negociació col·lectiva pugui avançar. I crec que ens mereixem que puguin haver-hi acords en aquest àmbit.

La presidenta

Per preguntar, té la paraula el senyor Salvador Illa.

Salvador Illa i Roca

Gràcies, senyor Aragonès, però li he fet preguntes molt concretes i no he sentit respostes concretes a les meves preguntes. M'ho temia, eh? Em temia que no es tractés d'iniciar una dinàmica sincera de treball conjunt per acordar, amb el màxim consens possible, mesures, i que més aviat es tractava de fer un parell de fotos. Ho constato i crec que no és el camí. En tot cas, la meua mà estesa per prendre mesures en aquest terreny.

Ha explicat molt bé que la situació és complicada i això ho sabem tots. S'ha queixat de recursos. La Comunitat Valenciana té les mateixes restriccions que tenen altres comunitats autònomes, ha mobilitzat 990 milions d'euros, aquí n'hem immobilitzat 120. En fi, hi ha una cosa que es diu governar, prendre decisions, prioritzar, a qui en té. I, per cert, a favor –el meu grup– a favor del diàleg; també del diàleg a Catalunya.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Quan vaig veure que el Govern valencià mobilitzava 900 milions d'euros, vaig demanar directament com ho havien finançat. No havien pogut executar les ajudes a la solvència empresarial de l'any passat; nosaltres, sí. Som el territori que més les va executar. I, per tant, aquests diners sobrants els han pogut destinar a això. Per tant... (*Aplaudiments.*) Perquè ens preocupem de les altres coses i volem seguir col·laborant amb tots els governs. Per tant, caldrà prendre mesures. No seran fàcils, no podem anar amb demagògies. I senyor Illa, vostè em coneix, jo no estic per fotos, estic per fer feina i ho sap perfectament.

La presidenta

Acabada la sessió de control, passem al següent punt de l'ordre del dia. (*Forta remor de veus.*)

Decret llei 10/2022, del 5 de juliol, de modificació del Decret llei 4/2018, del 17 de juliol, pel qual s'assumeix la gestió directa del servei d'abastament d'aigua a poblacions per mitjà de les instal·lacions de la xarxa d'abastament Ter-Llobregat de titularitat de la Generalitat i es crea l'Ens d'Abastament d'Aigua Ter-Llobregat

203-00027/13

El debat i votació sobre la validació del Decret llei 10/2022, de modificació del Decret llei 4/2018 (*persisteix la remor de veus*), pel qual s'assumeix la gestió directa del servei d'abastament d'aigua mitjançant les instal·lacions de la xarxa d'abastament Ter-Llobregat de la Generalitat i es crea l'Ens d'Abastament d'Aigua Ter... Si us plau,

els demanaria diligència i silenci als diputats que abandonin l'hemicicle perquè la sessió continua.

En primer lloc, i d'acord amb l'article 158.2 del Reglament, intervindrà la consellera de la Presidència per exposar les raons per les quals ha estat promulgat aquest decret. Té la paraula, senyora Vilagrà.

La consellera de la Presidència

D'acord. Moltes gràcies, presidenta; diputats, diputades. Bé, soc aquí per exposar-los el contingut del Decret llei 10/2022, de 5 de juliol, i les modificacions que aquest fa del Decret llei 4/2018, de 15 de juliol, pel qual en aquell moment es va assumir la gestió directa del Servei d'Abastament d'Aigua a poblacions per mitjà de les instal·lacions de la xarxa d'abastament Ter-Llobregat de titularitat de la Generalitat, i que va crear l'Ens d'Abastament d'Aigua Ter-Llobregat.

Soc aquí per explicar-los la necessitat de la convalidació d'aquest decret; un document, de fet, que veieu que és breu, és concís però necessari per una qüestió de justícia per a les treballadores i treballadors d'aquest ens. La naturalesa jurídica de l'ATL és una entitat de dret públic de la Generalitat. Aquest ens, com sabeu, gestiona l'abastament d'aigua potable en el sistema d'alta del sistema Ter-Llobregat i s'encarrega de la captació, de la potabilització, de la distribució d'aigua potable fins a dipòsits de capçalera municipals.

De fet, aquest sistema subministra aigua a cent municipis de les comarques de l'Alt Penedès, l'Anoia, el Baix Llobregat, el Barcelonès, el Garraf, el Maresme, la Selva, el Vallès Oriental i el Vallès Occidental. En tot cas, com saben, cobreix 5 milions de persones. Per tant, és un sistema molt important en aquest sentit, amb cent quilòmetres de canonades, més de seixanta estacions de bombament.

El decret llei de l'any 2018, el que modifiquem avui, regulava les condicions contractuals de caràcter laboral dels treballadors de l'ens, quan la Generalitat, doncs, va assumir-ne la gestió directa. En aquell moment, doncs, el personal subrogat s'integrava en condició de personal laboral indefinit no fix, sense que s'adquirís, doncs, la condició d'empleat públic. Concretament, afectava 258 persones amb una antiguitat superior als vint anys i van ser subrogades en aquell moment. Posteriorment, aquest gener, en seu judicial, s'han dictat diferents sentències que tenen per objecte les relacions laborals procedents d'empreses privades que són assumides per les administracions públiques i altres entitats del sector públic.

Aquestes sentències analitzen el tractament jurídic que cal donar als treballadors i treballadores de l'Administració i el seu sector públic, quan aquests, doncs, són subrogats per una administració. Per tant, una transmissió d'empresa en un contracte de treball que tenia en el seu moment un caràcter fix i, per tant, especifica que cal mantenir aquesta condició. En definitiva, ens diu que les treballadores i els treballadors no poden perdre les condicions laborals. Quan una persona, doncs, té la condició de fixa no pot passar a ser considerada indefinida no fixa arran d'un procés de subrogació.

Com els he dit, aquesta qüestió ve de llarg, és una reivindicació històrica. Arran d'aquestes sentències, hi ha dues demandes de conflictes col·lectius fetes per sindicats i grups de treballadores i treballadors, i un procés de mediació davant del Tribunal Laboral Català, que en aquests moments està obert. En aquest cas, les parts actores demanen que es reconegui la condició de relació laboral indefinida al col·lectiu de persones treballadores que van integrar-se en el sector públic.

Per altra banda, en un altre ordre de consideracions, aquest maig el Departament d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural ha aprovat l'oferta d'ocupació pública per a l'estabilització de l'ocupació temporal de personal laboral a l'Ens d'Abastament Ter-Llobregat. Per tant, s'ha produït, doncs, aquest procés d'estabilització extraordinari de les places laborals estructurals ocupades de manera temporal, com, de fet, estem fent, doncs, tots els departaments de la Generalitat.

Per tant, atesa aquesta situació, era urgent disposar de la regulació continguda en aquest decret llei que els exposo, per tal de donar una resposta jurídica a la situació d'aquests treballadors i treballadores, abans del procés extraordinari d'estabilització, abans que conclougui, per evitar que així acabin confluint dos processos contradictoris i excloents. D'una banda, un procés d'estabilització que inclou aquestes places i, de l'altra, uns pronunciaments judicials que comportin la seva exclusió.

En tot cas, com els deia, aquest és un text concís, el projecte de decret llei que conté un únic article, que el que pretén, el que planteja és suprimir l'incís de l'apartat segon de la disposició addicional segona d'aquest decret de l'any 2018, en el qual s'establia que el personal subrogat s'integrava a l'ens en la condició de personal laboral indefinit no fix, sense que s'adquirís la condició d'empleat públic.

Per tant, com que es tracta d'una reivindicació històrica, com que es tracta de justícia social, el que els demano és la convalidació d'aquest decret per aclarir i, evidentment, doncs, solucionar aquesta situació que es va produir fa uns quants anys.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

A continuació, intervindran els grups parlamentaris per fixar la seva posició. Serà d'un temps màxim de cinc minuts, com vam acordar en la Junta de Portaveus. Té la paraula, en primer lloc, pel Grup Parlamentari de Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Silvia Paneque.

Silvia Paneque Sureda

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades, permetin-me que primer doni la benvinguda als diferents representants sindicals, de diferents forces sindicals: Comissions Obreres, UGT, CSIF, IAC-CATAC, Intersindical i membres, també, del Comitè d'Empresa. Efectivament, el Decret llei 4/2018, del 17 de juliol, assumia la gestió directa de l'ATL, després d'haver estat privatitzada l'any 2012. El Govern de la Generalitat, amb mateix color polític, recuperava així la gestió municipal després d'uns sis anys de problemes i diverses i diferents sentències judicials. L'1 de març del 2019, el nou Ens d'Abastament d'Aigua Ter-Llobregat substituïa l'ATL. El Decret llei 4/2018 i la posada en marxa de l'ATL van aplicar les previsions normatives vigents en aquell moment, i d'acord amb la doctrina del Tribunal Suprem, també fins aquell moment.

Això no obstant, el procés de subrogació va provocar que a l'esmentat decret es determinés que el personal subrogat s'integrava a l'ens en condició de personal laboral indefinit no fix, sense que adquirís la condició d'empleat públic. La seva aplicació, per tant, suposava una pèrdua en la situació del personal d'ATL, per a més precisió, a causa d'aquesta condició d'indefinit no fix. A partir d'aquell moment, hi ha hagut diferents precís i argumentacions molt raonables per arreglar aquesta situació. I, a més, el Tribunal Suprem ha dictat diferents sentències de cassació, en unificació de doctrina, totes de 28 de gener del 2022, que determinen que la subrogació ha de portar-se a terme d'acord amb l'article 44 de l'Estatut dels treballadors.

El tribunal conclou, per tant, que en cas de subrogació els treballadors i treballadores que tenien contracte de caràcter fix han de mantenir aquesta condició. Es deixa clar que seria inadequat utilitzar la categoria de personal indefinit no fix. Això suposaria actuar sense tenir en compte la normativa europea o comunitària. Ateses aquestes circumstàncies, ens consta que, el passat 15 de juny, el Departament d'Acció Climàtica va escoltar i atendre aquestes demandes, a mitjan mes passat i a inicis d'aquest juliol. Així, el Decret llei 10/2022, de modificació del Decret llei 4/2018, es va publicar el 7 de juliol al *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya* i avui arriba en aquesta sessió plenària parlamentària.

Han estat uns anys d'incertesa per als treballadors de l'ATL. Vull agrair la constància i el treball dels sindicats, representants sindicals i comitè d'empresa aquí presents. I crec que avui satisfà tothom que el personal que prové de l'ATL i que avui és

l'Ens d'Abastament d'Aigua Ter-Llobregat recuperi aquesta condició de personal fix. És una demanda de justícia. Des del nostre grup parlamentari del Partit dels Socialistes de Catalunya i Units per Avançar ens n'alegrem que hagi estat així interpretada pels tribunals i, ara, pel Govern de la Generalitat.

I és per això que el nostre grup donarà suport a aquesta iniciativa. Moltes gràcies.

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari VOX, té la paraula el diputat senyor Antonio Ramón López.

Antonio Ramón López Gómez

Gracias, presidenta; diputados. La Administración de la Generalitat de Catalunya ha solido destacar en los últimos años por su desidia operativa y su gestión chapucera de los recursos públicos de nuestra región. Este decreto ley es un ejemplo más. El objetivo del texto que nos presentan hoy es el de regularizar la situación del personal laboral que presta servicios en el Ente de Abastecimiento de Agua Ter-Llobregat, que, con anterioridad, presentaba la concesionaria de la Generalitat de Catalunya ATL.

Bien, podemos sacar dos conclusiones al respecto. Primero, desde la entrada en vigor del Decreto ley 4/2018, del 17 de julio, han pasado varios años en los que 258 trabajadores, con una experiencia media de veinte años en el puesto de trabajo, se han visto abocados a un limbo jurídico en el que la Administración pública de la Generalitat, como de costumbre y pese a lo que puedan vendernos hoy, no han estado a la altura de las circunstancias. Es más, señores del Govern, han tenido que esperar a sentencias del Tribunal Supremo y varias demandas de sindicatos para defender y asegurar las condiciones laborales de los trabajadores de una entidad pública.

Conclusión: demuestran que son incapaces de cuidar a los trabajadores por iniciativa propia y que están más preocupados por vender su relato verde que por proteger a los profesionales que cuidan y distribuyen un recurso público tan importante y escaso como es el caso del agua. Nos alegra ver que, por lo menos, y aunque lleguen tarde, y ustedes no es que sean muy propensos a preocuparse y ocuparse por la estabilidad y seguridad jurídica, parece que van a seguir las sentencias del Tribunal Supremo y van a salvaguardar las condiciones laborales de los profesionales de la ATL.

Segundo. Me gustaría dejarles dos reflexiones que consideramos importantes dado el contexto de este decreto ley. Como he comentado hace un momento, el agua es un recurso escaso, con un valor incalculable para la vida humana; es un recurso que por sus características relacionadas con la estructura de mercado a la que está sometida, tiene que ser gestionada o por lo menos supervisada y regulada por el poder público. Por tanto, dada la importancia de este recurso, pensamos que es más fundamental que nunca que los profesionales que trabajan en su gestión disfruten de unas condiciones laborales óptimas acordes con la responsabilidad y relevancia de su cargo.

Además, estamos convencidos de que las entidades de derecho público, como ATL, deben ser ejemplo de transparencia, buena gestión y responsabilidad social corporativa. De nada sirve su política de *marketing* buenista y buen gobierno si luego sus actuaciones internas en la Administración pública de la Generalitat demuestran todo lo contrario a lo que venden. Eso tiene un nombre, y se llama hipocresía. Dejen de asfixiar al sector privado para que cumpla con sus inútiles y contraproducentes requisitos y regulaciones ideológicas, empiecen a barrer y limpiar su casa.

Aprovechando que hablamos de agua, me quería dirigir a la señora Paneque, del PSC, y a Lucas Ferro, de En Comú Podem, que en las preguntas de control pedían medidas para combatir la sequía. Pues bien, las medidas para combatir la sequía les tenían la semana pasada en la Comisión de Acción Climática en una propuesta de resolución presentada por mi grupo parlamentario en la cual votaron en contra.

Muchas gracias.

La presidenta

En nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies, presidenta. Bé, benvinguts i benvingudes, membres del comitè de l'ATL. Benvinguts els sindicats, la IAC-CATAC, la Intersindical, UGT, Comissions, CSIF i la CGT, tot i no tenir representació en aquests moments; tots vostès, doncs, representants d'aquestes 258 persones que han patit en aquests darrers anys una evident equivocació de la Generalitat en el moment d'aprovar el Decret 4/2018. És evident per tothom que quan hi ha una subrogació, aquesta i qualsevol altra, a tots els treballadors i treballadores del servei que es subroga com a mínim se'ls ha de garantir els mateixos drets que tenien fins al moment. I més en un cas, doncs, que es torna a municipalitzar, a remunicipalitzar, un servei com aquest, tan demanat per la CUP i per altres partits, que, al final, també es va fer per una sentència judicial.

És a dir que avui tornem a modificar aquest decret perquè hi ha una sentència que genera jurisprudència i que, per tant, ens diu el que tots ja sabíem, que vostès no havien d'haver perdut mai cap dret; passar a ser indefinits, no fixos, no era normal quan vostès tots eren fixos, amb contractes. Per tant, doncs, una nova sentència ens indica, doncs, com han d'anar. És trist que sigui una sentència i que no sigui la pròpia Generalitat negociant amb vostès, doncs, qui no hagués en el seu moment ja arreglat un error greu com aquest, que evidentment els ha tingut uns anys en conflicte amb la Generalitat, i ben fet que han fet de defensar, doncs, tot el comitè, els drets d'aquestes persones.

Nosaltres sempre hem estat al costat de les treballadores d'aquest servei, sempre hem pensat que havia de ser públic, sempre hem denunciat i hem demanat que sigui públic. Estem orgullosos de tenir-los a dintre del sistema públic. Que es corregeixi aquest error amb aquest Decret 10/2022, que és evident que pel que estic dient, doncs, hi votarem a favor. I més, perquè vostès, com a comitè, es van posar en contacte amb nosaltres, i evidentment no ens havien de convèncer de massa re, perquè ja n'estàvem convençuts, però vam agrair molt que ens enviessin el seu correu i que ens argumentessin el perquè hem avui de votar-hi a favor. I així ho farem.

Res, per acabar, perquè el tema tampoc no dona per a massa res més, dir que molt contents, doncs, que es municipalitzés aquest servei, que vostès siguin treballadors i treballadores públics. I cal que la Generalitat continuï en aquest camí de garantir serveis públics, serveis essencials com l'aigua, o de garantir els drets dels treballadors i les treballadores. I ho poden continuar fent, doncs, per exemple, modificant la llei de l'AMB, que no permet que diferents municipis també municipalitzin l'aigua; concretament, doncs, ara Ripollet ho està intentant, però també d'altres municipis. I no ho poden fer per la pròpia normativa de l'Àrea Metropolitana de Barcelona, i no podem passar tots aquests treballadors i treballadores també a ser treballadors de serveis públics.

Igual que estem molt contents per la gent que ens acompanya i pels 258 companys i companyes seus, també demanem que el Govern rectifiqui i deixi que es modifiqui aquesta llei de l'Àrea Metropolitana de Barcelona perquè els ajuntaments lliurement decideixin com volen fer aquesta prestació de l'aigua, i si volen que siguin públiques i que aquests treballadors siguin subrogats, doncs, que així ho puguin fer.

Moltes gràcies.

Hi votarem a favor.

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat senyor Lucas Ferro.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies, presidenta. Consellera, en primer lloc, desitjar que la consellera Jordà es recuperi, que abans, a la pregunta del Govern, com que tenim dos minuts i

mig i la tenia comptada en temps, no ho he pogut dir. Però, en tot cas, que es recuperi de la covid i es pugui reincorporar al més aviat possible.

Bé, és un decret molt senzill, que és fruit, al nostre entendre, d'un nyap jurídic important. Ja tot el que té a veure amb la gestió de l'ATLL ha acabat jurídicament molt malament, però diguem-ne que aquesta va ser com l'última gamberrada i l'últim nyap que van posar al decret, que és que el personal que evidentment havia de subrogar i havia de retornar a l'ens públic, i que eren treballadors, no fossin reconeguts com a treballadors fixos. Això s'ha de corregir; s'ha de corregir fonamentalment perquè hi ha jurisprudència. Hi ha jurisprudència, però aquí voldríem fer un matís. És a dir, era previsible la jurisprudència, era previsible que la Generalitat havia fet un nyap jurídic no reconeixent els treballadors com a treballadors fixos i que, a més, amb aquest procés d'estabilització que estem vivint, això ho complicava encara més, perquè els obligava a considerar-los com a temporals, i, per tant, hi ha jurisprudència, però també hi havia un conflicte laboral obert, que estem convençuts que haguessin guanyat els treballadors i que hagués perdut la Generalitat de Catalunya.

Per tant, entenem que és bo assumir-ho i és bo fer aquest decret i reconèixer els seus drets com a treballadors fixos, felicitar els treballadors i les treballadores, ara ja sí, fixos, per la seva feina, per haver mantingut el conflicte, per no haver permès que això quedés en l'oblit i per la seva tasca en la gestió de l'aigua.

Moltes gràcies.

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada senyora Marina Bravo.

Marina Bravo Sobrino

Gracias, presidenta. Ay, cuántas veces hemos tenido que escuchar que la solución a los males de los catalanes, a todos nuestros males, sería que el Govern de la Generalitat lo gestionase absolutamente todo. Cuántas veces hemos tenido que aguantar que, si el Govern de la Generalitat tuviera todas las competencias, pues no habría ningún problema, no tendríamos peajes, sería todo fenomenal. Seguro que no habría tampoco ni incendios ni atascos. No se imaginan lo agotador y lo cansino que puede llegar a ser. Pero ¿saben lo que pasa? Lo que ocurre es que absolutamente todas las evidencias nos indican lo contrario. Hoy vamos a aprobar un decreto que es prueba de ello, pero es que hay muchas más. Por ejemplo, no hay ni una sola comunidad autónoma que haya tenido un desastre y unos sobrecostos como los que ha habido aquí en la obra de la línea 9: 16.000 millones vamos a tener que pagar por una obra que en principio costaba 2.000 millones. Para que se hagan un orden de magnitud del desastre, el aeropuerto de Castellón, obra que también hemos criticado, no llegaba a 200 millones; el sobrecoste de las obras de la línea 9 alcanza los 14.000 millones, que tendremos que pagar extra.

Otro ejemplo –por ejemplo– de poco antes precisamente de sacar a licitación la concesión de ATLL, pues el Govern de la Generalitat, que tiene algunas prioridades un poco distorsionadas, tuvo una ocurrencia como la de inyectar 200 millones en Spanair, que estaba destinado a la quiebra, cuando esos 200 millones seguro que hubieran podido ayudar a muchas inversiones a salir adelante.

O los peajes. Tampoco hay ninguna comunidad autónoma que haya construido tantísimas obras de peaje, tantísimas autopistas de peaje para sus ciudadanos, y encima llevan años intentándonos hacer creer que toda la culpa viene de fuera. Ahora, por suerte, ya solo quedan peajes del Govern de la Generalitat, y esa mentira, pues, por lo menos ya no la pueden repetir.

Y quizá están pensando que por qué les hablo aquí de todo esto, cuando este decreto habla sobre el personal subrogado de Aguas Ter-Llobregat. Pues yo les respondo muy rápido, y es porque Aguas Ter-Llobregat –ATLL– es solo un ejemplo más de esas chapuzas y de esa mala gestión que venimos viendo un día tras otro y que siguen continuando en este Govern. Un ejemplo de muchos, como ya hemos venido diciendo.

Nosotros, por supuesto, vamos a aprobar también este decreto, porque los trabajadores no tienen ninguna culpa de las chapuzas que ha podido llegar aquí a hacer este Govern, pero sí quiero recordar por qué hemos llegado hasta aquí. Sacar a concurso ATLL a nosotros ya nos pareció una mala idea en su día, porque la gestión del agua en alta era un negocio perfectamente viable, y el Govern de la Generalitat, pues, contaba con el conocimiento, con la experiencia necesaria, también con trabajadores capacitados, y no había ningún motivo para sacarlo a concesión; no había ningún motivo ni por cuestiones de eficiencia ni por cuestiones de necesidad ni por cuestiones de conocimiento, no había ninguno. Y lo sacaron a licitación únicamente, única y exclusivamente para tapar un boquete en las cuentas del Govern de la Generalitat. Y ese boquete venía precisamente por chapuzas de gestión como las que hemos contado hasta ahora.

Pero es que, encima, cuando se sacó a concursos se hizo mal. Se hizo con tantas prisas para cuadrar aquellas cuentas, que se tenían que cuadrar antes del 31 de diciembre, que la propia licitación fue una chapuza y la adjudicación acabó anulada por sentencia. Yo creo que es importante recordarlo, porque también por eso estamos hoy aquí. Dudo mucho que, si esa adjudicación no hubiera acabado anulada por sentencia, pues hoy estuviéramos en este punto.

Y la sentencia obligó a revertir aquella concesión, y se revirtió también, pues, de forma un tanto chapucera, en un mes de agosto; recuerdo perfectamente que aquel decreto la aprobamos en una diputación permanente y con cierto ocultismo, pues, para arreglar cuanto antes esa chapuza que había supuesto la sentencia que anulaba la concesión. Y ahora, por ese decreto que también fue, ya digo, un poco chapucero, pues estamos aquí de nuevo, y nos dicen que tenemos que arreglarlo. Tuvimos un decreto, luego otro decreto, y ahora otro decreto que también se supone que es urgente, para arreglar lo que ya se hizo de forma chapucera.

A nosotros nos parece bien que ATLL vuelva a ser público, como como lo era ya en el 2012, quizá no debió nunca dejarlo de ser, y los trabajadores en ningún momento necesitaron todo este mareo. Por eso vamos a aprobar este decreto. Justifican la urgencia y necesidad de este decreto, ya digo, por un decreto anterior, que a su vez revertía uno anterior. Yo, sinceramente, creo que aquí lo único urgente y necesario es que salgan del Govern y que en Cataluña tengamos de una vez por todas un gobierno que priorice el interés de los ciudadanos y no el suyo propio.

Gracias.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula a continuació el diputat senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Gràcies, presidenta. De manera molt telegràfica, per traslladar el nostre vot favorable al decret. Més enllà de les consideracions que s'han fet sobre..., en fi, el catàleg de desastres en la gestió i d'errades pretèrites, i que ha expressat molt bé la senyora Bravo i que compartim plenament, el que és evident és que aquest decret significa una solució concreta per una problemàtica que és absolutament indiscutible. I, en conseqüència, tindrà el vot favorable del nostre grup.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Mercè Esteve.

Mercè Esteve i Pi

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades, membres del comitè d'ATL... Permeteu-me, abans d'abordar el motiu que avui ens ocupa, fer un fort agraïment a tots els cossos d'emergències i a totes les famílies que han perdut les seves pertinences i donar tot el suport a tot el territori afectat per aquests recents incendis del Bages.

Anant al que toca, des de Junts per Catalunya ens n'alegrem molt, d'aquest Decret Llei 10/2022, i avanço que hi donarem ple suport, ja que, en compliment del mandat d'aquest Parlament, el Govern de la Generalitat va expressar la voluntat de recuperar la gestió directa del servei d'abastament d'aigua en alta Ter-Llobregat a través del Decret Llei 4/2018, creant així l'operador públic ATL, entitat de dret públic de la Generalitat de Catalunya.

La disposició addicional segona d'aquest decret llei regula la subrogació del personal i a través del mecanisme de successió d'empreses, regulat a l'article 44 de l'Estatut de treballadors, atribueix la condició de personal laboral indefinit no fix al personal que prestava el servei a la concessionària. Com deia la consellera, 258 persones, amb una antiguitat mitjana superior als vint anys, no adquirint, per efecte d'aquesta subrogació, la condició de treballador públic, tal com la regulació, normativa i doctrina d'aquell moment –d'aquell moment– indicaven.

Amb posterioritat a aquesta conjectura, el Tribunal Suprem va dictar diferents sentències de cassació unificant doctrina respecte a les relacions laborals en matèria de successió d'empreses privades que són assumides per les administracions públiques, concloent que, quan una administració pública se subroga per transmissió d'empresa en un contracte de treball que tenia caràcter fix, cal mantenir aquesta condició.

Així doncs, i d'acord amb aquesta nova doctrina, a partir d'aquell moment ATL ha rebut diverses demandes de conflicte col·lectiu, a través també d'un procés de mediació obert davant del Tribunal Laboral Català, per a reconèixer la seva condició de relació laboral indefinida als treballadors que van tornar a integrar-se dins del sector públic.

Fruit d'aquella anàlisi de les sentències darreres del Tribunal Suprem, creant nova doctrina i davant de la relació literal de la disposició addicional segona vigent recollida en el Decret 4/2018, que marca la condició de personal laboral indefinit no fix, es fa difícil, es fa molt difícil que ATL pugui arribar a aquesta solució extraprocessal que permeti als treballadors que tornin a la mateixa condició de fixos que tenien abans de la subrogació, fet que obliga ara i que justifica una modificació d'aquesta disposició addicional a través d'aquest nou decret llei.

Com tots sabem, en paral·lel, l'Administració pública ha iniciat un procés extraordinari d'estabilització de les places ocupades de manera temporal a través de l'oferta pública d'ocupació, i el personal d'ATL també es veu afectat per aquest procés. La data màxima establerta per la llei per a la convocatòria de les places és fins al 31 de desembre de 2022.

Així doncs, la modificació del Decret 4/2018 ha de materialitzar-se amb una anhelació suficient a aquesta data per tal de que no acabin confluint els dos processos contradictoris i excloents pel fet d'entrar, per una banda, en el procés d'estabilització obligat i, per una altra, donat que el Tribunal Suprem diu que estan en ple dret d'adquirir la condició de personal fix.

Així doncs, ens trobem amb que aquests treballadors presten un servei d'abastament d'aigua de gran transcendència social i econòmica, que permet la gestió directa d'un servei essencial que, com a tal, ha estat pronunciat pel Parlament de Catalunya, fet que se suma a la nova doctrina del Tribunal Superior, així com a l'obligació de complir amb aquest procés d'estabilització i amb la necessitat de tancar correctament i definitivament el procés de subrogació en el seu moment.

Per tant, des de Junts per Catalunya donem ple suport a les demandes dels treballadors i de les treballadores, vetllant pels seus drets i pels seus interessos, que garanteixen cada dia un servei públic de qualitat, amb un nivell d'instal·lacions de prestigi internacional i equiparable a les millors empreses públiques de potabilització, dessalinització i distribució d'aigua potable del món. Des de Junts estem molt orgullosos de que com a país tinguem empreses públiques que són per si mateixes autèntiques estructures d'estat.

Moltes gràcies.

La presidenta

I, finalment, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Jordi Albert.

Jordi Albert i Caballero

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades, treballadors i treballadores del Parlament, representants sindicals, membres del comitè d'empresa d'ATL, gràcies per estar a casa vostra, gràcies per haver vingut. Crec que avui és un bon dia i és important que també estigueu aquí, perquè aquesta lluita és vostra i, per tant, màxim agraïment per la vostra acció sindical i també per la demostració que l'acció sindical mantinguda en el temps obté recompensa. I és molt important que agraïm també i que posem en relleu la importància de l'acció sindical en la defensa de la classe treballadora. Per tant, gràcies per la vostra feina.

Aquest és un decret que havia d'arribar tard o d'hora. Però també és important que expliquem com hem arribat fins a aquest punt, com hem arribat fins avui. De fet, la privatització de serveis públics acaba demostrant-se que no és cap solució, sinó que acaba sent un problema. En un moment, en un context econòmic determinat, el Govern de la Generalitat convergent va prendre una decisió. La decisió va motivar també que hi haguessin diverses mocions en diversos ajuntaments, els ajuntaments directament més afectats per aquesta privatització d'Aigües Ter Llobregat, i que finalment, doncs, ha abocat a tota una situació de conflicte jurídic, tant entre les empreses licitadores d'aquella licitació, entre Agbar i Acciona, com també amb els diferents processos a nivell laboral que es van haver d'afrontar.

En aquest sentit, l'any 2018, ja s'ha dit per totes les diputades i diputats que m'han precedit en la paraula, es reverteix aquesta situació i passa a tornar-se a gestionar de forma directa. No es remunicipalitza, sinó que ho gestiona de forma directa la Generalitat –que a vegades també amb la terminologia ens podem confondre. Aquest pas cap a la gestió directa implica la subrogació dels seus treballadors i les seves treballadores. Aquesta subrogació, atenent a la jurisprudència que hi havia en aquell moment, doncs, hi havia qui feia una interpretació, que per nosaltres és una interpretació inadequada i errònia, però que, malauradament, amb la normativa actual i amb la confrontació de normativa entre el que és l'accés a la funció pública i el que és el sector públic, es dona una interpretació en base al dret constitucional que té molt a veure amb la igualtat, el mèrit, la capacitat i la publicitat d'accés a l'àmbit públic. I aquesta interpretació va afectar aquest procés de subrogació. Per tant, aquí hi ha un xoc normatiu que va donar pas a una interpretació jurídica equivocada i errònia que atorgava una certa inseguretat jurídica al procés de subrogació que es va haver de fer en el seu moment.

Finalment, l'any 2022, s'arriba a una única doctrina jurídica en aquest sentit i es reconeix la prevalença de l'article 44 de l'Estatut dels treballadors per fer efectius els processos de subrogació de l'àmbit privat cap a l'àmbit públic, assegurant i blindant cada un dels drets que tenen aquests treballadors i aquestes treballadores que estan afectats pel procés de subrogació. La interpretació prèvia, que nosaltres no compartim, ens està generant...no només ha generat amb l'ATL, sinó que també en aquest procés d'estabilització que s'està liderant per part de la Generalitat de Catalunya també està donant certes problemàtiques. Perquè quin és el conflicte principal? El conflicte principal és que l'indefinit no fix, el personal laboral indefinit no fix, acaba sent interpretat com a personal temporal i, per tant, en un procés d'estabilització com l'actual, els temporals s'han de presentar via concurs de mèrits per tal de guanyar les seves places. I aquí hi ha un conflicte de base.

Hi ha un conflicte de base i, per tant, el que avui fem aquí és aprovar un decret que resol aquest conflicte; un conflicte que, en efecte, està al TLC, que ja s'ha encaminat, que no afectarà, per tant, les 258 persones treballadores, perquè amb l'aprovació i la ratificació d'aquest decret automàticament passen a recuperar la situació

que no haurien d'haver perdut mai, que és la de les seves condicions de treballadors i treballadores fixos i, per tant, doncs, ja no hauran d'iniciar o presentar cap altre procés d'estabilització perquè ja estan reconeguts com a treballadors fixos de ple dret. Per tant, d'aquí el nostre agraïment.

També crec que és molt important que el Govern de la Generalitat, des d'Acció Climàtica, hagi agafat la responsabilitat. Des del Departament de Territori i Sostenibilitat no s'havien fet tots els passos adequats fins ara. Ara, des d'Acció Climàtica hem d'agrair la feina feta.

Gràcies.

La presidenta

Doncs, acabat el debat, procedirem ara a la seva votació.

D'acord amb l'article 58.3 del Reglament, s'entendrà que els vots afirmatius són favorables a la validació d'aquest decret llei i els vots negatius són favorables a la seva derogació.

Passem a votar sobre la validació del Decret llei 10/2022.

Comença la votació.

Vist el resultat de la votació, el Decret llei 10/2022 ha estat validat amb 121 vots a favor i 8 abstencions.

També d'acord amb el Reglament, amb l'article 158.4, un cop validat el decret llei, pregunto a la cambra si hi ha algun grup parlamentari que vol que sigui tramitat com a projecte de llei. *(Pausa.)*

Doncs, atès que no s'ha fet cap petició, ha quedat validat aquest decret llei i no es tramitarà com a projecte de llei.

Proposició de llei de modificació de l'article 47 de la Llei 5/2008, del 24 d'abril, del dret de les dones a erradicar la violència masclista, relativa a les indemnitzacions i els ajuts per a dones víctimes de violència masclista i llurs filles i fills (debat de totalitat)

202-00027/13

Passem al proper punt de l'ordre del dia, el debat de totalitat sobre la proposició de llei de modificació de l'article 47 de la Llei 5/2008, del dret de les dones a erradicar la violència masclista, relativa a les indemnitzacions i els ajuts per a dones víctimes de violència masclista i els seus fills. Aquesta iniciativa ha estat presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, i per presentar-la té paraula la diputada senyora Beatriz Silva.

Beatriz Silva Gallardo

Gracias, presidenta. Buenos días, diputados, diputadas. La socióloga costarricense Montserrat Sagot sostiene que la pasividad frente a la violencia que sufren las mujeres por el hecho de ser mujeres es una forma de socavar la democracia, es una manera de decirle a la mitad de la humanidad que tiene que conformarse con una situación que implica violencia; equivale a enviar un mensaje terrible a la sociedad y a las nuevas generaciones, porque significa decir que la violencia contra las mujeres es una forma permitida y legitimada de comportamiento social en vez de una lacra que hay que erradicar.

Hoy estamos aquí para hablar de la urgencia de luchar contra esta violencia que sufren las mujeres, pero también para hablar de los efectos que tiene esta violencia en los hijos e hijas que pierden a sus madres porque como sociedad no somos capaces de impedir los feminicidios, la expresión más dramática de la desigualdad entre hombres y mujeres, y la forma más extrema de violencia machista.

Según las cifras recogidas por el Institut Català de les Dones en un informe de 2020, entre 2012 y ese año, setenta y ocho mujeres perdieron la vida en Cataluña a

causa de la violencia de género. En la mitad de los casos, estas mujeres tenían hijos o hijas a cargo.

En abril del 2020, en este hemicycle, abordamos el tema de las indemnizaciones que reciben los niños y niñas huérfanos por esta violencia, y el entonces *conseller* El Homrani constató que, de los nueve feminicidios registrados en 2019 en Cataluña, solo habían accedido a la indemnización que les correspondía por ley dos hijas o hijos de estas nueve mujeres asesinadas. También constató que, a pesar de las mil quinientas sentencias condenatorias por violencia de género que Cataluña tuvo en 2019, solo diez mujeres habían accedido a la indemnización que les correspondía por ley.

La proposición de modificación del artículo 57 de la Ley 5/2008, del derecho de las mujeres a erradicar la violencia machista, que traemos hoy a debate, busca en primer lugar garantizar que estos niños y niñas de madres asesinadas por violencia de género reciban la indemnización que les corresponde, pero también que sea acorde con supuestos similares contemplado en nuestra legislación, como es el del terrorismo.

En la práctica, proponemos elevar la actual indemnización de 5.691 euros a 73.500 euros, que creemos que es mucho más acorde con la gravedad de la situación de la que estamos hablando. Creo que todos y todas somos conscientes que no existe una cifra de dinero que indemnice por la pérdida de una madre, pero creemos que la que propone este proyecto de ley es más apropiada para que los hijos e hijas de mujeres asesinadas por violencia machista puedan enfrentar un futuro con más posibilidades y dignidad, pero también para que simbólicamente se reconozca que la violencia machista no es una violencia diez o veinte veces menor que otros tipos de violencia con características similares.

La decisión de homologar estas indemnizaciones con las de las víctimas del terrorismo no ha sido una elección casual. En las dos últimas décadas, juristas especializadas en esta materia han ido denunciando la discriminación que representa que la violencia de género sea indemnizada con cuantías muy inferiores a la del terrorismo. ¿Por qué? Porque, igual que la violencia terrorista, la violencia machista es una violencia directa que genera dinámicas de terror, que impacta en la memoria de la víctima, que usa una amenaza creíble del uso de la violencia, pero que tiene además una intencionalidad política porque persigue que las mujeres tengan miedo y sean relegadas al espacio privado. Los actos de violencia de género no se producen por causas individuales, sino porque los respalda una organización; una organización poderosa que es el sistema patriarcal que tiene por objeto delimitar los roles por sexo. No se busca solo causar daño a una persona determinada sino inducir miedo en amplios sectores de la sociedad para impactar en su comportamiento, para lanzar un mensaje a las mujeres, como decía al principio de mi intervención, de que sus comportamientos tendrán consecuencias si no se ajustan a las normas del patriarcado.

El 23 de abril de 2020 este Parlament fue escenario de un debate en torno a la modificación del Decreto 80/2015, que regula estas indemnizaciones en Cataluña, porque, según reconoció el propio *conseller* desde aquí, no estaban funcionando: ni las mujeres ni sus hijos e hijas estaban recibiendo estas ayudas a las que tienen derecho por ley. Reconoció también que la cuantía de estas indemnizaciones y los procedimientos para otorgarlas habían sido diseñados pensando en que fueran lo más limitados posible porque, como consta también en la justificación del decreto que se trajo a aprobación, se había diseñado en un contexto de restricciones presupuestarias; una explicación que los grupos de esta cámara no acabamos de entender porque en 2015 no nos encontrábamos en un contexto especial de restricciones.

Lo que en realidad el *conseller* reconoció aquí es que al redactar este decreto no se valoró lo que significaba la violencia machista para la sociedad ni para las víctimas, lo que representa sufrir lesiones de por vida o perder a una madre, sino que el criterio fue que el gasto para la Generalitat de Catalunya fuera el menor posible.

A pesar de que se reconoció esto desde aquí y que se detallaron los mecanismos que prácticamente impedían que las víctimas accedieran a las indemnizaciones, el decreto que lo sustituyó, el 4/2020, constataba en su memoria económica que la mejora sería insignificante.

Si en 2019 se habían producido mil quinientas sentencias condenatorias por violencia machista en Cataluña y se habían denegado la mitad de las cincuenta y nueve solicitudes recibidas, con este decreto, que es el que ahora está vigente, solo se recibirían setenta y siete solicitudes y se denegarían el veintiocho por ciento. Es que estamos hablando de que, de mil quinientas sentencias condenatorias, solo setenta y siete mujeres llegan a solicitar la indemnización que les corresponde con las previsiones del decreto que sigue hoy vigente. Y, además, a un tercio de ellas se les deniega.

Este decreto no hacía tampoco modificaciones significativas para asegurarse que las hijas e hijos huérfanos recibieran las indemnizaciones que les corresponden por ley; ni hacía nada para elevar el monto de 5.691 euros, que es una cifra vergonzosa para indemnizar a un niño o una niña por la pérdida de su madre por un supuesto que, como sociedad, deberíamos ser capaces de haber evitado, porque somos responsables colectivamente de los feminicidios.

Ni el decreto de 2015 ni el de 2020 fueron diseñados para que se cumpla aquello a lo que las víctimas tienen derecho por ley. De hecho, desde abril de 2020 han pasado más de dos años y el Govern no ha hecho nada para subsanar esta situación, a pesar de que el decreto que sigue vigente está muy lejos de lo que establece la ley.

Por esta razón, traemos este proyecto de ley hoy aquí, porque creemos que esta cuestión tiene que estar garantizada y regulada en la ley que corresponde, la 5/2008, del derecho de las mujeres a erradicar la violencia machista. Una cuestión así no puede depender del criterio del Gobierno de turno, no puede seguir dependiendo de un procedimiento que se ha demostrado que no funciona, porque lo que hace el Govern es aprobar decretos según la cuantía que está dispuesto a pagar. Porque estamos hablando de unas indemnizaciones que deberían ser parte de una política de reparación y reconocimiento que debería estar garantizada más allá de las contingencias del momento.

Lo que se busca con este proyecto de ley es permitir que los grupos parlamentarios pacten un nuevo diseño para hacer efectivas unas indemnizaciones que no se están otorgando, que lo hagan escuchando a las personas expertas en esta materia y que el mecanismo que salga esté garantizado y no dependa del criterio de un departamento del Gobierno de turno. Aspira, además, a que sea prioridad, por fin, una cuestión que hasta ahora no lo ha sido.

La propuesta del Grupo Socialistes i Units per Avançar es que, tal y como ya se ha hecho en la Comunidad Valenciana, se equiparen las indemnizaciones que reciben las víctimas de violencia machista con las de la violencia terrorista, porque son supuestos similares; porque es la forma de reconocer colectivamente que este tipo de violencia tiene consecuencias muy graves para las mujeres y para sus hijos e hijas, que es una violencia que deberíamos evitar colectivamente, especialmente el conjunto de las administraciones, que son, en definitiva, las que tienen que garantizar los derechos de las personas.

Porque tenemos que reflejar también en cifras la gravedad que significa la violencia contra las mujeres; que perder a una madre, fruto de la violencia de género, no es una situación diez o veinte veces menor a perderla por un supuesto similar; que esto no es un asunto privado, sino una situación de la que somos responsables como sociedad.

Sin embargo, queremos que el monto definitivo que fije la ley salga del debate que tengan los grupos parlamentarios de este Parlament, porque lo que busca este proyecto es la posibilidad de abrir una ponencia donde podamos decidir entre todos y todas. En definitiva, queremos brindar una oportunidad para que se produzca este debate y se tome una decisión consensuada.

En la enmienda a la totalidad que han presentado los grupos del Govern, se hace alusión a la necesidad de separar el concepto de «reparación» del de «indemnización». Y estamos de acuerdo que la reparación va mucho más allá de una cuantía que se entrega en un momento puntual, pero la indemnización es parte de la reparación. De hecho, es la propia ley del derecho a las mujeres para erradicar la violencia machista la que establece que las mujeres que han sido víctimas, pero sobre todo sus hijos e hijas, tienen derecho a una indemnización económica como parte de esta reparación integral.

Justamente este proyecto va en la línea de conseguir una reparación colectiva, que es esencial para avanzar en las transformaciones sociales necesarias para la reparación. Este proyecto de ley no interfiere con las políticas transformadoras que pueda desplegar la *conselleria* de Feminismos y a las que hacen referencia en su texto alternativo los grupos de Esquerra y de Junts. Al contrario, es algo que suma, porque las políticas de género tienen que surgir del consenso más amplio posible para que la sociedad en su conjunto las asuma como propias y las haga suyas.

No quiero alargarme más, pero me gustaría reiterar que no estamos hablando solo de dinero; es mucho más, estamos hablando también del mensaje que enviamos a la sociedad, a las nuevas generaciones, sobre lo que representa la violencia contra las mujeres, sobre cómo esta violencia impacta en las personas que rodean a la víctima, cómo condiciona a su entorno, cómo cambia las vidas para siempre, sobre todo las de los niños y niñas que pierden a su madre asesinada.

El texto alternativo de Esquerra Republicana y de Junts reconoce gran parte de los problemas que plantea este proyecto de ley y asume alguna de las modificaciones. Reconoce, por ejemplo, que las consecuencias de la violencia de género tienen que quedar plasmadas en las sentencias y que debemos conseguir que todas las víctimas estén informadas de que tienen derecho a una indemnización, algo que ahora no ocurre; reconoce también que las indemnizaciones no están funcionando y que los 5.691 euros que reciben los hijos e hijas huérfanos de mujeres asesinadas es un monto insuficiente.

Pero reserva al Govern una cuestión fundamental: decidir el monto de la indemnización que se entregará a estos niños y niñas. Creemos que dejar esto en manos de un reglamento o una normativa que dependa del Gobierno de turno es dejar el derecho de las personas en manos de los vaivenes políticos; es, de alguna manera, dar la razón a aquellos discursos que cuestionan que esto es un derecho objetivo y que debe ser una prioridad política de primer orden.

La Ley 5/2008, del derecho de las mujeres a erradicar la violencia machista, fue una ley pionera, fruto de un consenso amplio entre todas las fuerzas políticas que fueron capaces de dialogar y ponerse de acuerdo con el movimiento feminista en un texto que reconoció que la violencia de género va mucho más allá de lo que se produce en el ámbito de la pareja. Este proyecto de ley busca lo mismo: reconocer que esta violencia tiene una intencionalidad política y genera dinámicas de terror que buscan condicionar el comportamiento no solo de una mujer, sino de todas.

Creemos que las decisiones en torno a la ley del derecho de las mujeres a erradicar la violencia machista tienen que seguir siendo fruto del acuerdo, que no pueden tomarse decisiones a golpe de decreto o valiéndose de reglamentos. La lucha contra la violencia machista tiene que ser fruto del debate y el consenso, porque las leyes que realmente se aplican, que transformen la realidad y la vida de las personas son aquellas que se pactan y surgen del acuerdo y la negociación.

Muchas gracias.

La presidenta

A continuació, i per defensar l'esmena a la totalitat amb text alternatiu que han presentat conjuntament els grups de Junts per Catalunya i Esquerra Republicana, té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la diputada senyora Aurora Madaula.

Aurora Madaula i Giménez

Bé, bon dia. Gràcies, presidenta. Consellera, diputats, persones que ens acompanyen avui des del públic, personal del Parlament, la violència masclista forma part del paisatge patriarcal en el que vivim i en el que estem massa acostumats a viure, però aquest paisatge no ens agrada, i no podem restar només com a mers espectadors d'aquest paisatge, a contemplar-lo sense fer res, sinó que crec que tenim l'obligació de canviar d'arrel aquest paisatge i de plantar mesures per revertir el patriarcat i acabar amb la violència masclista.

Per aquest motiu, el Parlament de Catalunya ja fa catorze anys que va aprovar una llei sobre el dret de les dones a erradicar la violència masclista, i, per aquest motiu, s'han fet diverses modificacions d'aquesta llei. L'última modificació es va fer en l'últim ple de l'any 2020, quan es van incloure diferents tipus d'assetjament, i es va intentar actualitzar aquestes violències masclistes amb assetjaments, i abusos i violències relacionades amb les tecnologies, i altres canvis relacionats amb les noves tecnologies i les noves formes d'implementar violències masclistes contra les dones.

Deixi'm fer un incís sobre el nom d'aquesta llei, eh?, perquè que es digui «el dret de les dones a erradicar la violència masclista» dona una idea d'on som, no?, on som quan hem de reivindicar el dret a acabar amb la violència que ens mata. Més que un dret, jo diria que és un deure de tota la població, de tota la societat, de tothom, acabar amb la violència contra les dones pel sol fet de ser dones, perquè d'això es tracta.

Però, com els deia, aquest Parlament i el Govern de la Generalitat estan fent compromesos en l'erradicació de totes les violències masclistes, i dit així, en plural, i, per descomptat, a posar remei en aquells aspectes que sabem que encara no estan funcionant o que no acaben de funcionar, i que n'hi ha que els coneixem i que els reconeixem, i que, com he dit abans, requereixen de solucions, plantant mesures en aquest paisatge desagradable que no ens agrada, per exemple, mesures com el pacte nacional per a l'erradicació de les violències masclistes, que és fruit d'un consens, d'un consens necessari, com reclamava la diputada socialista en l'anterior intervenció, i que se celebra al Palau de la Generalitat, i que precisament ahir ens van convocar per a una nova sessió per treballar conjuntament des d'aquest consens en aquest pacte nacional per a l'erradicació de les violències masclistes.

Pel que fa a la modificació de la llei que planteja el Grup Socialistes, som conscients de la necessitat de la recuperació i la reparació integral de les dones víctimes de la violència masclista, tot tenint en compte el factor de la prevenció, que creiem, des de Junts per Catalunya, que el factor de la prevenció és un factor dels més importants per erradicar aquestes violències.

Creiem, de tota manera, que la reparació ha de partir des d'un plantejament molt més ampli, holístic i en contacte amb la societat per posar recursos al servei de les persones, entenent que la relació individual de la víctima de la violència masclista és una relació individual a la qual s'han d'apropar les polítiques que fem des d'aquí, des del Parlament i també des del Govern, però apuntant a una solució global, a una solució col·lectiva que ens afecta a totes, perquè és un problema, com he dit abans, de totes, no afecta només el dret de les dones a erradicar la violència contra elles, sinó que ens afecta a tots, a tothom, i que, per tant, hem de trobar una solució col·lectiva i també en la prevenció.

Per aquest motiu, la veritat és que estem molt en desacord amb que s'equipari la violència masclista amb la violència del terrorisme, perquè creiem que els orígens són molt diferents; ens sembla una comparació fora de lloc. No podem entendre, tot i que..., podem entendre el que diuen de les dades: les dades són esfereïdores, és evident, en tant que a l'Estat espanyol han mort moltíssimes més dones a causa de la violència masclista que com a resultat del terrorisme d'ETA, i jo afegiria del terrorisme islàmic, del terrorisme d'extrema dreta o del terrorisme d'Estat. Si sumem totes les dades, resulta que hi ha menys dones mortes que en la violència masclista.

Entenem aquesta comparació, però no té la mateixa motivació, i la motivació de la violència masclista és el masclisme.

Per això no és just..., bé, no creiem, no ens agrada aquesta comparació, i també tenint en compte que mai s'ha demanat, per exemple, que hi haguessin escortes a les víctimes de violència masclista, com sí que s'ha tingut en compte i s'han posat, i ens sembla molt correcte, a les víctimes de la violència terrorista. O que, per exemple, proposin en aquesta modificació que les víctimes cobrin un trenta per cent menys que les víctimes del terrorisme amb relació al que proposen. Si ho comparem, ho comparem tot, i aleshores que les propostes siguin les mateixes.

Malgrat tot, entenem la seva preocupació pel que fa a l'accés a les indemnitzacions i, en aquest sentit, per exemple, tenim en compte que és un problema i que és un problema d'informació i d'accés, i segurament de coneixement i de com s'arriba a aquest coneixement. El nombre de víctimes ateses, només pel que va d'any, o sigui, mig any, a les oficines d'atenció a les víctimes del delictes de la Generalitat de Catalunya són 7.657 víctimes. Un vuitanta per cent d'aquestes víctimes són dones i la majoria de delictes que denuncien estan relacionats amb violències masclistes.

Per tant, entenem que s'ha de fer una aproximació, una aplicació i una formació específica per a les violències masclistes, amb una xifra tan altíssima d'aquestes denúncies que tenen relació amb la violència masclista. Per això, el que s'ha fet és la formació en matèria de violència masclista, pel que fa al Departament de Justícia, per exemple, en el que estan incloses aquestes oficines.

El 2021 es van realitzar diferents activitats, diferents formacions, que tenien a veure, per exemple, amb la prova en els delictes de cibernetjament; que tenien a veure i que anaven enfocades a les magistrades i a les jutgesses o els jutges, els fiscals; a l'interrogatori que es fa a les víctimes de violència masclista, també per atendre-les millor. També per posar la prevenció i també per aplicar les proves forenses, es van fer formacions en les eines per a la valoració del risc de violència quan hi ha una denúncia, tot posant informació i formació en el nou protocol de valoració forense urgent de risc en violència de gènere, per tal que aquestes dones, quan vagin a les oficines o quan vagin a denunciar una violència masclista, siguin correctament ateses i pugui quedar també reflectit això a les sentències. Perquè entenem que és veritat que les sentències..., quan no hi ha aquest detall a la sentència del que han sigut les seqüeles que tenen aquestes violències masclistes, entenem que està relacionat directament amb l'obtenció de les indemnitzacions.

Per això, d'aquesta manera, en aquest sentit, el Govern està treballant en la modificació del decret d'ajuts i indemnitzacions, precisament per tal que aquests ajuts no depenguin tant de les sentències, del que diuen les sentències. Per exemple, quan l'agressor se suïcidi, no calgui una sentència ferma, ja que és mort, per tant, per rebre la indemnització; o quan els fills, en el cas de l'assassinat de la mare, quedin orfes de mare, cobrin automàticament la indemnització; o en el cas de les víctimes d'abusos sexuals o d'agressions sexuals, no se les revictimitzi innecessàriament amb interrogatoris o amb proves que al final l'únic que fan és revictimitzar-les.

En definitiva –i ja acabo, presidenta–, tant el Parlament com el Govern, amb les polítiques que s'estan desplegant a través del Departament d'Igualtat i Feminismes, però també des de Justícia o el Departament d'Interior o Drets Socials, estan ja treballant en una reparació i un reconeixement de les víctimes d'una manera molt més holística i global.

Per aquest motiu, els hem presentat una esmena a la totalitat, amb un text alternatiu on esmenem algunes de les coses que ja s'estan fent des de Govern, que s'estan implementant amb la voluntat de seguir treballant durant el tràmit parlamentari en les compareixences de la ponència de llei, i per això els demanem que votin a favor de l'esmena a la totalitat.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada senyora Jenn Díaz.

Jenn Díaz Ruiz

Gràcies, presidenta. Molt bon dia a tothom. Bé, a mi m'agradaria començar pel marc conceptual, perquè crec que és important per entendre la línia en la que hem presentat una esmena a la totalitat amb un text alternatiu, perquè crec que és important diferenciar el que és la reparació del que és la indemnització.

La diputada Silva n'ha fet esment, que és veritat que són polítiques que probablement poden ser complementàries; que, de fet, segurament en la ponència podrem trobar l'encaix entre el text que presenta el Grup Socialistes i el text alternatiu que presentem els grups de Govern. Però crec que és important com arribem a aquesta ponència, amb quin marc conceptual i en quin marc mental hi arribem.

I dic que la reparació no és una indemnització, perquè malauradament, si fos així de senzill, no caldria fer totes aquestes propostes polítiques, polítiques públiques que siguin estructurals; no ens caldria la transversalització d'aquestes polítiques públiques perquè a cop d'indemnització es podrien solucionar, cosa que no compartim.

Evidentment que la indemnització és important i no defugim la revisió que mereixia aquest decret. De fet, el Govern hi ha estat treballant. Des del gener que es presenta aquesta proposta fins ara, que som al juliol, hi hem treballat. No hem tingut temps de fer-ho d'una manera formal –i després hi entraré–, però sí que és cert que s'ha anat treballant perquè érem ben conscients que el decret necessitava millores.

Parlava la diputada Silva de la passada legislatura, que, precisament, el conseller El Homrani feia aquesta autocrítica de les dificultats burocràtiques i les dificultats de poder accedir a totes aquestes indemnitzacions. I, per tant, no defugim l'autocrítica, la revisió i la millora d'aquest decret, però no ens sembla que millorar aquest decret hagi de passar per l'equiparació amb terrorisme.

I és evident, com deia, que els recursos econòmics són importants i sobretot per a aquelles víctimes directes o indirectes que no tenen garantits els drets bàsics. Però ara imaginem-nos una víctima, una supervivent, una víctima de violència masclista o els seus fills, que no els hi va d'aquesta indemnització. De veritat creiem que un pagament únic resoldrà la reparació, l'acompanyament i la recuperació d'aquesta víctima?

Hi insisteixo, això no vol dir que la indemnització no sigui important i això no vol dir que el decret no hagi de millorar l'accés a aquestes ajudes i la manera com s'hi arriba i la quantia. Imprescindible, segur, però no només. Precisament per això ens sembla un error plantejar la reparació i l'acompanyament i la recuperació en termes de terrorisme o, fins i tot, de pagament únic, com deia, perquè primer, ho deia la companya Madaula, el comportament de la violència masclista no considerem que s'assembli en res al terrorisme. I, en aquest sentit, doncs, no podem acceptar el marc inicial de la proposta.

I si el que necessitem és fer un titular o un cop sobre la taula de fer entendre, d'enviar un missatge de que la violència masclista i la seva reparació són importants, crec que tenim prou elements de gravetat per fer entendre a la societat d'una altra manera que això és una política de país, que això és important i que ho podem elevar a màxima importància sense haver de passar pel terrorisme. No crec que sigui la via per enviar aquest missatge.

I, com deia, doncs, ens sembla un error aquest plantejament, perquè, a més a més, això és una resposta d'urgència específica, és un bolet, és una tireta, però no resol d'arrel el problema.

I entenem que equiparar les víctimes de terrorisme i violència masclista és vistós, reconeixem que és un bon titular, reconeixem que és grandiloqüent, però no ens sembla que sigui rigorós. I, per tant, parlem de la motivació d'aquestes violències, parlem de polítiques públiques estructurals i parlem d'un altre tipus d'equiparació.

Per tant, què necessitem? Doncs, probablement necessitem revisar el model, necessitem revisar els protocols, necessitem revisar la prevenció, que no tot hagi de passar per la sentència, que és el que ens marca la llei contra la violència masclista catalana, necessitem revisar..., que per això vam incorporar la violència institucional de les polítiques públiques i anticipar-nos a aquest moment; si no, anem a posar nom i cognoms, posar una xifra i no ens sembla que sigui la garantia de res.

Aquesta proposta va ser presentada al gener –i entro en els temes més tècnics i més específics– i des del gener fins ara hem estat treballant en el decret d'ajuts i indemnitzacions, allunyades de l'òptica del terrorisme, allunyades de l'assistencialisme, promovent l'autonomia de les víctimes i les seves famílies i promovent la recuperació comunitària.

Vam fer una esmena a la totalitat amb un text alternatiu. Des del gener fins avui hem estat treballant-hi, com deia, i vam incrementar les quanties. Pels temps parlamentaris, ja no ha estat possible modificar el nostre text alternatiu, però sí que m'agradaria, doncs, d'alguna manera fer explícit el nostre compromís, els nous criteris en la mateixa línia, i millorar no només la proposta inicial, sinó millorar la nostra proposta de text alternatiu.

Sé que no consta formalment i, per tant, entenc que el vot no es pot fer sobre les esmenes que jo ara defensaré, però sí que voldria deixar clar que el compromís dels grups parlamentaris d'Esquerra i de Junts és arribar a la ponència amb aquesta ambició i no amb la del text alternatiu.

Per una banda, per a les supervivents, plantegem multiplicar per vuit i no per cinc, com proposàvem a l'inici, l'indicador de renda de suficiència de Catalunya mensual. Parlem de l'indicador de renda de suficiència de Catalunya mensual per no utilitzar el criteri de terrorisme, perquè el fet de que parlem de víctimes de terrorisme i víctimes de violència masclista no ho fa més important i no modifica la quantia. I, per tant, considerem que el criteri per fixar la quantia ha de ser l'indicador de renda de suficiència de Catalunya mensual.

Proposem també ampliar-ho a partir dels setze anys, perquè també considerem que a partir dels setze anys hem de promoure l'autonomia de les supervivents.

I pel que fa a fills i filles, parlem de multiplicar per cinc l'indicador de renda de suficiència de Catalunya mensual. I aquesta és la nostra proposta, com deia, no només en la ponència, que entenc que ara els hi estic explicant i a alguns dels grups ja els hem fet arribar per escrit aquesta proposta perquè la tinguin en compte a l'hora de la votació, però no només la defensarem en la ponència quan arribi, perquè al final el que votem avui acabarà en una ponència, segur, amb un text o amb un altre, però acabarà en una ponència, sinó que, ho avançava la companya Madaula, que, en aquest sentit, s'ha fet una nova proposta de trobada del grup de treball per a l'impuls del pacte nacional per a l'erradicació de violències masclistes, i que en l'ordre del dia hi consta també la millora d'aquest decret d'ajudes i d'indemnitzacions amb la voluntat de treballar-ho a la Comissió d'Igualtat, de poder-ho treballar a la ponència, però per treballar-ho també en el marc del pacte amb tots els agents implicats i poder generar totes aquestes sinergies entre els grups parlamentaris que vagin més enllà de la cambra, de poder-ho treballar amb el Govern. I, per tant, de coordinar-nos millor, de poder-ho pactar millor i de poder trobar el marc català que... –probablement m'avanço a les intervencions–, però diria que no és el marc d'equiparar víctimes de violència masclista i de terrorisme.

En tot cas, reafirmem el nostre compromís de seguir treballant en les indemnitzacions i no defugir que ens calia fer una revisió i millorar-ne les quanties.

Gràcies.

La presidenta

Doncs, després d'aquesta defensa de l'esmena a la totalitat, té la paraula ara, per a un torn en contra, la diputada senyora Beatriz Silva, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Beatriz Silva Gallardo

Gracias, presidenta. Sí, a ver, a las diputadas de Esquerra y Junts, bueno, nos llama la atención lo que ha comentado la diputada de Esquerra Republicana de que hasta que el Grupo Socialistes i Units per Avançar no presentó este texto aquí el Govern no tomó la iniciativa de comenzar a reformar el decreto. Esto es lo que ha dicho usted aquí.

Además, dice que hace seis meses se pusieron a hacer el decreto, que fue cuando ingresamos este proyecto. Y, además, también sorprende que en estos seis meses no hayan sido capaces de presentar la modificación al decreto y que llegue aquí, como usted misma ha dicho, presentando unas enmiendas que bueno, que no deberíamos debatir, porque esto tendría que haber ido por la vía que corresponde. No estamos hablando de las promesas que usted promete aquí, sino del texto alternativo que ha presentado el Govern y que lo cierto es que no estaríamos debatiendo esto aquí si el Grupo Socialistes i Units per Avançar no hubiera presentado este proyecto de ley, porque lo cierto que en más de dos años el Govern no ha hecho nada por cambiar un decreto que en su propia justificación dice no se está cumpliendo lo que la ley dice respecto a las indemnizaciones. Respecto... (*Alguns aplaudiments.*) Gracias.

No sé, quería recordarle a la diputada Madaula lo que ella hablaba de las escoltas. Recordarle que sí, que hay muchas mujeres víctimas de violencia machista que tienen protección policial, por lo cual este paralelismo y muchos otros... En todo caso, nosotros no estamos diciendo que la violencia machista sea violencia terrorista. Hemos buscado un supuesto parecido que tiene muchas similitudes, porque la violencia machista también es una violencia directa y que genera dinámicas de terror, que impacta en la memoria de la víctima, que usa una amenaza creíble del uso de la violencia y que además tiene una intencionalidad política, no es una cuestión privada.

Por supuesto que se pueden buscar otros supuestos y se pueden medir de otras maneras, pero lo que no corresponde es que la violencia machista se esté indemnizando con baremos tan diferentes a violencias que tienen muchas similitudes. En el fondo se está indemnizando como si siguiera siendo una cuestión privada, como si fuera un problema de una pareja, en que una mujer muere, y no es así.

Me gustaría hacer hincapié en que tanto si sigue adelante nuestro texto o el texto que ha presentado el Govern, la diferencia fundamental es que el nuestro quiere que sean los grupos de esta cámara los que decidan las cuantías de las indemnizaciones y lo que quiere el Govern es que sea el Govern de turno el que siga decidiendo por su cuenta; y creemos que este no es el espíritu que deberían tener las políticas de género, que deberían ser fruto del consenso.

En el fondo, la pregunta que está hoy aquí es si los grupos del Gobierno quieren que la indemnización sea fijada por una ley o quieren que sea un decreto o un reglamento que se puede ir cambiando según la conveniencia del momento el que decida una cuestión que al menos este grupo parlamentario cree que debería ser una prioridad política de primer orden y que debería estar regulado por ley y ser fruto del consenso de todos los grupos parlamentarios.

Gracias.

La presidenta

Seguidament, passem al torn d'intervenció de la resta de grups parlamentaris per fixar el seu posicionament. I té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari de VOX, la diputada senyora Mónica Lora.

Mónica Lora Cisquer

Bé; gràcies, presidenta. Bon dia a tothom. Bien, al Partido Socialista, como al resto de grupos parlamentarios que tenemos aquí presentes, no les parecen igual de mercedoras de amparo y de protección todas las víctimas de violencia, como se puede ver en esta propuesta que hoy nos presentan para modificar el artículo 47 de la Ley 5/2008, del 24 de abril, del derecho de las mujeres a erradicar la violencia machista.

Nosotros no vamos a participar en el dogma progre de la criminalización de los hombres. Y es que seguimos y seguiremos defendiendo que la violencia no tiene género y que tampoco tiene etiquetas ni apellidos, y que hay personas que, independientemente de su sexo, ejercen la violencia y otras que no la ejercen.

Y en este sentido, no podemos dar la espalda a la realidad. Y según publica el Instituto Nacional de Estadística, en el año 2021, 3.356 hombres fueron víctimas de violencia doméstica en España.

Y es que, en este sentido, nuestro Grupo Parlamentario de VOX llevamos toda esta legislatura en el Parlament de Catalunya defendiendo que hay que dar cobertura, que hay que dar protección y que hay que dar asistencia a todas las personas por igual que padezcan algún tipo de violencia. Porque el derecho a la protección contra la violencia no debe tener su perspectiva de género. (*Alguns aplaudiments.*)

También hemos estado defendiendo que se publiquen las cifras, los datos estadísticos e informes relativos a todos los tipos de violencia, independientemente de quién sea el autor y quién sea la víctima. Hemos pedido la derogación de la Ley 5/2008, de 24 de abril, del derecho de las mujeres a erradicar la violencia machista, y elaborar una ley de violencia intrafamiliar que garantice precisamente la igualdad jurídica de hombres y mujeres, castigándose por igual todo tipo de maltrato.

Hemos solicitado también combatir las denuncias falsas y modificar el protocolo de duelo de este Parlament para que se establezcan los minutos de silencio para todas las víctimas de violencia, sean hombres o sean mujeres. Y ustedes no han dado apoyo a todas estas propuestas presentadas por nuestro grupo parlamentario.

Pero nosotros no nos cansaremos de combatir las falsedades e injusticias de las leyes de género y a buscar soluciones para los problemas de los catalanes. Y eso pasa por derogar todas las leyes de género, que son discriminatorias. Porque las leyes de género predicen una falsa igualdad que atenta precisamente contra la igualdad, generando consecuencias jurídicas distintas ante los mismos actos. Estas mismas leyes de género que dicen defender a las víctimas, dejan fuera a muchas víctimas que el consenso progre ha decidido que, al parecer, merecen menos protección y menos amparo.

Y es que la crueldad de la ideología de género se consuma conquistando el corazón de las leyes, como sucede con esta ley, con la Ley 5/2008, del 24 de abril, del derecho de las mujeres a erradicar la violencia machista. Y esta y otras similares son el mayor retroceso para la igualdad entre hombres y mujeres.

Y es que la sociedad en general, y en especial nosotras, las mujeres, no ganamos absolutamente nada en defensa de la igualdad al considerar al hombre como un agresor en potencia. De hecho, es antijurídico tomar como fundamento la criminalización del varón, haciéndolo sospechoso de ser un maltratador y un violento por el mero hecho de ser hombre. Esto, lo único que hace es crear confrontación y enfrentamiento entre hombres y mujeres.

Y concretando con la propuesta, en el análisis de la modificación del precepto nos encontramos que este es indigno, que es aberrante y que es inconcebible en los objetivos que se persiguen. En primer lugar, se quiere incrementar la cuantía indemnizatoria de los 5.600 euros actuales a más de 73.000 euros. Y es que el criterio que utilizan para incrementarlo es la equiparación con las cantidades que perciben las víctimas del terrorismo. Y es indigno que el Partido Socialista proponga el criterio indemnizatorio de las víctimas del terrorismo. Además, esta indemnización es compatible con la de responsabilidad civil derivada del delito. Después vemos, pues, como sus socios, Esquerra y Junts, no están de acuerdo con su propuesta y dejan que sea un reglamento sin elaborar el que establezca esta cantidad.

En segundo lugar, proponen que el plazo para reclamar la indemnización sea de cinco años desde la notificación de la sentencia, e incluso que pueda solicitarse sin tener una sentencia condenatoria. Eso es una barbaridad, eso es una auténtica barbaridad. ¿Saben, por ejemplo, el porcentaje de sentencias condenatorias del año 2021?

Fue del 64,7 por ciento. Y es que tener derecho a una indemnización sin una sentencia condenatoria es aberrante.

Y, en tercer lugar, en la exposición de motivos manifiestan que hay desconocimiento de la existencia de este derecho indemnizatorio y que por eso los Mossos d'Esquadra y los funcionarios judiciales tienen la obligación de informar a las víctimas de la indemnización. Nosotros consideramos que eso es inadmisible, porque estas no son sus funciones.

Y en este sentido, y para acabar, desde nuestro Grupo Parlamentario de VOX siempre apoyaremos todas aquellas iniciativas o modificaciones legislativas que recojan igualdad entre todos los españoles ante la ley; que recoja la presunción de inocencia; que recoja el endurecimiento de las penas; y que recoja también, sí, cerrar sus chiringuitos para destinar esos recursos a los problemas de los catalanes y a una protección real e igualitaria para todas las víctimas de violencia, sean hombres o mujeres. Y la modificación que nos presentan hoy, la modificación del artículo 47 de la Ley 5/2008, no protege a todas las víctimas de violencia por igual, creando una desigualdad entre hombres y mujeres.

Muchas gracias.

La presidenta

En nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada senyora Basha Changue.

Basha Changue Canalejo

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, bé, avui toca parlar de les indemnitzacions en els casos de violència masclista, i ho fem a partir de dues propostes, una del Partit Socialista i una altra del Govern, d'Esquerra Republicana i Junts, que s'ha presentat en forma d'esmena a la totalitat.

Cal recordar que el marc actual que treballa i concreta aquestes indemnitzacions ja es va retocar en l'anterior legislatura, però no es va mencionar ni es va debatre sobre l'article 47, que és el que estem debatent avui.

Aquesta llei, la 5/2008, del 24 d'abril, del dret de les dones a erradicar la violència masclista, està desplegada en el Decret 80/2015, del 26 de maig, i modificat posteriorment al Decret llei 4/2020, del 10 de març. Això estableix, aquest desplegament es concreta en què les lesions greus amb seqüeles s'indemnitzen amb cinc vegades l'índex de referència de suficiència de Catalunya, que, per entendre'ns, dona una quantia de 2.845,60 euros, i en el cas de mort, els infants o els fills orfes, que queden orfes, reben deu vegades aquest import, el que representa 5.691,20 euros, amb un increment del vint-i-cinc per cent en casos concrets.

Poso números en aquestes qüestions perquè és importantíssim parlar de quanties quan estem intentant concretar aquestes indemnitzacions, perquè moltes vegades cinc vegades, deu vegades, vuit vegades... Estem parlant d'aquestes quantitats. És a dir, una dona que passa un procés judicial, amb tot el que comporta, amb lo difícil que és tenir aquesta adjudicació d'estatus de víctima de violència masclista, en el cas que aconsegueixi tot aquest procés, el que rep per part de la Generalitat són 2.845,60 euros en un pagament únic, i en el cas de mort, 5.691,20 euros.

Per tant, el Partit Socialista ens presenta una proposta de modificació, entenent, evidentment, que el marc actual és completament insuficient per desenvolupar una vida digna, una recuperació d'aquest intent d'estabilitat després d'un procés així, i ho fa mitjançant un text que, per una banda, nosaltres estem d'acord amb les propostes concretes, però que hi divergim en algun punt de l'exposició de motius. Però, bé, passaré una mica a expressar el nostre posicionament per part de les dues propostes que se'ns presenten.

Per una banda, la proposta del Partit Socialista eleva a la llei el que ara només s'indica al reglament, i això creiem que és molt important. Per què? Perquè, com bé s'ha comentat també a les anteriors intervencions, no podem deixar el risc d'aquesta

modificació en el departament de torn, en un reglament que és volàtil i que, en un moment donat, es pot modificar a conveniència del govern que passi per allà. No podem estar parlant d'un pacte nacional contra la violència masclista per blindar certes polítiques quan, a la vegada, quan tenim l'oportunitat de blindar textos legals que garanteixin aquest càlcul de les indemnitzacions, doncs, no ho fem, o ho justifiquem amb excuses peregrines. Per tant, trobem molt positiu que el que ara es detalla en el reglament –tot i, des del nostre grup parlamentari, creure que és una quantia insuficient– s'elevi i d'aquesta manera es blindi en un text legal.

Per tant, aquesta proposta del Partit Socialista blindi el càlcul d'aquesta quantia, i ho fa fent la modificació, sobretot, per a la quantia per a orfes, que, agafant el quadre d'indemnitzacions que es presenta a la llei contra la violència terrorista, implica establir-ho en el trenta per cent de –i torno a posar-ho en números– 250.000 euros, el que ens donaria 75.000 euros d'indemnització per als infants orfes per la pèrdua de la seva mare. Per tant, la proposta del Partit Socialista el que ens diu és: en el cas dels infants orfes, passem de 5.691,20 euros, que és el que marca el marc actual, a 75.000 euros, el marc proposat. Però manté la quantia per a les lesions greus i les seqüeles, que continua sent de cinc vegades l'índex de referència de suficiència de Catalunya.

Per tant, per una banda, nosaltres no compartim la premissa política d'assimilació al terrorisme, però també entenem que no és el que està fent aquesta exposició de motius. El que està fent aquesta exposició de motius és dir: «Escolta, hi ha una manera de calcular què passa quan un infant es queda orfe», i, en casos de violència terrorista, és..., aquest càlcul, aquesta quantitat, aquest percentatge com pot ser que estigui tan desfasat en els casos dels infants i els orfes que perden la seva mare per un altre tipus de violència.

Sí que és veritat que hi ha un rerefons, que nosaltres no compartim, d'equiparar la violència terrorista a la violència patriarcal, però això no es reflecteix en l'articulat. Això és un debat polític que podem tenir durant la ponència, que ens pot aportar tenir posicions d'alguna manera confrontades, però valorem molt que aquesta equiparació no sigui explícita i, per tant, no li veiem més greuge que simplement agafar aquest càlcul de la quantia. Per una qüestió molt concreta: que sí que creiem, evidentment, que la violència masclista –i ho hem dit moltíssimes vegades– és una violència patriarcal, és estructural, està present a tots els estadis de la societat, però nosaltres no podem confondre «estructural» amb «organitzat», que és una de les característiques de la violència terrorista. Però, bé, com deia, això són debats polítics que durant la ponència es poden anar llimant. Nosaltres estem d'acord en que les indemnitzacions per seqüeles de les víctimes de violència masclista i els seus fills no poden estar tan desfasades envers altres violències amb resultats similars.

L'esmena a la totalitat que ha presentat el Govern sí que s'assembla més al nostre marc polític –compartim coses com reparacions transformadores, que ha de ser una qüestió d'educar la societat, etcètera–, però estem parlant de qüestions materials. Les víctimes de violència masclista necessiten solucions estables, urgents, efectives, concretes; no podem dependre del govern de torn, no podem dependre de que un decret que es pot modificar en un moment donat sigui el que estableixi aquest import de la quantia. Perquè també és veritat que, quan parlava la diputada Díaz sobre la qüestió d'indemnització i reparació, hem d'entendre que no hi ha res que repari la violència masclista i no hi ha res que repari la mort. I això no és incompatible amb educar, amb divulgar el coneixement per a una transformació futura. Tot això està molt bé, però les necessitats materials urgents que tenen les víctimes de violència masclista s'han de solucionar amb quanties econòmiques. La resposta que tenen, que han de tenir aquestes persones és, l'endemà, poder-se llogar un pis, poder desenvolupar la seva vida, la seva nova vida, i poder-la encetar en condicions de dignitat. Per això nosaltres creiem que és important que la llei concreti aquestes mesures i que no quedin en un núvol eteri a criteri del departament.

També entenem, certament, que els grups parlamentaris que donen suport al Govern tenen la limitació de fer propostes que convinguin al Govern –i ho hem dit diverses vegades. Però ho torno a repetir: no podem parlar d'un pacte nacional contra la violència masclista que pretengui blindar certes polítiques mentre estem fent aquest tipus de propostes que van completament en el camí contrari. El redactat de l'esmena a la totalitat es queda curt al panorama actual; no blindar a la llei el càlcul de la quantia –de fet, encara el dilueix més que el redactat actual–, ho deixa al criteri del departament, com hem dit en diverses ocasions. I vull recordar que nosaltres no estem legislant només per a l'ara i que no tindran el Govern per sempre; per tant, no tindran el control sobre aquestes polítiques.

Parla també dels decrets, del 4/2020, que en cap cas modifica la quantia econòmica. I, sobretot, diu a l'exposició de motius que cal augmentar les indemnitzacions per a infants orfes. Però a la seva proposta de redactat no surt això en cap moment. Per tant, queda molt bé fer-ho a l'exposició de motius, però si després no es concreta en una mesura és fum.

Per tant, en conclusió, el relat polític són paraules, i està molt bé tenir aquests debats i prendre'ns-ho amb calma, però les víctimes i supervivents de violència masclista necessiten mesures concretes, estables i immediates per continuar amb les seves vides amb dignitat. Estem cansades de paraules buides, estem cansades de mesures etèries i de terminis inconcrets. Per tant, donarem suport al text original de la proposició del Partit Socialista, emplaçant-nos a totes a treballar els consensos i la concreció de tots els aspectes durant la ponència.

Gràcies.

La presidenta

A continuació, i en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, consellera, crec que parlar en el torn que em toca intervenir..., moltes de les coses ja s'han dit, per tant, crec que no cal entrar a la part del diagnòstic, perquè, a més, és que el mateix Govern, en el seu text, torna a reconèixer que el decret d'indemnització no està funcionant, que les xifres de les dones que tenen accés a aquesta indemnització com a víctimes de violència masclista són pràcticament ridícules, no? No s'arriba ni a les cent persones. Quan vam fer el debat sobre la modificació del decret anterior, es parlava d'unes setanta persones, és a dir, amb la modificació hem aconseguit augmentar-ne aproximadament unes trenta més, cosa que, efectivament, no es pot prendre precisament com un èxit.

Però és que, a més, és allò de que plou sobre mullat, perquè quan ja vam tenir el debat sobre el decret, que va ser crec que el març del 2020, poc abans del confinament, ja li vam dir al Govern que aquesta modificació del decret tampoc no serviria, per diverses raons; però una d'elles és per les dificultats que tenen moltes dones d'aconseguir fins i tot una sentència condemnatòria com a víctimes de violència masclista o que els informes que han de recollir en aquestes sentències quines són les seqüeles que els ha deixat aquesta violència masclista, com que moltes vegades durant tot el procés de denúncia i tot el procés del judici no es fa una bona baremació, no es fa una bona identificació per part dels forenses ni per part de les persones implicades de quines han sigut aquestes seqüeles que ha generat la violència a la dona, el resultat acaba sent que moltes d'elles no hi tenen accés perquè no es constata que hi hagin hagut seqüeles i, per tant, no tenen accés a aquesta indemnització.

Per tant, el decret falla, i ho saben vostès també. I ja han dit que estan treballant en un nou decret, que tenen identificadíssim que com que el decret falla, s'ha de millorar. El problema és que ens prenem tant de temps pensant i debatent i decidint i veient com ho modifiquem per fer-ho bé que al final no fem re.

I, llavors, sí que és veritat que hi ha hagut una iniciativa d'un grup de l'oposició que els ha pres la iniciativa legislativa en aquest tema i que, a més a més, no només els la pren a l'hora de que s'avancen propostes concretes, sinó que, a més a més, ho fa per llei, no per reglament ni per decret del Govern. Perquè, com s'ha explicat, es considera que perquè realment aquestes indemnitzacions tinguin més rang legal i tinguin més difusió i més capacitat d'incidir en la reparació, que estem parlant de les dones víctimes de violència masclista, s'ha de fer des de la llei. I, segurament, la llei en el seu moment no ho va fer i, com sempre, ens està passant molt amb el desplegament d'aquesta llei i amb l'avaluació d'aquesta llei, hi han moltes coses que cal millorar i que cal canviar.

Que ja vam fer una reforma a la passada legislatura que va ser important, però que crec que la que es planteja ara també és important i també és necessària. Perquè és aquest altre enfocament de que, com que la llei no està funcionant perquè no s'està desplegant prou i perquè no s'hi estan posant els recursos necessaris que s'hi han hagut de posar durant tots els anys que ha estat la llei vigent per al desplegament de veritat de la xarxa d'atenció a les víctimes de violència masclista, doncs, ens trobem que cal seguir forçant i enfortint la llei per tenir més capacitat d'exigència al Govern que ho desplegui.

Nosaltres tampoc no compartim –ja ho hem comentat també amb el Grup Socialistes– la necessitat d'incorporar, ni que sigui com a referència, una relació a les víctimes de terrorisme. Amb la diputada ho hem comentat. Nosaltres creiem que la violència masclista és una violència estructural, social que provoca terror i que cal entomar-la com a tal, però creiem que ja tenim un marc normatiu, que és la Llei 5/2008, que justament el que fa és parlar d'aquest enfocament estructural i social. És el patriarcat el que provoca la violència masclista. Per tant, o canviem i abolim el patriarcat o no posarem fi a la violència masclista.

I aquest és el marc de la 5/2008 i és el marc de la reforma que es va fer l'any anterior. Per això, tan importants, tots els temes d'educació sexoafectiva, que repetim una vegada i una altra i una vegada i una altra, i que segueix sent la gran assignatura pendent d'aquest Govern. Del d'ara i del dels anys anteriors.

No compartim aquest marc, però creiem que podem treballar durant la ponència per poder agafar la idea, la proposta que és: busquem alguna cosa que assimili i que concreti i que digui a què tenen dret aquestes dones i a què tenen dret aquests fills i filles que es queden orfes. I nosaltres creiem que es pot fer.

I, a més a més, hem estat parlant també amb el Govern durant aquest temps, intentant aquestes propostes que han arribat concretes com a última hora i no les podem registrar, però ens comprometem, i que els demanes: «D'acord, però fem un compromís en ferm, és a dir, vull negre sobre blanc, vull un compromís, vull que es digui abans de començar que el Govern assumirà això», i que no ho aconsegueixes. Que et diuen que si de cas al faristol ho diem i que després ja veurem i ho concretarem amb unes esmenes que presentarem... Doncs una de les coses que hem estat parlant..., nosaltres la proposta que tenim al cap i que volem presentar és d'utilitzar l'índex de renda de suficiència de Catalunya, que és un indicador nostre, que es fixa també cada any, i agafar l'anyal. Perquè el mensual, que és el que també estava proposant el Govern, recordem que és l'anyal dividit entre catorze, així que una mica de trampa també té. Per tant, agafem l'anyal.

I, llavors, per exemple, nosaltres estàvem pensant i proposarem i treballarem amb els grups que la indemnització per a les dones amb seqüeles sigui, per exemple, com a mínim de tres vegades l'indicador anual. És a dir, és una xifra que seria uns 24.000 euros, que creiem que és un bon punt de partida.

I llavors parlem de les graduacions. Mirem com ho fem, mirem com avancem, mirem si detallem i entrem a detallar el tema de les seqüeles, però sobretot treballlem en funció de què identificarem aquestes víctimes i les seves seqüeles. Però és que el problema el tenim en l'accés i en la indemnització. Aquí estem parlant molt

de la quantia de la indemnització, però el problema el tenim en l'accés a la indemnització.

I en el cas de fills i filles, nosaltres el que plantejem és deu vegades l'índex anual, que serien l'equivalent a aquest trenta per cent de les víctimes mortals de la llei de víctimes de terrorisme.

Per tant, hi ha maneres que podem blindar una xifra, treballar una xifra sense necessitat de fer referència a un altre marc legal, que nosaltres creiem que, com a mínim, per a aquest tema no tocaria.

Clar, sentir el Govern dir que la reparació no és només indemnització, sí, clar, no és només indemnització, però és que tot lo altre tampoc es fa. Per tant, com a mínim fem la indemnització, que almenys la gent tingui els diners a la seva butxaca i pugui decidir com reprèn la seva vida i com comença la seva pròpia reparació.

Perquè l'accés a l'habitatge de les víctimes de violència masclista el tenim garantit? Jo diria que no. La capacitat de reinserir-se i de tenir una autonomia econòmica la tenim, que no hagin de canviar-se de barri perquè l'allotjament d'emergència que se'ls dona és una pensió, a vegades en una altra ciutat, a vegades en un altre barri, lluny d'on els seus fills i filles fan la vida i les condemnem anar-se'n a un altre lloc per fugir de l'agressor i a trencar amb la seva vida? Tot això no està garantit. Per tant, potser si avancem en que tinguin elles els recursos, amb aquests recursos podran fer passos. Els garantim l'atenció psicològica completa que necessiten durant tot el procés, amb la necessitat que hi ha i amb la freqüència que tenen? Potser també els estem garantint això. Per tant, no, no estem garantint la reparació.

Podem parlar de reparació transformadora, però és que ja ho hem parlat moltes vegades, que hem de deixar el relat i passar als fets, també, perquè el relat està bé. Sí que comprem, evidentment, de l'esmena a la totalitat i el text alternatiu que presenten els grups de govern, tot el relat de l'exposició de motius, com es comentava. Però és que llavors comences a llegir l'articulat i el que veus és que una altra vegada s'hi està posant aigua al vi, que una altra vegada estem diluint, que una altra vegada estem dient «ja es farà un reglament», «ja es farà un decret», «ja farem alguna cosa després per incorporar tot això que estem dient aquí ara».

Per tant, també crec que una recomanació humil com a grup d'oposició és que des de la conselleria, quan necessitin també el suport dels grups per a alguna cosa, intentin negociar-la abans de fer-ho. O sigui, si volen que se'ls doni suport a un text alternatiu, per què no negocien el text alternatiu abans de registrar-lo? Perquè, clar, amb fets consumats, i ja t'ho trobaràs, i després farà tot un discurs de per què no equiparem terrorisme amb violència masclista, i és un discurs ideològic que segurament podem compartir, pretendre que amb aquest discurs ja es mou..., hi hauran grups de l'oposició que es mouran i que no donaran suport a la proposta presentada pel Partit Socialista, és, com a mínim, menystenir una miqueta els grups de l'oposició. Per tant, la propera vegada que necessitin el suport dels grups per aprovar coses i, per tant, formar coses i per treballar conjuntament, potser millor les parlem abans dels fets consumats i llavors potser així aconseguirem el suport.

Amb tot això que ja els he dit, crec que queda evident que nosaltres no donarem suport, tampoc, a l'esmena a la totalitat presentada pels grups de govern, que creiem que el Partit Socialista de Catalunya és qui ha tingut la iniciativa i que, malgrat les diferències que tenim i que creiem que podrem treballar al llarg de la ponència, és qui es mereix tenir el lideratge i la iniciativa en aquesta llei. Que crec que és important que efectivament intentem treballar els màxims de consensos, que amb la darrera reforma ho vam aconseguir, que segurament hi ha la predisposició, no de tots els grups, és evident, aquesta evidència que no tots els grups però sí de la majoria, i, per tant, crec que és una bona notícia que avui comencem de nou un tràmit que en realitat el que farà és millorar la capacitat que tenim per atendre, per acompanyar i per reparar les víctimes de violència masclista.

Gràcies.

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada senyora Anna Grau.

Anna Grau Arias

Bon dia. Bueno, a un Parlamento se supone que se viene a escuchar, a escuchar lo que dicen los demás y un poco a matizar o modificar las opiniones de uno en función de lo que dicen otros. Yo he escuchado atentamente todas las intervenciones y aquí ha habido un baile impresionante de etiquetas. O sea, parece que sea más importante justificar el voto en función de unas etiquetas, las que nos convienen más o menos, que no solucionar el problema.

Señores de VOX, pónganle etiqueta que quieran, pero siguen muriendo mujeres por violencia machista. La violencia machista no será el único problema que existe en este país, pero también es un problema que tiene este país, y negarlo no va a conducir a ninguna parte ni va a contribuir a solucionar el problema.

Es verdad que las ayudas e indemnizaciones a mujeres víctimas de violencia machista han sido y son ridículas si nos tomamos en serio el problema. Pero, ¿están ustedes seguros de que esta proposición de ley socialista se toma el problema en serio? ¿O estamos ante un ejercicio de frivolidad, por no decir cinismo, por no decir caradura? ¿De verdad lo único que se les ha ocurrido y se les ocurre para aumentar la dotación económica de las ayudas a las víctimas de la violencia machista es equipararlas a las víctimas del terrorismo? Y no le echemos agua al vino, eso es una equiparación que sí se hace en esta ley y al contrario de lo que amablemente les han dicho desde aquí, a mí no me parece un titular vistoso, me parece un titular pésimo. No tienen ustedes en el grupo parlamentario ningún técnico, ningún asesor que cuando ve estas cosas les diga nada, porque nosotros..., le aseguro que esto se me ocurre a mí y los asesores que tenemos nosotros, sobre todo uno en concreto que ahora me viene a la cabeza... –mando un saludo a Juan Oliart–, bueno, Juan Oliart ve esto y me manda copiar cien veces «no propondré leyes que sean una chapuza y puedan herir la dignidad de la gente».

¿Qué necesidad hay de equiparar la violencia machista con la terrorista para dotar a las víctimas de la primera de los recursos necesarios? Hagan una ley *ad hoc*, si realmente no les gusta ninguna de las que hay. ¿No se dan cuenta que mezclando una violencia con otra frivolizan ambas? Que en ambos casos la Administración se tenga que hacer mucho más responsable de las víctimas de lo que hasta ahora se ha hecho ni quita ni pone ninguna solidez ni seriedad a su razonamiento. Y más, ya me perdonarán, en un momento que su partido no anda precisamente sobrado de tacto ni de respeto hacia las víctimas del terrorismo. Un momento en que el Partido Socialista pacta leyes de desmemoria democrática con los hijos de ETA. Se lo ha dicho Inés Arrimadas en el Congreso y aquí en el Parlament se lo repito yo.

Miren, yo no sé si es que el Partido Socialista o parte de él ha perdido el rumbo o que son los socios que tiene que con los que no hay quien viva. Y no hablo solo de la señora Aizpurúa, hablo de la verdadera autora intelectual de la iniciativa que traen hoy ustedes aquí, y que es verdad que la registraron hace unos cuantos meses, antes de que esa persona, esa socia en concreto, les saliera peor que rana. Hablo de Mónica Oltra, dimitida vicepresidenta y *consellera* de Igualdad de la Generalitat Valenciana. Mónica Oltra, acusada de encubrir los abusos de su exmarido a una menor tutelada. Mónica Oltra, que cuando estos presuntos abusos salieron a la luz, lejos de dar explicaciones o dejar el cargo antes de que unas sospechas tan infames se dispararan, se aferró a la poltrona en plan..., en fin, las comparaciones son odiosas. El caso es que la señora Oltra dijo que a ella no la echaba ni un juez ni la ultraderecha con agua hirviendo, y hubo que hacerla dimitir... si us plau per força, com suposo que també pot acabar passant amb alguns ídols amb els peus de fang de l'independentisme de per aquí. No miro a ningú.

En fin, que fue Mónica Oltra, cuyo prestigio, cuya credibilidad como feminista ahora mismo vale lo que vale, no digamos si se trata de defender a víctimas de la violencia machista, fue quien tuvo la brillante idea de equiparar esa violencia machista con la violencia terrorista en su comunidad, y de pedir al Senado que lo mismo se hiciera en toda España. Y hace unos meses les cogieron la idea, la empaquetaron con lacito rosa y la registraron en el Parlament. Y hoy llega este debate y algunos y algunas se les queda cara de..., de qué quieren que les diga. Yo creo que mejor iría al Partido Socialista de Cataluña y a toda España si se tomara el feminismo un poquito más en serio y si procuraran que no se les cuelen en los gobiernos y en las proposiciones de ley personas tan hipócritas: *non plus* Oltra, por favor.

I després tenim l'esmena a la totalitat del Govern. Bé, els grups han abundat en crítiques. A mi m'agradaria anunciar, per part del nostre grup, una abstenció cordial en aquesta esmena, una abstenció de confiança. Ho explicaré.

Compartim moltes de les crítiques que s'han fet aquí. Evidentment, doncs, s'ha trigat molt a posar fil a l'agulla. Evidentment, sobren retallades i falten recursos. El senyor Giró, que és el que té les claus de la caixa, ni tan sols és aquí. Però bé, les lleis les fan les persones, els governs els formen persones. Aquest Govern no és ni tan sols monocolor, i jo en aquest Govern veig algunes cares de les que en aquest tema me'n refio, i tot i la insuficiència del que s'ha fet fins ara, si comparem, diguem-ne, el que veiem en aquesta bancada y *lo que vemos en la otra*, ens sembla, doncs, *por este lado vemos frivolidad y búsqueda de titulares*, i per aquí sí que ens sembla apreciar ganes d'anar per feina.

A nosaltres ens agradaria ser en aquest pacte per a l'erradicació de la violència masclista, diguem-ne. No votarem a favor de l'esmena a la totalitat perquè, com també sembla que els deures encara no els han fet, vostès encara no han fet els deures, i potser s'han esperat massa a fer els deures.

Però vaja si el que fan està a l'alçada, no del que tenim avui sobre la taula, sinó de l'ambició que han promès, ens hi trobaran. Nosaltres, de moment, ens abstenim per prudència, però ens agradaria que prosperi més en els termes que ho plantegen vostès que no en els termes que ho han plantejat aquests altres. I de moment ho deixariem aquí.

Gràcies.

La presidenta

I, finalment, en nom del Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Sí; muchas gracias, presidenta. Lo voy a hacer desde el escaño, porque soy la última en hablar ya, y la verdad es que muchas de las cosas se han dicho. Lo cierto es que se apruebe la enmienda o no, vamos a poder abrir una ponencia para hablar sobre esta cuestión.

Adelanto que nosotros vamos a votar en contra de la enmienda que proponen los grupos que dan apoyo al Gobierno, básicamente porque no compartimos el enfoque. Quizás sí estamos más en la línea que plantea el Partido Socialista, que lo que hace es, pues, adoptar una normativa que se ha aplicado ya en otras comunidades autónomas.

Es el ejemplo que la diputada Silva ha explicado muy bien de ese pacto que se firmó en la Comunidad Valenciana, donde el Partido Popular, pues, también participó y se sumó a él. Y creo que, además, ha sido una exposición por parte del grupo que propone esta proposición de ley muy rigurosa, con datos.

Creo que es cierto que el decreto de indemnizaciones genera disfunciones, y así también lo han reconocido en su intervención los grupos que dan apoyo al Gobierno. Y, por tanto, más allá de seguir poniendo parches con otros decretos e ir haciendo modificaciones puntuales, yo creo que es bueno que tengamos la oportunidad de aprobar una ley desde este Parlamento, de reconocer, pues, las situaciones de inde-

fensió i desprotecció en les que en demasiats casos queden els fills víctimes de la violència machista, que, en alguns casos, pues, queden huérfans de ambos pares i estan vivint situacions, insisto, pues, que són injustes i que les generen moltíssim patiment.

Quiero recordar cómo el Partido Popular fue pionero en pedir que se reconociera a estos hijos como víctimas también de la violencia machista. No hace mucho también, en pleno covid, pedimos desde el Congreso de los Diputados también que hubiera medidas específicas e indemnizaciones compensatorias también para los hijos, al entender que la situación en la que se encontraban era todavía de más vulnerabilidad, en una situación que era vulnerable para toda la población, pero expresamente para estos hijos víctimas de violencia machista, sobre todo en el periodo que iba, pues, desde la comisión del delito hasta que por fin había sentencia.

Y, por tanto, lo que se trata aquí, yo creo que es de ponernos de acuerdo, de ir todos a una en la lucha contra esta lacra. Y, por tanto, nosotros, hoy, insisto que votaremos en contra de la enmienda, pero para poder dar luz verde a esta ponencia, y, por fin, pues, que desde este Parlamento salga una ley que sea más de acorde, o sea, que esta indemnización sea más de acorde a la realidad que estamos viviendo.

Gracias.

La presidenta

Acabat el debat, doncs, passem a votar l'esmena a la totalitat amb text alternatiu que han presentat conjuntament els grups parlamentaris de Junts per Catalunya i d'Esquerra Republicana.

Comença la votació.

El resultat de la votació han estat 64 vots a favor, 59 vots en contra i 6 abstencions.

Per tant, atès que l'esmena a la totalitat amb text alternatiu ha estat aprovada, aquesta iniciativa resta rebutjada. I d'acord amb l'article 116.7 del Reglament, s'ordena la publicació del text articulat alternatiu com a proposició de llei, i es transmetrà a la comissió corresponent. Aquesta proposició de llei no podrà ser objecte d'esmenes a la totalitat.

I suspenem el Ple fins a dos quarts de quatre. Passem a fer el minut de silenci a baix, al Palau.

La sessió se suspèn a la una del migdia i catorze minuts i es reprèn a dos quarts de quatre de la tarda i un minut. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel lletrat major en funcions de secretari general, la lletrada Anna Casas i Gregorio i el lletrat Xavier Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident i conseller de Polítiques Digitals i Territori, la consellera de la Presidència, el conseller d'Empresa i Treball, el conseller d'Economia i Hisenda i el conseller d'Educació.

La presidenta

Reprenem la sessió.

Decret llei 9/2022, del 5 de juliol, de mesures urgents en matèria de lloguer de vehicles amb conductor

203-00026/13

I ho fem amb el quart punt de l'ordre del dia, el debat i votació sobre la validació del Decret llei 9/2022, del 5 de juliol, de mesures urgents en matèria de lloguer de vehicles amb conductor. En primer lloc, i d'acord amb l'article 158.2 del Reglament, intervindrà el vicepresident del Govern i conseller de Polítiques Digitals i Territori per exposar les raons per les quals ha estat promulgat aquest decret llei. Té la paraula.

El vicepresident i conseller de Polítiques Digitals i Territori

Bé, molt bona tarda. Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, som aquí per debatre i per exposar l'aprovació d'aquest decret llei, que era necessari, eh? –necessari–, però permeteu-me, abans de començar, en primer lloc, doncs, apuntar també que aquest matí tenim una molt bona notícia, que és que hem signat el contracte del Mobile fins al 2030, conjuntament amb l'alcaldeessa Ada Colau i també amb els representants de l'Estat i la GSMA, i, per tant, tenim un esdeveniment que avui és l'esdeveniment més important del món, de la tecnologia més determinant del moment, i que creiem que és un esdeveniment bo per a Barcelona, bo per a Catalunya en molts aspectes.

Evidentment, també és bo des de la perspectiva del que això significa per al que avui es denomina el «turisme de negocis», aquell turisme que aporta valor a la nostra economia i que també repercuteix d'una forma molt directa en sectors de mobilitat, d'hostaleria i especialment, evidentment, en el sector digital, que, en fi, és un sector creixent que genera molta ocupació –deu per cent de creixement anual des dels darrers cinc anys. I, per tant, creiem que la temàtica no està directament relacionada amb el tema que avui ens porta..., però hi té una relació i la volia esmentar.

Dit això, en primer lloc, donar les gràcies a tots els grups parlamentaris que, de manera directa o indirecta, han intervingut en la negociació per assolir aquest decret llei del sector dels vehicles de transport amb conductor.

Tots vostès, els que estan avui aquí asseguts, ja ho coneixen de sobres, però per a qui no conegui quin és el problema exacte, deixin-me fer una petita prèvia. Tots hem sentit, al llarg de les darreres setmanes o mesos, afirmacions que podem compartir o no, però el que és segur és que hem de ser capaços i hem estat capaços de buscar fórmules per garantir que els dos models puguin conviure. El cert és que no era una temàtica senzilla ni fàcil, però per això està la política, per intentar arribar a acords i, per tant, fer possible allò que és difícil. No és una problemàtica en la qual ens hi podem tampoc posar de costat. I precisament per això, per responsabilitat política, l'hem volgut abordar amb el màxim rigor i voluntat d'entesa entre totes les parts.

Però fem una miqueta d'història, eh? Per què som aquí? Som aquí, entre altres coses, perquè va haver-hi ara fa quatre anys, doncs, per part del Govern del PSOE, el famós decret Ábalos, un decret que, en fi, permetia, en aquest cas, el que coneixem avui com les llicències VTC, per continuar operant en trajectes interurbans, i, excepcionalment, en un període de quatre anys també podien operar en trajectes urbans.

Aquest període excepcional de quatre anys acabava ara a finals de setembre. I, com vostès saben, evidentment, un cop això s'hagués produït, aquest servei s'hauria acabat, almenys en la part urbana. I per això és de responsabilitat política i ha estat de responsabilitat política intervenir-hi, igual que en el seu moment, doncs, el conseller que em va precedir, el conseller Calvet, també va regular..., en aquest sentit, com a conseqüència del decret Ábalos, es va regular específicament per a Catalunya el que seria l'ús, en aquest cas, del que eren les llicències VTC.

És evident que la part més gran del pastís la trobem precisament en els trajectes urbans, perquè –i permeteu-me fer el matís– tots els trajectes dins dels trenta-sis municipis de l'àrea metropolitana tenen la qualificació de servei urbà, i, com saben, la meitat de la població de Catalunya avui viu a l'àrea metropolitana. Per tant, un servei Barcelona - aeroport del Prat és un servei urbà, un servei Badalona - Sant Boi de Llobregat seria un servei urbà; en canvi, un servei Badalona - el Masnou és un servei interurbà, per posar-ne alguns exemples als que m'estava referint. Això vol dir que el servei Badalona-Masnou el podria fer una VTC, però, en canvi, a partir de l'1 d'octubre, una VTC ja no podria operar de Badalona a Sant Boi. I aquest és realment el quid i el conflicte de la qüestió, que, evidentment, ens veiem obligats tots plegats a donar-hi una solució.

En què consisteix el decret llei? En primer lloc, hi ha dos aspectes nuclears d'aquest decret llei que m'agradaria destacar, i que tenen a veure amb dos pronuncia-

ments judicials que estem esperant, eh? Un és el que haurà de fer en el seu moment el Tribunal de Justícia de la Unió Europea, que és el que fa referència a la proporció de les VTCs/taxis, i l'altre és el que haurà de fer el Tribunal Suprem pel que fa referència a la precontractació.

Davant d'aquest escenari d'incertesa, el que hem plantejat des del Govern, i conjuntament també amb els grups parlamentaris amb els quals s'ha negociat posteriorment aquest decret, és un decret llei per a dos anys prorrogable a dos més per intentar mantenir, doncs, una situació que hi havia actualment *de facto*.

I, sobretot, mentre no s'aclareixi judicialment, hem fet un decret llei que volia garantir, per tant, aquest *statu quo*, amb algunes modificacions que alguns grups hi han introduït, i que, per tant, pogués permetre aquesta convivència pacífica a l'espera que tinguem aquestes resolucions judicials de més alt nivell, que en fi, regularan, per dir-ho així, o determinaran quina ha de ser la regulació definitiva que s'ha de fer en aquests sectors: una que ens vindrà, en aquest cas, de la Unió Europea, i l'altra que ens vindrà des del Tribunal Suprem.

Des del darrer decret llei del 2019, la intenció, de fet –i hauria de ser també la de tots plegats–, és poder fer una llei que reguli el transport de viatgers amb vehicles fins a de nou places. I això inclouria, evidentment, el taxi, inclouria les VTC..., inclouria, doncs, tots aquells serveis de mobilitat que compleixin aquests requisits.

Considerem que l'ideal és fer una llei marc que reguli tot el sector. I, per tant, el que estem fent avui és aprovar un decret per al mentrestant, eh?, a l'espera de tots aquests condicionants. De fet, la consulta pública prèvia sobre aquesta llei o futura llei ja està feta. La vam fer durant el mandat anterior.

Què fem amb aquest decret llei? Doncs és un decret llei de dos anys més dos, com he dit, una regulació temporal a l'espera del pronunciament judicial. Aquest decret llei l'hem negociat amb les parts, l'hem negociat i compartit amb els grups parlamentaris de la cambra. I, evidentment, no és un decret llei perfecte. Segur que no deixa content ningú, eh? Segur que no deixa contents alguns grups polítics, el mateix Govern, segurament també el sector del taxi o inclús també el sector de les VTCs, però creiem que és el decret llei possible en aquests moments. I, per tant..., i és possible, evidentment, com he dit, a l'espera de la veritable regulació i definició del model de la mobilitat a Catalunya, entre altres coses, a l'espera també del posicionament i l'horitzó que defineixi Europa en aquesta matèria. Vull recordar que, si no fos per aquest decret llei, a partir de l'1 d'octubre no podria operar cap VTC, almenys en l'àmbit urbà, i és evident que això tampoc ho podríem permetre.

Què fem i que garantim, evidentment, amb aquest decret llei? Garantim, en primer lloc, que, almenys en aquesta fase del mentrestant, les VTC i els taxis siguin complementaris. Entre no fer res o fer una llei definitiva, triem, com he dit abans, la via possible, la via possibilista, la via factible. I, per tant, en els dos anys propers continuarà, evidentment, amb algunes modificacions que s'hi han introduït, l'*statu quo* que teníem des de la llei i des del decret Ábalos.

I per aquest motiu, diputats i diputades, els demano que votin favorablement aquest decret llei, que ha estat, evidentment, àmpliament parlat amb els grups polítics, que també ha estat parlat amb el sector, per tal de regular una situació que a finals de setembre es tornaria, segurament, insostenible. I els emplaço a la vegada a començar també a treballar, des del Parlament de Catalunya, en aquesta llei definitiva que reguli el sector de transport de viatgers amb conductor per tal que tothom se senti ben emparat i respectat.

I, evidentment, que tot això es faci en paral·lel a l'espera de les resolucions judicials que tenim sobre la taula –com he dit, l'europea i la del Tribunal Suprem–, que també marcaran en certa manera quin ha de ser el camí de la regulació en el futur de tot aquest sector. Perquè és evident que de regulació en cal, i també hem de poder garantir aquest model de convivència i complementarietat d'aquests serveis de mobilitat que necessita, en aquest cas, la ciutat de Barcelona o l'àrea metropolitana

per poder donar resposta també a la demanda dels usuaris i dels ciutadans, en tots els seus sentits.

I, precisament amb la notícia que avui hem conegut, també, del Mobile World Congress, esperem que durant els propers anys la demanda que facin ciutadans i també, evidentment, com a conseqüència d'aquest tipus d'activitat econòmica dels sectors, dels congressos..., doncs, estiguem parlant de que es dona un bon servei en tots els sentits als diferents usuaris amb la perspectiva que sigui necessària, tant des de l'àmbit del taxi com també de les VTCs, i en el futur sector regulat en el seu conjunt.

Aquesta és la proposta, diguéssim, que portem avui aquí per aprovar. I deixeu-me, doncs, en primer lloc, donar les gràcies a tots aquells grups que hi donaran suport, que em sembla que són una gran majoria de la cambra.

La presidenta

Moltes gràcies, vicepresident. A continuació, intervindran els grups parlamentaris per fixar la seva posició. Serà un torn de cinc minuts –màxim– per cada grup, com es va acordar a la darrera Junta de Portaveus. I té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades Santacreu

Gràcies, presidenta. Vicepresident del Govern... Saludar, en primer lloc, la directora general de Transports, la senyora Mercè Rius; també el primer tinent d'alcalde de l'Ajuntament de Barcelona, el senyor Jaume Collboni, que també ens acompanya, i els diferents representants del sector del taxi.

L'Estatut d'autonomia de Catalunya atorga a la Generalitat la competència exclusiva sobre el transport terrestre de viatgers que transcorre íntegrament en el territori de Catalunya. Per tant, correspon al Govern de Catalunya regular el transport de viatgers per carretera tant de taxi com de les VTCs.

Per altra banda, com bé explicava el vicepresident Puigneró, el Decret 13/2018, conegut popularment com a «decret Ábalos», estableix que el servei d'arrendament de vehicles amb conductor que es dugui a terme dins del territori autonòmic pot ser regulat, en aquest cas, com no pot ser d'altra manera, per les institucions de Catalunya, pel Govern de Catalunya. També establia que, a partir del 29 de setembre d'enguany, les VTCs no podran dur a terme serveis urbans, si bé és cert que quedava oberta la possibilitat de que les comunitats autònomes creessin autoritzacions urbanes en l'àmbit de les seves competències.

El Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, durant tot aquest període transitori de quatre anys, ha estat en un procés d'escolta. Fa mesos que el Govern de Catalunya, mitjançant la conselleria de Polítiques Digitals i Territori, i el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar hem estat parlant i negociant com s'havia d'encarar aquest nou període, un cop arribada la data del 30 de setembre d'enguany.

Des del primer moment, nosaltres sempre hem defensat, davant la necessitat de regular de nou les llicències de les VTCs a Catalunya, que havíem de preservar per damunt de tot el taxi com un servei d'interès general. Alguns sectors i fins i tot alguns grups polítics poden considerar que hi ha una limitació de mercat. Nosaltres considerem que és tot el contrari, perquè, tal com afirma la Comissió Europea, els estats membres poden justificar restriccions a la llibertat d'establiment sobre la base d'objectius legítims d'interès general, sempre que les restriccions no siguin discriminatòries.

Ho reconeix el propi Tribunal Suprem en una sentència de l'any 2018, al considerar ajustat a dret i no discriminatori el limitar les llicències de VTC respecte a les dels taxis, així com l'exigència a les empreses d'arrendaments de vehicles amb conductor que desenvolupin el vuitanta per cent dels seus serveis en l'àmbit de la comunitat autònoma on estigui domiciliada la seva autorització.

I és sobre la base d'aquestes posicions que, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, i acompanyats en tot moment a la taula de converses per la senyora Laia Bonet, la presidenta de l'Institut Metropolità del Taxi, i el senyor

Poveda, vam traslladar al Govern que, si volia el nostre suport a la nova regulació, s'havien de preservar els interessos del sector del taxi i de les VTCs tradicionals –i recalco «tradicionals»– que ja operaven històricament a Catalunya.

Els hi he de manifestar la nostra satisfacció, perquè, després de setmanes de converses positives amb el Govern i amb la conselleria del senyor Puigneró, es van incorporar en la seva totalitat les propostes que des del Grup Parlamentari Socialistes els hi vam formular, i que van en la línia d'aquest procés d'escolta que havíem iniciat fa ja molts mesos.

El nostre no era i no és un model de liberalització absoluta del sector, que a la llarga acaba perjudicant l'usuari, com ja podem observar en altres ciutats. El decret que avui convalidarem recull aquesta proposta equilibrada, defensada pels socialistes catalans, que permeti l'activitat de les VTCs, però que aquestes s'ajustin a la seva oferta i que evitin intrusismes en el sector del taxi i en l'oferta del taxi.

Donarem suport, per tant, al decret, tot advertint el Govern que això no acaba aquí, com ens ha manifestat el vicepresident Puigneró, i que, tal com ens hi hem compromès, en el termini màxim de quatre anys, si pot ser en els dos primers, hem de disposar d'una nova llei que permeti abordar les problemàtiques i la modernització del sector.

Diputades i diputats, el Grup Parlamentari Socialistes donarà suport a la convalidació d'aquest decret.

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el diputat senyor Sergio Macián.

Sergio Macián de Greef

Gràcies, presidenta. Vicepresidente, diputados, diputadas... El Real decreto ley 13/2018, de 28 de septiembre, conocido como el «decreto Ábalos», modificó la regulación de la actividad de los vehículos de transporte con conductor, los VTC, hace cuatro años, en el año 2018. Con ese decreto ley, el Gobierno de España habilitó a las comunidades autónomas para que asumieran la regulación de este tipo de transporte VTC, pero dio cuatro años de moratoria para que adoptaran su propia regulación y evitar, así, un vacío legal.

Pues bien, en cuatro años, el Govern ha sido incapaz de presentar un proyecto de ley con tiempo ante esta cámara, y ahora nos vemos en la tesitura de tener que aprobar deprisa y corriendo un decreto ley antes del 1 de octubre de 2022, por su desidia y por su incompetencia. De verdad que es incomprensible, esta falta absoluta de previsión: cuatro años, han tenido. Y este decreto ley es un nuevo ejemplo del mil veces denunciado abuso que hace la Generalitat de esta figura jurídica del decreto ley, que impide oír a los afectados y enriquecer el debate con las aportaciones de todos los grupos políticos.

Eludir las consultas a los colectivos afectados y la ausencia de debate político suelen generar malos resultados, como ha sido el caso que nos ocupa. Hasta la fecha de hoy, la suma del servicio que prestan taxis y VTC logra un buen servicio público, bien valorado por los ciudadanos, y creemos que ambos sectores son complementarios y pueden convivir perfectamente. Ahora bien, el Gobierno de la Generalitat ha optado por una regulación muy deficiente del sector de los vehículos del transporte con conductor.

Las múltiples condiciones que imponen para la obtención de una autorización de carácter urbano van a hacer muy difícil que la mayoría de los actuales titulares de autorizaciones VTC puedan conseguirla. Y algunas de las exigencias, como la de que el vehículo tenga, por ejemplo, una longitud mínima de 4,90 metros, nos parece seguramente discriminatoria y muy difícil de justificar. Muy pocos vehículos en el mercado tienen ese tamaño, y todos ellos son de una gama muy alta y de precios absolutamente elevados.

En la práctica, esta exigencia implica expulsar de este mercado a la mayoría de operadores, por cuanto no van a poder disponer de los recursos necesarios para adquirir vehículos de ese precio. Y muchos de ellos son pymes o autónomos que han hecho inversiones en autorizaciones y vehículos confiando en unas reglas de juego que ahora ustedes cambian radicalmente de golpe. Fácil es suponer que una parte muy importante de los actuales operadores no va a poder continuar operando en estas circunstancias, por lo que el destino de muchos de los actuales conductores va a ser engrosar las listas del paro.

Y, desde el punto de vista de técnica legislativa y respeto a los principios más básicos del procedimiento administrativo sancionador, este decreto ley es un despropósito, por ejemplo, en lo que se refiere al régimen de sanciones. Establecer sanciones provisionales inmediatamente ejecutivas, como hace el artículo 15 –es decir, que, si no pagas la multa en el acto al agente de inspección de transporte o al agente de los cuerpos de seguridad que te imponen la sanción, este te puede inmovilizar el vehículo–, vulnera prácticamente todas las garantías constitucionales del procedimiento administrativo sancionador.

No se respeta la garantía de defensa del denunciado. No se respeta la separación de las fases de instrucción y resolución. Y, sobre todo, no se respeta lo dispuesto en el artículo 98 de la Ley 39/2015, de procedimiento administrativo común, que establece que ninguna resolución de naturaleza sancionadora será ejecutiva mientras quepa contra ella un recurso en vía administrativa. En fin, es una aberración jurídica que dinamita todos los principios del procedimiento administrativo sancionador. Y yo por eso dudo de que este decreto haya pasado realmente el filtro jurídico de la *conselleria*.

Tampoco parece importarles la repercusión que va a tener su decreto ley en la calidad del servicio público que demandan los ciudadanos. Si disminuye el número de operadores, como previsiblemente va a ocurrir producto de su decreto ley, y la demanda aumenta –por las restricciones a la movilidad en vehículo propio, el aumento del turismo o la recuperación de la actividad empresarial–, es fácil prever que el servicio de transporte urbano se va a ir deteriorando progresivamente, pero parece que a ustedes esto les da absolutamente lo mismo.

Nosotros creemos que se ha desaprovechado una oportunidad para regular adecuadamente el sector. Taxis y VTC pueden convivir perfectamente, porque hay mercado para ambos. El Gobierno debería haber aprovechado la oportunidad para regular adecuadamente el sector, corregir situaciones injustas o de privilegio, flexibilizar algunos aspectos, y, sobre todo, crear las condiciones necesarias para generar riqueza y empleo y para poder prestar un servicio de calidad a los ciudadanos. Pero, lamentablemente, no ha sido así.

Muchas gracias.

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada senyora Eulàlia Reguant.

Eulàlia Reguant i Cura

Bé; gràcies, presidenta. Vagi per endavant que nosaltres votarem que sí a aquest decret llei. Però permetin-me començar saludant els companys i les companyes del sector del taxi, perquè avui ens trobem davant el que és l'exemple de la lluita multi-front del sindicalisme judicial, institucional, i mantenint la pressió al carrer davant de..., o tenint a l'altre costat els lobbys d'Unauto i el grup de pressió del rescat del liberalisme al Principat. Per tant, avui és una victòria (*aplaudiments*) de l'organització sindical.

I és que el març del 2021, fruit d'una denúncia del Collectiu Ronda, en col·laboració amb Taxi Project, la Generalitat admetia que la situació de cessió illegal que afecta els conductors de Cabify representa un perjudici, perquè se'ls aplica un con-

veni col·lectiu inferior al que els correspondria si fossin contractades directament per Cabify, i remarca que aquestes persones treballadores tenen inferiors condicions econòmiques, vacances i permisos.

I és que quan parlem, també, d'aquest decret llei, no podem obviar res de tot això, i no podem obviar res del que signifiquen les VTCs i l'economia de plataforma. Perquè aquesta resolució de la Generalitat del març de 2021 el que posa en qüestió són els fonaments mateixos d'aquest model empresarial, el de l'explotació de les llicències de VTC, que es basa en la permanent conculcació dels drets laborals de les persones que treballen a través d'aquestes aplicacions.

Empreses com Cabify defugen les seves obligacions com a legals ocupadores a través de la interposició d'un complex entramat de societats propietàries de les llicències i empreses de treball temporal que no tenen cap altra responsabilitat que l'aprovisionament de mà d'obra a baix cost i formalment aliena a la companyia, que, a la pràctica, determina les condicions essencials de la seva prestació laboral i exerceix el poder disciplinari, incloent-hi jornades abusives i les sancions per suposats incompliments laborals. Ho torno a dir: quan parlem d'aquest decret llei, no podem obviar que estem parlant de persones que treballen en condicions com aquestes que jo deia.

Per tant, més enllà d'aquest decret llei –en això que dèiem ara, que cal un debat més a fons o que ens hem donat temps i que hem guanyat temps–, cal abordar l'impacte dels models empresarials emparats en aquesta denominació d'«economia de plataforma» sobre les relacions laborals i, més concretament, sobre el vector de pressió que suposa aquesta economia de plataforma vers la desregulació del mercat laboral, que aboca a una creixent desprotecció de les persones assalariades fins al punt de posar en qüestió no només els drets que ens emparen com a tals, sinó també la mateixa condició de treballadors i treballadores per compte aliè que ens correspon. De fet, el millor exemple el tenim en el conflicte encara no resolt dels repartiments a domicili ocupats en empreses com Glovo i Deliveroo; no deixa de ser el mateix: explotació laboral.

Per tant, cal regular amb fermesa l'actuació d'aquestes companyies que han optat per maximitzar el benefici a costa del sacrifici permanent dels seus treballadors i treballadores; perquè sí, són els seus treballadors i treballadores, i, com a tals, haurien d'estar amb contractes laborals. En alguns casos, tal com succeeix en el sector del VTC, depredant un sector com el del taxi, que està sotmès a l'estricta regulació administrativa per part de l'Administració pública i titular de la condició de servei públic essencial. VTC el que fa és depredar el sector del taxi, i és el que busca fer sistemàticament. I la regulació que necessitem no és la famosa llei *rider*, perquè no soluciona el problema, perquè s'ha demostrat insuficient. Per tant, cal que anem més enllà.

I aquí tothom sortirà i dirà que defensa el taxi, que defensa el sector del taxi. I el que nosaltres diem és que defensar el taxi és defensar el servei públic de qualitat i els seus drets laborals. I això no passa per defensar les VTCs, perquè les VTCs no compleixen les obligacions de servei públic: ni parades, ni descans, ni garantir servei, ni tarifes reglades, malgrat que anem fent decrets llei que són pedaços. Per tant, cal que abordem aquest debat.

I, davant d'això, més enllà d'apostar per regulacions –i torno a l'inici–, si estem davant d'un exemple de lluita d'un multifront existent..., el que cal és reforçar i enfortir aquest sindicalisme combatiu i compromès que s'ha mantingut alerta davant d'aquest tipus de pràctiques que lesionen la dignitat del treball i la uberització de l'economia, perquè és gràcies a ell que en els darrers anys hem guanyat cadascun i tots els drets laborals que de mica en mica els *riders* i els conductors precaritzats han anat guanyant. Per tant, gràcies a vosaltres.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula a continuació el diputat senyor Marc Parés.

Marc Parés Franzi

Bé; gràcies, presidenta. Bona tarda, diputats, diputades, vicepresident, conseller. En primer lloc, una salutació amiga i fraternal als companys i companyes del sector del taxi, i una felicitació, doncs, per l'èxit, encara que sigui parcial, que han aconseguit des del carrer i que avui traslladem aquí a les institucions amb aquest decret.

Un decret que, efectivament, és fruit del pacte, és fruit de l'acord, i que ens permet avançar. Un decret, també, sobre les VTCs, però que, òbviament, es produeix en la defensa d'un sector, que és el sector del taxi, que no és un mercat. El taxi no és un mercat; el taxi és un servei públic d'interès general, i és així com l'hem de tractar. El taxi, com a servei públic, a més a més, està regulat: estan regulats els conductors, estan regulats els vehicles, van amb taxímetre, cosa que no succeeix en el sector de les VTCs. I, per tant, amb la introducció de les VTCs al nostre país el que es produeix clarament és una situació no de mercat lliure, sinó de competència clarament deslleial.

Un conflicte que no és nou. Un conflicte que, de fet, entra a casa nostra amb la llei òmnibus del 2009. I, per tant, fa molts anys que tenim aquesta situació sobre la taula i que el decret Ábalos ens situava aquest horitzó de quatre anys en el qual, doncs, situava la responsabilitat al Govern de la Generalitat per acabar determinant com es podia produir aquesta convivència entre les VTCs i el taxi en els entorns urbans, perquè, si no, a partir de l'1 d'octubre no podrien circular, les VTCs, pels entorns urbans.

Per tant, la pressió i la competència estaven en el marc de la Generalitat de Catalunya, que finalment, doncs, ha tret aquest decret, que és un decret temporal, provisional, i que, per tant, ens obliga en els propers temps, en els propers anys, a desenvolupar aquest marc normatiu, aquesta legislació del transport de vehicle amb conductors per a menys de nou places.

El nostre grup parlamentari votarà a favor d'aquest decret, tot i que entenem que no compleix en tot les expectatives que es demanaven i que entenem nosaltres que realment haurien defensat el sector del taxi, però sí que entenem, doncs, que és un bon decret. I, en tot cas, caldrà, a partir de legislació, acabar-lo de perfilar per garantir aquesta nova situació i per garantir, al final, com els deia al començament, que es pugui prestar en condicions i que les famílies que viuen del taxi, que a casa nostra són moltes, puguin desenvolupar la seva tasca i puguin prestar aquest servei com a servei públic, al final, que és.

I, després, una altra qüestió. Tenim avui en dia quatre mil autoritzacions de VTC –van començar amb quatre-centes, són quatre mil. I moltes d'aquestes no només precaritzen els seus treballadors, com abans s'estava comentant, sinó que, a més a més, també han entrat des de fa temps en un mercat especulatiu d'unes dimensions, clarament, doncs..., bé, inexplicables, no? És a dir, comprar llicències per trenta-cinc euros per després vendre-les a la xarxa per valors de milers i milers i milers d'euros...

Per tant, calia acabar, cal acabar amb aquesta situació, i és realitat. I el que avui fem aquí és regular una economia de plataforma, una economia *peer-to-peer*, no pensant en el bé comú, sinó pensant en l'interès privat d'unes grans companyies, i que aprofiten justament l'àmbit digital i les possibilitats que dona la plataforma per saltar-se els marcs normatius i els marcs reguladors. I, per tant, el que ens toca aquí en aquesta cambra és regular aquestes situacions i intervenir-hi perquè no es produeixin aquests desequilibris i per defensar serveis comuns o serveis públics, com és el del sector del taxi, que entenem que és el que fem avui amb aquest decret.

Per tot això, doncs, felicitar l'assoliment. I el nostre grup parlamentari, com els hi he dit, hi votarà a favor.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Seguidament, és el torn de la diputada senyora Marina Bravo, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Marina Bravo Sobrino

Gracias, presidenta. Diputados, diputadas, *conseller*... Saludo también a los representantes del sector que hoy nos acompañan. Bien, tratamos aquí de un tema nada sencillo y sujeto a una gran controversia social, el avance hacia una legislación más justa, de convivencia y de cooperación, entre dos modos de transporte de viajeros con conductor que ahora mismo conviven con dificultad: básicamente, el taxi y la VTC.

El primero, el taxi, a mi entender hiperregulado y sometido a un gran control por parte de la Administración, en muchos casos, pues, más por motivos históricos y por lo que se ha venido haciendo hasta ahora que por una necesidad real de control actual. Y el segundo, muchas veces fuera de esas regulaciones y también no por una decisión consciente del legislador, sino porque han ido avanzando o disfrutando o aprovechándose de las nuevas tecnologías, a veces más rápido de lo que la propia legislación se ha ido adaptando a ellas.

Bien, este es un tema muy serio, que, además de a todos los usuarios, afecta a muchas familias. Afecta y afectó en 2019, por ejemplo, a todos los trabajadores afectados por los EREs que se produjeron en las VTCs. Sin duda, va a afectar ahora con toda seguridad a muchos más. Pero afecta incluso más de lo que ahora pueden imaginar, también, a todas las familias de taxistas, a los que, lejos de ofrecerles soluciones de futuro, da a sus problemas una patada hacia delante, o más bien una patada hacia atrás, al no abordarlos con seriedad. Y, como es un problema muy serio, yo quiero explicarles muy bien la posición de mi grupo.

Miren, este decreto, para empezar, no ha pensado en ningún momento en la ciudadanía –apenas la ha nombrado, apenas ha nombrado a los usuarios en su intervención. En lugar de resolver un conflicto, lo enquistaba. Y, además, como veremos, genera otros. Algunos conflictos son viejos conocidos, ya, del decreto de 2019, advertidos entonces, por cierto, de inconstitucionales y ahora repetidos, y otros son nuevas invenciones que de nuevo estoy segura de que tampoco cumplen con la constitucionalidad.

Pero todos van en la misma línea: en lugar de potenciar el taxi, en lugar de hacerlo avanzar o hacerlo más competitivo, lo estanca y lo mete en una burbuja y lo deja allí anclado; en lugar de mirar al futuro, lo que hace es mirar al pasado y a las regulaciones antiguas; en lugar de ampliar nuestras opciones, las opciones de los usuarios, las de toda la ciudadanía, nos deja sin poder elegir en libertad. Y todo ello, además, generando mucha inseguridad jurídica.

Y en este debate nuestra posición es muy clara. El objetivo tiene que ser que los ciudadanos puedan elegir entre cualquiera de las opciones. No hay buenos y no hay malos. Lo que tenemos que asegurar, eso sí, es que el marco de convivencia sea justo, sin duda, que ahora mismo no lo es y genera conflicto. Hemos escuchado –ya lo saben– todas las reivindicaciones, igual que ustedes, pero creemos que esta no es la solución. Las reivindicaciones son muy justas, pero tenemos que avanzar hacia un marco de cooperación, y no hacia un marco de conflicto mayor o de limitación de opciones.

Los populistas han impuesto una visión maniquea de este problema, una visión de buenos y malos y una visión de suma cero. En esa visión, intentan que veamos el sector de la movilidad como si fuera la carta fija, constante, en la que un nuevo agente, pues, se lleva una parte del pastel y queda menos tarta por repartir. Pero es que la movilidad no es un asunto de suma cero, porque el sector de la movilidad no es algo fijo. Caben muchos más participantes, en el sector de la movilidad, como hemos ido viendo a lo largo del tiempo: caben los patinetes, cabe el coche compartido; desde luego, cabe el taxi y caben las VTCs.

Tienen que competir con unas normas justas, eso sí, que ahora generan mucho conflicto. Ustedes saben que hay que hacer una nueva ley, pero es que usted ha dicho aquí que, frente a una nueva ley, que hay que tomarse con calma, pues, hacen hoy este decreto. El *conseller* Calvet dijo exactamente eso en 2019; han pasado cuatro años y la cosa sigue igual.

El sector de la movilidad, como digo, es cambiante. Es cambiante y es muy flexible, se adapta: las necesidades se adaptan, la demanda se adapta. Por ejemplo, cada vez hay más limitaciones al vehículo privado y vamos a tener que buscar otras formas de movernos. Pero no lo vamos a conseguir metiendo el taxi en una burbuja, que lo único que conseguirá es que el taxi esté aún menos preparado cuando llegue la siguiente disfunción tecnológica, que llegará. ¿O es que con este tipo de regulación como la que aprobamos aquí hoy o como la que previsiblemente pasará aquí hoy nos están diciendo que no solo no vamos a poder disfrutar de los avances que ahora tenemos sobre la mesa, sino que no vamos a poder disfrutar de los que vayan llegando después?

Miren, para abordar este conflicto con seriedad necesitamos una legislación que nosotros creemos que debe ser nacional, que además se tiene que modernizar y tiene que mirar al futuro, que tiene que garantizar una competencia justa y dar seguridad jurídica. Pero ustedes no pueden garantizar ninguna de esas tres cosas, porque ni tienen un proyecto ni una visión de futuro para Cataluña ni tienen ningún interés en cumplir las normas.

Gracias.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula, seguidament, el diputat senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Muchísimas gracias, presidenta. Quisiera iniciar esta breve intervención para señalar, como sobrino de taxista de larga trayectoria ya jubilado, que soy perfectamente conocedor de determinadas injusticias que han vivido algunos taxistas en relación con lo que pagaron por su licencia y lo que vale ahora, y sobre todo en relación con las condiciones en las que la adquirieron y las que tienen ahora. Justo sería analizar, en consecuencia, caso a caso, las compensaciones que debieran realizarse en este tipo de circunstancias.

Pero por mi parte también sería tremendamente irresponsable renunciar a decir hoy aquí exactamente lo que pienso. Y lo que creo y lo que creemos desde nuestro grupo es que la manera de solucionarlo no es hacerles lo mismo a las VTC que han sufrido en el pasado los taxistas, es decir, ubicarlos en la inseguridad jurídica. En definitiva, lo que acabo de explicar no justifica convertir a Cataluña en un protectorado iliberal ajeno a toda normativa europea y, en consecuencia, ilegal en materia de transporte urbano.

Antes de entrar en materia, quisiera denunciar la hipocresía en la que se ha instalado en los últimos tiempos la política catalana. Ya lo vivimos en los decretos sobre la regulación del alquiler o la okupación ilegal de vivienda: diputados de Junts per Catalunya reconociéndote en privado que lo que hacían era una barbaridad, pero que se veían obligados a hacerlo; diputados de Junts per Catalunya pidiéndonos en privado que les rescatáramos de sí mismos acudiendo al Tribunal Constitucional para luego, en público, acusarnos de judicializar la política, tras habernos rogado casi de rodillas que lo hiciéramos. Mucho me temo que este asunto pueda acabar exactamente igual: en los tribunales.

Yo no he hablado en privado con el señor Puigneró de esta cuestión; sí lo he hecho con compañeros de él, algunos de ellos presentes en esta cámara, en los términos que acabo de explicar. Sí que sé y me consta que el señor Puigneró ha hablado con algunos representantes defensores del libre comercio, y se nota, porque no había visto en la vida a un *conseller* defendiendo con tan poca convicción y entusiasmo un decreto que llevaba a este Pleno. Usted sabrá si merece la pena gobernar así; usted sabrá si merece la pena gobernar con decretos en los que ni usted mismo cree, decretos, en definitiva, que sabe que no van a ningún lado, porque ustedes mismos se van a dedicar luego a boicotarlos, porque es la manera hipócrita –y permítanme

que lo diga con esta contundencia— con la que hacen política ustedes desde hace demasiado tiempo en Cataluña.

Pero vayamos a lo esencial, que no es Junts per Catalunya y sus contradicciones procesistas, sino el decreto que ahora mismo estamos debatiendo. Y quisiera señalar tres elementos fundamentales.

Estamos ante una medida que incumple todas las recomendaciones de la Comisión Europea. Cuando digo «todas»..., es todas. Si la Comisión recomienda eliminar trayectos sin pasajeros, ustedes los imponen; si la Comisión desaconseja restricciones a la longitud y tamaño de los vehículos, ustedes las imponen; si la Comisión recomienda la geolocalización, ustedes la prohíben.

Dos. Rompe el principio esencial de cualquier política moderna en la Unión Europea de defensa del consumidor siempre por encima de cualquier otra consideración de gremio o *lobby*, como señala de manera acertada la propia Autoridad Catalana de la Competencia, poco sospechosa de compartir principios ideológicos con el Partido Popular, al que represento.

Tres. Sitúa a Cataluña en la inseguridad jurídica —eso lo ha explicado usted en su propia intervención, lo ha reconocido implícitamente y casi explícitamente— y en la más que probable vulneración de derechos fundamentales en espacios de libre comercio.

En definitiva —y acabo ya—, taxis sí, por supuesto, pero así no, porque quien acabará siendo el principal perjudicado es el usuario. Y, cuando eso ocurre, a la larga —y ya sé que hay gente aquí presente que no le estará gustando lo que estoy diciendo, evidentemente— quien lo acaba pagando es el sector del taxi.

Y les quería, con todo el respeto, decir: aquí hay grupos que votan favorablemente a este decreto que cuando ustedes no están presentes dicen que hay que echarles de las ciudades para sustituirles por patinetes y bicicletas. Que lo sepan. Así que no se crean ninguna milonga de lo que les acaban de explicar hoy. Que tengan muy claro que el futuro, y así lo regula Europa, solo vendrá de la convivencia entre el taxi tradicional y la VTC. Busquemos la manera de que eso sea posible, pero no con un *nyap*, que es lo que hoy se aprueba aquí, que no va a servir absolutamente para nada, que no da seguridad jurídica y que, en consecuencia, les va a acabar trayendo a ustedes más problemas de los que imaginan. (*Remor de veus.*) Y repito, por alguna relación directa, conozco bastante bien, modestamente, la problemática que ustedes sufren.

Muchas gracias.

La presidenta

Demano silenci als membres del públic; silenci i respecte. Gràcies. Seguidament, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el diputat senyor David Saldoni.

David Saldoni i de Tena

Bé; moltes gràcies, presidenta. Vicepresident, directora general, regidors, membres i representants del món del taxi i d'empreses de VTC... Primer de tot, jo crec que ens hem de felicitar per la feina feta. Primer de tot, perquè arribem en un moment que ja..., no és la primera vegada que ens trobem amb aquest debat sobre la taula. I avui el que ens trobem és fruit, com dèiem, del Decret 13/2018, el decret Ábalos, on es modifica l'ordenació del transport terrestre, que determina que els vehicles de lloguer amb conductor no podran actuar en l'àmbit urbà i solament ho podrien fer en l'àmbit interurbà. Tot i així, es feia una moratòria de quatre anys que finalitza aquest mes de setembre.

Això també, doncs..., fruit d'aquest decret, hi va haver en el seu moment, també, l'anterior decret, el de l'any 2019, el 4/2019, en el qual es regulava la diferència de serveis entre el taxi i la VTC. Perquè aquí rau gran part de tot el que estem discutint, la diferència entre dos serveis: un servei és el taxi i un altre servei és la VTC.

En el seu moment, l'any 2019, vam arribar al punt de trobada que hi va haver els famosos quinze minuts. Els quinze minuts de precontractació que en aquell moment

semblaven una bestiesa, que en aquell moment van ser criticats per molta gent i que van generar importants vagues, hem vist que al final han sigut, perquè han sobreviscut a Catalunya, un element diferenciador, juntament amb altres aspectes que hi havia en aquell decret, com era el tema del registre, el tema de no poder fer servir la mà alçada, el tema de l'estacionament al carrer.

Un camí que es va començar aquell any 2019 i que ara, l'any 2022, ens serveix també per poder seguir treballant en aquesta voluntat. L'actual decret llei que proposem, com deia el vicepresident, és una norma de caràcter provisional com a conseqüència de que estem pendents de resolucions judicials que hi ha d'haver a nivell europeu i a nivell estatal. Per això es proposa un termini de dos més dos per poder fer la llei que hi ha d'haver en el futur. Volem que el servei de lloguer de vehicles amb conductor es segueixi prestant com a model de transport, tant en l'àmbit urbà com interurbà, prèvia obtenció del títol habilitant.

Què fem amb aquest nou decret? Amb aquest nou decret el que fem és crear una nova autorització perquè els vehicles amb un seguit de característiques, entre les quals, doncs, hi han condicions del vehicle, ja sigui el seu règim de titularitat, les condicions ambientals o físiques del mateix vehicle, temes amb els conductors, etcètera; amb un seguit de condicions, que tinguin un vehicle adjunt a la llicència, que hagin fet ics viatges en l'exercici anterior..., tot això són les condicions per tal de que puguem transformar la VTC que tenies en aquest moment en la VTC que en aquest moment es crea al Govern de la Generalitat, en aquest cas, a través de les entitats municipals.

Per tant, amb aquesta nova autorització es permet que el transport urbà també pugui ser, en aquest cas, amb VTC amb el seguit de requisits que, com dèiem, es posen sobre la taula. Per tant, el tema és diferenciar els dos serveis. Estem parlant de coexistència de dos tipus de serveis, que és el que volem perquè, en aquest cas, els clients també puguin triar quin és el sistema que es vol tirar endavant.

Òbviament, quan es fa un decret llei d'un tema com aquest, que ha estat complicat, perquè se n'ha parlat, com dèiem, doncs, durant anys, se'n torna a parlar ara i se'n seguirà parlant, ningú acaba d'estar content del tot. Però quan ningú està content del tot, segurament és el punt mig, és el punt en el qual es pot trobar la millor opció en aquests moments.

Per tant, en aquest cas, doncs, hi han tot un seguit de requisits. Òbviament, el més cridaner de tots és el dels 4,90. Els 4,90 és un requisit que, en aquest moment, doncs, també des de l'ACCO s'ha fet veure que hi han certs dubtes a l'hora de poder-lo aplicar, però que també és el punt d'acord al qual s'ha de poder arribar per poder tirar endavant, i, per tant, doncs, que es pugui aconseguir una àmplia majoria d'aquest Parlament per poder-ho fer possible.

Per tant, el que hem de fer en aquest moment també tots plegats, un cop tinguem això aprovat, és millorar els sistemes de control, els sistemes de control tant des del Govern de la Generalitat com dels àmbits municipals, perquè tinguem les eines suficients per poder controlar els requisits que hem posat en aquest decret.

I, a partir d'ara, també el que hem de fer és treballar per una molt bona llei. Una llei que ens ajudi a modernitzar el sector del transport fins a nou places, que ens ajudi a adaptar-nos també a les noves realitats, als reptes de la digitalització, de la flexibilització de tarifes, de rutes compartides que tenim també avui sobre la taula i que estem debatent en els nous models de transport a dintre de les ciutats.

I ho hem de fer tots junts, de la mà..., des de les associacions del taxi, des de la gent de la VTC, des del seguit d'empreses que també treballen en l'àmbit de la mobilitat.

Moltes gràcies.

La presidenta

I, finalment, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor José Rodríguez.

José Rodríguez Fernández

Gràcies, presidenta. Primer de tot, vull saludar la directora general, Mercè Rius, que està aquí present, i els representants del sector del taxi. Crec que avui tots podem estar bastant contents, tot i que fa uns mesos ningú donava un duro per aquest decret. És a dir, estàvem en una situació en la que els punts de negociació de partida no eren tan propers.

De fet, hi havia intenció de mirar com es podia fer una puntada de peu endavant i deixar el tema més cap a després de les eleccions municipals o intentar que hi hagués una moratòria del decret Ábalos. Uns volien això. Uns altres s'hi han posat de perfil, dient: «El Govern no ho aconseguirà, es fotran una nata i aquí estarem nosaltres per dir: “Veuen vostès? No saben gestionar un decret.”» Això sí, si el Govern es veia que se n'acabarien sortint, correrien per fer-se la foto; això, no ho dubtessin.

Per tant, quan a Esquerra Republicana vam decidir posar fil a l'agulla, sabíem que corríem riscos. I nosaltres hem vingut aquí a fer política. Fer política a vegades també és dir-li al sector del taxi coses que no hi estaven d'acord i intentar condicionar un govern del que formem part.

Nosaltres vam posar tres condicions a aquest decret. El primer és que el decret protegís el sector del taxi com a servei públic. El segon, que el decret permetés l'activitat de la VTC urbana, però regulada. I el tercer és que el nombre de llicències que hi hagués de VTC operant de forma urbana no fes una competència deslleial al sector del taxi. I aquesta és la condició que vam posar el Departament de Territori. És una condició que vam aconseguir que s'anés encarrilant en tota la negociació, i és el que vam dir a la premsa, al sector del taxi, a altres partits, a tothom, contínuament. Nosaltres no ens hem mogut d'aquesta posició.

Per això, molts cops, quan es plantejava l'1/30, nosaltres dèiem: «Nosaltres no us direm ni “sí” ni “no” a l'1/30. Us direm que volem reduir el nombre de llicències.» I això ho sap el sector del taxi, que han sigut amb qui hem parlat de cara, no promettent coses per després no complir-les.

I ens n'hem sortit. I jo crec que aquest decret té dos progenitors: un és el propi departament, el propi Govern de la Generalitat; un altre, el sector del taxi. I us vull felicitar, perquè heu fet una feina molt important, tots dos, tant la directora general com el mateix sector. Però ha tingut una llevadora, aquest decret, que ha sigut el Grup d'Esquerra Republicana, tant al Govern com al Parlament. Per tant, hem estat darrere de cada pas de la negociació, hem estat ajudant a que aquesta negociació avancés, i, per tant, també vull reivindicar aquesta feina.

I això no treu que ara ens n'anirem de vacances, podem celebrar-ho, es farà una festa grossa al sector del taxi, i crec que tots, de cara a l'usuari, també en podem estar contents. Però hi ha d'haver una feina..., hi ha d'haver una feina a l'AMB, per exemple, perquè el control i la regulació d'això..., també li cau una petita responsabilitat. I li volem dir al PSC que Esquerra Republicana no es posarà de perfil com ells. Que nosaltres, des de l'inici, hi serem per ajudar i per fer propostes de com volem que es faci el control de l'aplicació d'aquest decret. Hi serem i estarem també donant suport perquè es pugui arribar a nous acords.

I també tenim una feina –i això al sector del taxi ho sabeu millor que jo–..., hi ha moltes coses a millorar, hi ha reptes tecnològics, hi ha situacions que venen, com, per exemple, el vehicle autònom, amb el qual el sector del taxi pot tenir oportunitats, però també amenaces. I, per tant, hem de treballar aquesta nova llei del taxi.

En tot cas, definitivament, jo crec que ens hem de felicitar, però sobretot vull felicitar el sector del taxi, perquè en aquest procés heu demostrat maduresa, heu demostrat que sou capaços de fer sindicalisme i política. I, per tant, és un èxit col·lectiu, és un èxit del sector i és un èxit per a la ciutadania.

Gràcies.

La presidenta

Acabat el debat, procedirem ara a la votació. Recordin que, d'acord amb l'article 158.3 del Reglament, s'entendrà que els vots afirmatius són favorables a la validació del decret llei i els vots negatius són favorables a la seva derogació.

Passem a votar la validació del Decret llei 9/2022.

Comença la votació.

Vist el resultat de la votació, el Decret llei 9/2022 ha estat validat, amb 112 vots a favor i 19 vots en contra.

D'acord amb l'article 158.4 del Reglament, un cop validat el decret llei, pregunto a la cambra si hi ha algun grup parlamentari que vulgui que es tramiti com a projecte de llei. *(Pausa.)* Atès que hi ha una petició de que es tramiti com a projecte de llei, sotmetem a votació el tràmit d'aquest decret llei com a projecte de llei.

Comença la votació.

El resultat de la votació ha estat 19 vots a favor i 112 vots en contra.

Per tant, vist el resultat de la votació, el decret llei ha quedat validat i no es tramitarà com a projecte de llei.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

Decret llei 8/2022, del 12 de juliol, pel qual s'autoritza el Govern a prestar un aval a Circuits de Catalunya, SL, i un contraaval davant l'entitat financera garant, relatiu al contracte de promoció de cursa amb Formula One World Championship Limited (FOWC), per garantir el pagament dels drets contractuals per a l'organització del Gran Premi Fórmula 1 dels anys 2023 al 2026

203-00028/13

Passem al cinquè punt de l'ordre del dia, el debat i votació sobre la validació del Decret llei 8/2022, pel qual s'autoritza el Govern a prestar un aval a Circuits de Catalunya i un contraaval davant l'entitat financera garant, relatiu al contracte de promoció de cursa amb Formula One World Championship Limited, per garantir així el pagament dels drets contractuals per a l'organització del Gran Premi de Fórmula 1 dels anys 2023 al 2026.

En primer lloc, i d'acord amb l'article 158.2 del Reglament, intervindrà el conseller d'Empresa i Treball per exposar les raons per les quals ha estat promulgat aquest decret llei. Té la paraula el conseller, senyor Roger Torrent.

El conseller d'Empresa i Treball (Roger Torrent i Ramió)

Gràcies, presidenta. Comparec avui per demanar el vot favorable a la convalidació, per part del Parlament de Catalunya, del Decret llei 8/2022, un decret llei aprovat pel Govern el passat dimarts, 12 de juliol, que té per objectiu garantir el pagament dels drets contractuals per a l'organització del Gran Premi de Fórmula 1 dels anys 2023, 24, 25 i 26.

Amb aquest decret llei, doncs, no generem cap nou contracte ni cap nou compromís respecte a l'acord signat el 2021, l'any 2021, amb els organitzadors del Mundial de Fórmula 1. En tot cas, és un instrument per complir aquell acord i assegurar la celebració del Gran Premi al Circuit de Barcelona-Catalunya per als propers anys, com els deia, fins al 2026.

En aquest sentit, cal recordar que el contracte de promoció de la cursa establia que havia d'haver-hi una garantia de pagament i que s'havia d'obtenir, aquesta garantia, abans de l'1 de setembre d'enguany. I, com saben, l'obligació de lliurar una garantia del Govern només es pot iniciar amb una autorització legislativa prèvia. En conseqüència, doncs, calia l'aprovació d'aquest decret llei per part del Govern, que ara ha de ser aprovat per tots vostès.

Vull recordar que el Mundial de Fórmula 1 és un dels esdeveniments esportius més importants a escala global, objecte d'un seguiment immens des d'un punt de

vista de mitjans de comunicació, des d'un punt de vista de seguidors i seguidores. Un esdeveniment, per tant, molt cobejat i molt desitjat per diferents ciutats i territoris d'arreu del món. Hi ha moltes ciutats i molts territoris que voldrien un gran premi de Fórmula 1, també a l'Estat espanyol; també hi han ciutats de l'Estat espanyol que intenten tenir també un gran premi de Fórmula 1, i, per tant, que aspiren a acollir-lo, perquè, efectivament, com deia abans, és un dels esdeveniments esportius amb més impacte del món.

I hem aconseguit que es mantingui a Catalunya. Hem aconseguit que es quedi al nostre país, i, per tant, que puguem gaudir de la celebració del Gran Premi al Circuit de Barcelona-Catalunya els propers anys. I no només això, sinó que, després d'anys de renovacions anuals, exercici rere exercici, hem garantit acollir aquesta prova per al mundial fins al 2026; és a dir, guanyem una perspectiva de cinc anys, de quatre grans premis a partir del d'enguany.

Per tant, el que hem aconseguit és un horitzó que ens permet estabilitat i, en conseqüència, treballar amb una perspectiva a mitjà termini, un horitzó coincident amb les transformacions que volem impulsar al Circuit de Barcelona. Per tant, en paral·lel, tenim aquesta garantia de que es puguin fer aquests propers grans premis de Fórmula 1, i això ens dona una estabilitat que ens permet, per altra banda, anar afrontant les transformacions que ja vam dir, des de bon inici, que volíem que visqués aquesta infraestructura.

En tot cas, una infraestructura que, òbviament, té un recorregut. Enguany en celebrem aquests trenta anys, aquest trentè aniversari de la infraestructura, però que volem que s'adapti als principis i els valors del segle XXI; que, un cop superada aquesta etapa d'aquestes tres dècades, miri el futur no només amb garanties d'estabilitat i de sostenibilitat, sinó associat a allò que volem per al conjunt de la societat, i, per tant, que s'associï a les transformacions que volem fer al conjunt del país.

Per oferir una mica de context sobre el que suposa el Circuit de Barcelona a Catalunya, cal dir que va tancar l'exercici passat –el 2021, per tant– amb un vuitanta-tres per cent d'ocupació. Això són 302 dies a l'any d'activitat; dels 365, 302 va haver-hi activitat, en un any –cal recordar-ho– que encara estava condicionat per la covid, i, per tant..., tot i això, vuitanta-tres per cent d'ocupació.

Una activitat que genera un impacte. I l'impacte econòmic de les diferents iniciatives i dels diferents esdeveniments que es produeixen, que es fan en el circuit, es tradueix en una generació d'ingressos en els diferents sectors, no només en un, sinó al conjunt de l'economia del país, especialment relacionats amb el transport, òbviament, l'allotjament, la restauració, el comerç i l'oci. Activitats econòmiques que tenen lloc, bàsicament, fora del circuit i que es produeixen en una primera corona a l'entorn de la infraestructura, però que també irradien molt més enllà. De fet, el que fa el circuit és actuar de punt d'atracció com a motor econòmic de l'entorn del Vallès Oriental, certament, però no només, sinó, hi insisteixo, del conjunt de Catalunya.

Sigui com sigui, a més del pes turístic, a més de l'impacte a nivell turístic, el circuit també té una repercussió sobre altres sectors –abans ho comentava– i que van més enllà del que és estrictament l'àmbit dels serveis. I, en aquest sentit, cal reivindicar que el circuit també té una repercussió sobre les iniciatives industrials i terciàries que es desenvolupen per donar serveis complementaris als visitants i als equips esportius. Per tant, el circuit, a més de proporcionar i a més de promocionar la ciutat de Barcelona i la marca Catalunya arreu del món, ha esdevingut també un actiu important per a diferents sectors del sistema productiu català.

De fet, i baixant a la concreció, l'impacte econòmic que genera a partir de les dades disponibles, que són les del 2019..., després hem tingut els exercicis del 2020 i del 2021, ja ho hem comentat, condicionats per la pandèmia, condicionats per la covid, però les que tenim són del 2019 i es basen en càlculs elaborats, realitzats pel Gabinet d'Estudis Econòmics. Segons aquests, l'impacte econòmic del circuit que va generar al conjunt del país..., estem parlant d'una producció de béns i serveis valorada en

192,8 milions d'euros, és a dir, pràcticament 193 milions d'euros, un PIB –un producte interior brut– de 111,6 milions d'euros, i 1.810 llocs de treball anuals a temps complet. Aquestes són les dades, hi insisteixo, segons els càlculs realitzats pel Gabinet d'Estudis Econòmics, de l'impacte que genera el circuit amb totes les seves activitats.

La major part d'aquestes activitats estan associades, òbviament, a la competició, la competició de motor, i, en concret, òbviament, la Fórmula 1, el Gran Premi de Fórmula 1, n'és l'element central. Un esdeveniment, el Gran Premi de Fórmula 1, que té un públic majoritàriament internacional que té un elevat nivell de despesa. De fet, es calcula que la despesa és d'una mitjana de mil euros per persona, i, per tant, que té una repercussió també des d'aquest punt de vista.

En definitiva, la relació entre cost-benefici és molt favorable al territori i tindrà continuïtat. Aquesta relació favorable tindrà continuïtat, tindrà seguiment, gràcies a la renovació dels contractes dels mundials de Fórmula 1, però també de MotoGP, que garanteixen que seguirem tenint les competicions esportives de referència en aquest àmbit.

En tot cas, i com he explicat en altres ocasions aquí al Parlament mateix, de fet, en la mateixa comissió d'Empresa i Treball d'aquesta institució, d'aquesta cambra, la renovació del contracte de Fórmula 1 va lligada necessàriament a un replantejament de la infraestructura, com deia al principi, per adequar-la, per adaptar-la als nous valors i principis de la mobilitat del segle XXI, que són diferents a les del segle XX, i, per tant, el circuit també ha de fer aquesta evolució.

I en el nou plantejament que farem i que es definirà en el pla estratègic del Circuit de Catalunya que es presentarà la tardor vinent –per tant, d'aquí uns mesos– preveiem una renovació del circuit en base, òbviament, a la sostenibilitat i la digitalització. Els dos mateixos vectors, els dos *drivers* que impregnen totes les transformacions econòmiques i del model productiu que hem de fer al nostre país també, òbviament, impliquen el Circuit de Catalunya.

I, de fet, d'aquesta evolució i de cap a on volem anar, precisament en tindrem un exemple coincident i coincidint en el temps amb la presentació del pla estratègic. És a dir, no només explicarem cap a on volem anar, sinó que ja hi haurà una mesura concreta que serà autoexplicativa en aquest sentit. De fet, l'últim cap de setmana d'octubre –aquesta tardor, en la que volem presentar el pla estratègic– es celebrarà la Catalunya RX, que és la primera prova cent per cent elèctrica del Campionat del Món de la FIA de Rallycross. Per tant, una evolució i una demostració, un símptoma de cap a on anem.

En tot cas, fins ara el circuit deixa un balanç positiu en funció de l'acollida de competicions que ha sabut atraure durant tots aquests anys, de les activitats vinculades a aquestes competicions i no necessàriament a aquestes competicions, però que s'han desenvolupat al llarg de tot aquest temps en el circuit. Però volem, necessitem, diria jo, superar aquest marc. Volem anar més enllà i volem que el circuit esdevingui una infraestructura tractora per a projectes vinculats a la mobilitat verda, a la innovació i a l'entreteniment; que hi hagi un canvi, una transformació, i que aquest vagi lligat a la sostenibilitat i al treball conjunt amb el territori.

Volem convertir el circuit en una eina de dinamització de l'activitat productiva, que generi més riquesa d'alt valor afegit i que generi noves sinergies amb la comarca, amb el territori, tant des d'un punt de vista social com, òbviament, des d'un punt de vista empresarial. I ho farem, com sempre, amb diàleg i col·laboració amb les institucions locals i la societat civil.

El circuit és un equipament estratègic per impulsar el sector de la indústria de l'automoció i atraure noves inversions vinculades a la innovació en mobilitat verda. I, en aquest sentit, ens pot ajudar a superar amb èxit la transició cap a l'electrificació de la indústria del motor i a reindustrialitzar el país amb projectes d'alt valor afegit. En definitiva, el circuit és una oportunitat –ho vivim com una oportunitat– per a la prosperitat social i econòmica del país que hem de saber aprofitar.

És un potencial agent transformador, i, per exercir com a tal, és estratègic, és estratègicament decisiu, de fet, diria, acollir el Mundial de Fórmula 1. Torno al principi. Volem fer aquest camí en paral·lel de la transformació del circuit, però perquè puguem fer aquesta transformació és necessari que tinguem esdeveniments com la Fórmula 1.

Així doncs, per l'important impacte a nivell econòmic que té el circuit al nostre país i pels projectes de futur que volem impulsar-hi al seu voltant, els demano, un cop més, el vot favorable a la convalidació d'aquest decret llei, que, com deia també al principi, és instrumental i, en tot cas, és la continuïtat de l'acord que ja vam fer el novembre del 2021 de renovació dels contractes de Fórmula 1 i MotoGP per als propers anys.

Moltes gràcies, presidenta; diputats, diputades, gràcies.

La presidenta

Doncs, després d'aquesta exposició, intervindran els grups parlamentaris per fixar la seva posició. Serà d'un torn màxim de cinc minuts per grup parlamentari. I té, en primer lloc, la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Mireia Dionisio.

Mireia Dionisio Calé

Gràcies, presidenta. Molt bona tarda, diputades i diputats. Molt bona tarda, conseller. El nostre grup parlamentari donarà ple recolzament a aquest decret llei. I no només hi donarem ple recolzament, sinó que celebrem de tot cor que el Govern hagi decidit tramitar aquest aval per garantir la celebració del Gran Premi de Fórmula 1 a Montmeló fins a l'any, com bé ha dit, 2026.

I dic que ho celebrem perquè no sempre ha estat així, i vostè ho deu saber, conseller. L'any 2019 es varen viure moments d'incertesa alarmants, ja que, quan va sortir el calendari de curses, Catalunya no sortia en aquest llistat. I no figurava al calendari de curses justament perquè el Govern de la Generalitat de llavors, el Govern de fa tres anys, que era diferent al d'ara, però per nosaltres molt semblant, no va ser capaç de garantir el que avui aprovem, que és un aval econòmic que assegura el cobrament del cànon i, en conseqüència, assegura la celebració de la cursa de Fórmula 1. Ens alegrem, per tant, que s'hagi après dels errors i que no s'hagi hagut de salvar la cursa de Fórmula 1 al Circuit de Catalunya *in extremis*, tal com va passar aleshores.

Votarem «sí» a aquest decret llei amb el convenciment que el Circuit de Catalunya és un equipament de país, un equipament que es suma a la projecció de Catalunya al món i un equipament de referència mundial, i un equipament que, com vostè molt bé ha dit, aporta una gran riquesa al conjunt del nostre país.

L'impacte econòmic que el Gran Premi de Fórmula 1 té a Catalunya és innegable i és inqüestionable. Així ho ha determinat un estudi del TecnoCampus de Mataró de l'any 2018, que va establir que l'impacte aproximadament estava en 340 milions, i també l'estudi que un any més tard va fer el Departament d'Economia, que més o menys deia que l'impacte econòmic era de 200 milions d'euros. Per tant, siguin 300 o siguin 200 –perquè, evidentment, això va variant–, està claríssim que fer aquest aval..., i que la cursa de Fórmula 1 a Catalunya s'ha d'entendre com una inversió i no pas com una despesa.

Aquest any, sense anar més lluny, la celebració de la cursa del Gran Premi de Fórmula 1, que es va celebrar aquest mes de maig a Montmeló, va ser un èxit absolut. Durant el cap de setmana van passar més de 250.000 persones pel circuit, concretament 258.000. Aproximadament unes seixanta mil –i també vostè hi feia referència– són persones de fora d'Espanya que hi fan una gran despesa –entre cinc-cents i mil euros per persona–, i només s'ha de multiplicar.

I si a això li sumem el moviment de persones que sense anar al circuit sí que venen per la zona i visiten casa nostra per a l'ocasió, o també la despesa de turisme per esdeveniments que hi estan directament vinculats durant aquella setmana, és

evident que la necessitat de garantir el Gran Premi de la Fórmula 1 no només queda justificada, sinó que és completament indispensable.

I això sense comptar una cosa que també és molt rellevant i hem de posar en valor, i és que la cursa de Fórmula 1 la van veure més de 24 milions de persones a tot el món. Per tant, ens agradi o no ens agradi l'esport de motor, ningú pot negar que aquest fet suposa, per si sol, una gran plataforma de promoció de Barcelona i de Catalunya al món.

Ara bé, conseller, aprofitant que tenim aquest temps per parlar del Circuit de Barcelona-Catalunya, també voldria aprofitar per fer-li dos precés o fer-li dues peticions. En primer lloc, que aprofitin la predisposició que té el Govern d'Espanya amb el Circuit de Catalunya. El Govern de l'Estat considera el Gran Premi de Fórmula 1 com un esdeveniment d'especial interès públic. I no només això, sinó que, per primera vegada, l'any 2021 hi ha hagut una injecció directa de 2 milions d'euros dels pressupostos generals de l'Estat per rebre, per garantir aquesta cursa a Catalunya.

I la segona cosa important és que posin fil a l'agulla al pla director urbanístic del circuit, un pla director que es va aprovar el 2016, però que falta desenvolupar el seu projecte de reparcel·lació i urbanització. I vostè ho deia també, el circuit no és només esport, també ha de ser promoció econòmica. Hi han moltíssimes empreses que es volen instal·lar al voltant del circuit; empreses que estan destinades a la mobilitat sostenible, on el circuit ha de ser bandera, i estem perdent oportunitats, conseller.

Així que li demanem, si us plau, com deia ara mateix, que posin fil a l'agulla al pla director urbanístic i que no perdem el tren.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula la diputada senyora Isabel Lázaro.

Isabel Lázaro Pina

Gracias, presidenta. Buenas tardes, señores diputados, *conseller*. Un buen gobernante se define por la capacidad de identificar los problemas a los que se enfrenta la sociedad y por la capacidad de dirigir los recursos públicos a soluciones eficaces, atendiendo siempre a las prioridades principales de la población.

El Decreto ley 8/2022, de 12 de julio, por el que se autoriza al Gobierno a prestar un aval a Circuitos de Cataluña y un contraaval ante la entidad financiera garante, hace exactamente lo contrario. Nuestro criterio respecto a Circuitos de Cataluña no ha cambiado desde marzo de este año, cuando le pudimos hacer al señor *conseller* en sesión informativa de la Comisión de Empresa y Trabajo varias observaciones relativas al contrato del circuito. Seguimos pensando, señor *conseller*, que lo más apropiado sería sacar a concurso público la explotación del circuito.

Circuitos de Cataluña no cumple con los elementos necesarios para que una gestión de titularidad pública sea mejor y más eficiente que una gestión y titularidad privada. Por tanto, tampoco pensamos que la garantía avalista que pretenden asegurar con este decreto vaya en la buena dirección.

En primer lugar, la socialización de pérdidas derivadas de un más que probable pago avalista profundiza los graves desajustes presupuestarios que tiene la Generalitat de Catalunya, y saca a la luz la ruina actual del circuito, que, por ejemplo, nos cuesta a los catalanes casi el doble de lo que ingresa.

En segundo lugar, no estamos hablando de un bien o servicio de primera necesidad, expuesto a fallos de mercado que repercuten en la capacidad operativa de una empresa del sector privado. Si resultase rentable..., estamos convencidos de que el sector privado puede hacerse cargo de su gestión y titularidad, asumiendo costes y responsabilidades, y aprovechando y potenciando los beneficios económicos, laborales y todos aquellos que resultan beneficiosos para la zona.

Señores del Govern, si en verdad están tan seguros de la rentabilidad y beneficio económico de la gestión del *circuit*, hagan todo lo posible por proporcionar la memoria económica actualizada del *circuit* y actualicen de una vez por todas los informes de la Sindicatura de Cuentas. Señores del Govern, ¿no creen que, ante una inminente crisis económica y emergencia social, la labor del Gobierno de Cataluña debería ser la de priorizar recursos y gastos para cubrir necesidades esenciales?

Miren, ¿saben dónde se podrían destinar los más de 20 millones de importe anual que pretenden avalar o los más de 18 millones de euros anuales que recibe el circuito en subvenciones o los más de 40 millones de gasto ordinario? Con este dinero se podrían pagar más de 1 millón de visitas de atención primaria, más de cincuenta mil intervenciones quirúrgicas en ambulatorio –imagínense la reducción de listas, de las largas listas de espera que tenemos que podríamos hacer–, más de mil viviendas sociales con un cincuenta o un cien por cien de titularidad pública, y se podría cubrir el coste del comedor a más de veinticinco mil niños al año.

Miren, en conclusión, entendemos perfectamente la importancia del Circuit de Catalunya a nivel de imagen, reputación y turismo de nuestra región, y por ello creemos que una buena gestión y titularidad privadas pueden tomar el relevo a una nefasta gestión de la Generalitat. El Govern debe priorizar gastos y orientar recursos a los problemas reales de los catalanes, máxime en un momento tan delicado como el que estamos viviendo y, señores, en el incierto que está por venir.

Señor *conseller*, como me queda un minuto, solo quiero recordarle que el gran premio de Montmeló se llama Gran Premio de España de Fórmula 1.

Muchas gracias.

La presidenta

En nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada senyora Eulàlia Reguant.

Eulàlia Reguant i Cura

Bé, bona tarda. Crec que no necessito els cinc minuts de temps per exposar el posicionament del meu grup parlamentari respecte a aquest decret llei. És un decret llei que forma part del *pack* de l'últim contracte amb Fórmula 1, però el que a nosaltres ens preocupa és quin és realment..., no? És a dir, aquí hi aboquem una sèrie de diners públics per a una sèrie d'esdeveniments, Fórmula 1 i MotoGP –després també en parlaré–, fem uns contraavals; però després, com a mínim si un mira els números de l'empresa de Fórmula 1, de Liberty Media, del Grup Fórmula 1, veiem que té beneficis cada any.

Llavors, nosaltres fem uns avals que serveixen per, si és necessari, socialitzar les pèrdues, però, que jo sàpiga, quan el 2021 Liberty Media tanca amb beneficis, no socialitza els beneficis. Llavors, bé, diguéssim que és una mica trampós, el que acabem fent, perquè és: socialitzem les pèrdues mentre, evidentment, l'empresa privada, el promotor de Fórmula 1, es queda els beneficis.

Any rere any, el Govern de la Generalitat ha hagut d'abocar diners de més al Circuit de Catalunya, perquè any rere any el Circuit de Catalunya és deficitari, però acabem firmant contractes amb la Fórmula 1, que són 7,9 milions l'any durant cinc anys, de 2022 a 2026. Llavors, hi ha també 24 milions..., aproximadament uns 25 milions per finançar una inversió en obres en el marc del contracte per a la renovació de Fórmula 1 –inicialment ha de ser fins a 2024; després, ja sabem tots com va l'obra pública en aquest país, que és bastant dubtós que s'acabi el 2024 i que costi això que hem dit que costaria–; després hi ha els 25 milions de dòlars l'any per a l'operador, Liberty Media, aquest operador que acaba cada any amb beneficis; llavors, hi ha més..., hi hem de sumar els 45 milions per cinc anys per a l'operador Dorna, de MotoGP, per només tres curses en el període, no?, de 2022 a 2026. Fem un contraaval, i, després, any rere any, el Govern de la Generalitat aboca diners públics de

més al Circuit de Catalunya perquè és deficitari. I s'argumenta amb tots els estudis de beneficis d'impacte que hi ha fets en diferents anys a l'entorn.

El que nosaltres plantegem és: en un moment on cal un replantejament del sector industrial del país, on cal apostar per un nou model i no seguir, com aquest matí deia el meu company Dani Cornellà, pel *greenwashing* de sempre, que és fer el mateix només posant-li l'etiqueta de verd i canviant-ho una mica, però en el fons seguir facilitant el mateix, que és aquest capitalisme verd, que és que uns pocs s'enriqueixin a costa de la resta, el que fem és, no?... o sigui, sota aquest argument, el que fem és seguir sostenint un sistema de grans esdeveniments que..., oh!, la diputada socialista deia: «Fixi's, hi ha persones que gasten cinc-cents o mil euros el cap de setmana per anar a Fórmula 1.» Jo no sé quanta gent d'aquest país es pot gastar entre cinc-cents i mil euros per anar a un esdeveniment un cap de setmana. Per tant, el que estem fent i fomentant són esdeveniments d'elit dedicats a unes quantes persones, a unes poques persones, sobretot les que venen de fora –sobretot, no fos cas que les d'aquí gaudissin d'esdeveniments esportius a preu barat–, i, per tant, el que fem és seguir reproduint aquest model de turisme de grans esdeveniments.

I no es tracta de si agrada o no agrada el sector del motor; no és una qüestió de gust, és una qüestió de sostenibilitat, és una qüestió de futur, és una qüestió de garantir llocs de feina, de parlar de llocs de feina de qualitat, i, sobretot, és una qüestió de tenir un país on poder treballar i viure dignament, i no que es converteixi o no es converteixi..., o no participi d'aquesta especulació depredadora, que és el que any rere any fan aquests macroesdeveniments i és el que porta anys fent el Circuit de Catalunya, i, sobretot, és el que pretén fer encara més aquest PDU que el Partit Socialistes reclamava que tiréssim endavant i que, de fet, nosaltres mateixos el tenim judicialitzat a l'espera del que digui el TSJ.

Moltes gràcies.

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat senyor Joan Carles Gallego.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé, doncs bona tarda. No avalarem el decret per prestar avals al Circuit de Catalunya; ja ho hem fet arribar a la conselleria perquè en tinguéssiu coneixement. I no l'avalarem perquè entenem que la necessitat d'aval públic com a garantia de pagament ve determinada per la manca de solvència de l'empresa que gestiona el circuit.

Bé, aquí tenim un problema: la manca de solvència de l'empresa que gestiona el circuit obliga a haver de fer un aval amb fons públics, quan les activitats que realitza el circuit –el campionat de Fórmula 1 o el de moto– acaben disposant de beneficis, però l'empresa no té solvència i això obliga a fer un aval públic. Crec que aquí és on rau el problema i el que a nosaltres no ens permet avalar aquest decret, no?

Perquè any rere any estem aportant fons públics a una activitat que no es sustenta per si sola, que no és autosuficient. I creiem que el circuit, que té un important impacte en el territori –i el conseller ho explicava: en el sector serveis, de transports, l'hostaleria, la restauració, oci, comerç, etcètera–..., és cert, hi ha aquest impacte, però també és cert que el que necessitem és una estratègia que faci que aquesta infraestructura sigui autosuficient, que sigui capaç d'integrar el conjunt d'activitats que es realitzen, però també que impulsi el desenvolupament integral i econòmic també en el territori.

Una estratègia que faci també del circuit un motor d'innovació i d'iniciatives industrials, amb una estratègia també de transformació, de transició ecològica i tal. Per tant, necessitem dotar-nos d'una estratègia, i no instal·lar-nos en aportacions públiques periòdiques, any rere any, sigui en forma de subvencions o sigui en forma d'avals, que bé, que no ajuden a desenvolupar aquesta infraestructura integrada al conjunt del territori com a motor d'activitat.

Per tant, creiem que no es tracta de repetir els avals, sinó que es tracta de definir una estratègia. I el que no ens val és dir «no, no, avalem una altra vegada, que ja farem l'estratègia», perquè portem també any rere any dient que farem l'estratègia, i any rere any el que fem és anar avalant. Primer fem una estratègia i després parlem d'avals, perquè, si no, és *¡cuán largo me lo fiais!* I n'hem sentit a parlar molt, d'estratègia, però no acabem de veure com s'està dotant l'estratègia; però sí que s'està avalant un campionat de Fórmula 1, que té beneficis, però que ho fa una empresa que no té la suficiència econòmica per no necessitar ser avalada per gestionar-se com a tal.

Per tant, no votarem el decret.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat senyor Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, consellers, el Govern de la Generalitat ens presenta avui aquest Decret Llei, el 8/2022, de 12 de juliol, promulgat en nom del rei pel president de la Generalitat, aquesta Generalitat que el mateix senyor Aragonès en diu «republicana». L'objecte d'aquest decret Llei és donar cobertura legal perquè el Govern presti un aval a l'empresa participada Circuits de Catalunya, i un contraaval davant l'entitat financera garant, per garantir el pagament dels drets contractuals per a l'organització del Gran Premi d'Espanya de Fórmula 1 dels anys 2023 al 2026.

He volgut fer aquestes dues precisions, perquè ens permeten situar-nos molt millor en la realitat de les coses. El decret Llei, com tots els que aprova el Govern de la Generalitat, es promulga en nom del rei. I el Gran Premi de Fórmula 1, que se celebra al circuit de Catalunya, a Montmeló, és el Gran Premi d'Espanya. Aquest Parlament, en aquesta qüestió concreta, la de la convalidació del decret Llei que ens ocupa, exercirà plenament les seves funcions competencials. En aquesta qüestió, aquest Parlament i tots nosaltres, com a diputats del Parlament de Catalunya, tenim competència plena –*competència*, que no és poc.

Quan parlem d'una empresa com Circuits de Catalunya, participada per la Generalitat, que té més del setanta-vuit per cent de les accions, i que *de facto* la controla, no se'ns poden escapar les d'irregularitats en la seva gestió. Unes irregularitats que van ser notícia parlamentària l'any 2020, quan la Comissió d'Empresa, a sol·licitud de Ciutadans, va aprovar la compareixença de l'interventor general de la Generalitat perquè ens presentés l'informe d'auditoria sobre la gestió de Circuits de Catalunya. Dic que no se'ns poden escapar les irregularitats de gestió a Circuits de Catalunya perquè estem parlant d'una empresa participada en què el gruix del capital són diners públics. El principal accionista de Circuits de Catalunya és la Generalitat de Catalunya com a soci molt majoritari, amb el setanta-vuit per cent de les accions, i qui habitualment tapa els forats és la Generalitat de Catalunya, que injecta milions d'euros any rere any.

A parer de Ciutadans, el Govern de la Generalitat hauria de fer quelcom més perquè aquesta empresa participada tingui millors resultats i deixi de registrar pèrdues. En aquest sentit, cal que el Govern faci els esforços adients per millorar la rendibilitat de l'empresa, per tal d'evitar que Circuits de Catalunya, sota el paraigües dels fons públics, jugui el joc del pressupost goma.

Però bé, avui parlem d'avaluar un compromís contractual de Circuits de Catalunya amb l'empresa propietària de la Fórmula 1. De prestar l'aval a Circuits de Catalunya i el contraaval davant l'entitat financera garant per al contracte de promoció de la cursa amb el Campionat del Món de Fórmula 1, per tal de garantir el pagament dels drets contractuals per a l'organització del Gran Premi de Fórmula 1, del Gran Premi d'Espanya de Fórmula 1 dels pròxims quatre anys, del 2023 fins al 2026. Es-

tem parlant d'avalis milionaris. Estem parlant de 25 milions de dòlars per a l'any 2023, 25 milions i mig per al 2024, 26 milions i mig per al 2025 i 28 milions per al 2026. Parlem de dòlars americans, però amb el canvi actual estem parlant pràcticament d'euros. Sens dubte, molts diners.

Però tenim clar que estem parlant d'avalis, no d'injecció de fons públics a fons perdut. Ara, també hem de tenir present que el resultat final de l'esforç públic per mantenir el Gran Premi d'Espanya de Fórmula 1 al circuit de Montmeló dependrà en bona part de la bona gestió que en faci l'empresa beneficiària d'aquests avalis, Circuits de Catalunya.

La pregunta que ens hem de fer és: cal mantenir el circuit de Montmeló en el calendari del Campionat del Món de Fórmula 1? És beneficiós per a Catalunya mantenir el Gran Premi d'Espanya al circuit de Montmeló? Des del Grup Parlamentari de Ciutadans creiem que sí: el Gran Premi d'Espanya de Fórmula 1, com ho fan altres competicions del motor al mateix circuit de Montmeló, és una finestra que obrim al món. L'impacte econòmic en el Vallès Oriental, per a Barcelona i per a tota l'àrea metropolitana és innegable. S'ha parlat de centenars de milions. Hem de reconèixer i saber que l'impacte econòmic del circuit de Catalunya és, en l'àmbit dels grans esdeveniments, pràcticament el segon impacte en importància, dins dels grans esdeveniments que s'organitzen anualment a Catalunya, tot just després del Mobile World Congress, que, per cert, també està rebutjat per alguns dels grups que avui rebutjaran, doncs, aquest decret llei.

Des de Ciutadans diem «sí» al circuit, diem «sí» a la Fórmula 1, i demanem a la Generalitat que, a més d'avaluar Circuits de Catalunya, faci l'esforç necessari per desenvolupar industrial i econòmicament l'àrea del circuit. Fa sis anys que hi ha llum verda, amb un pla director urbanístic aprovat. I és l'hora, també, de posar fil a l'agulla per part del Govern i impulsar l'espai econòmic al voltant del circuit.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Moltíssimes gràcies, presidenta. Bé, nosaltres donarem suport a aquest decret. Intentaré explicar-ne, de manera resumida, els motius. Primer, una pregunta fonamental: Catalunya ha d'aspirar a organitzar grans esdeveniments internacionals en l'àmbit de l'esport, en l'àmbit social, tecnològic, etcètera? La resposta és «sí», forma part de la tradició exitosa de la història de Catalunya, que, per cert, s'ha anat trencant en els darrers anys. Ara bé, també en els darrers anys queda una pregunta, que no tothom té una resposta semblant: què és exactament un gran esdeveniment internacional per a Catalunya?

Ara faré esment a un titular del 2 d'agost de l'any 2021; és a dir, fa pràcticament un any encara no: «El projecte “Barcelona, capital mundial del cànnabis” trontolla.» Aquest era un projecte d'àmbit internacional que havia rebut el suport de la CUP, dels comuns, d'Esquerra i el sorprenent suport del PSC al plenari de l'Ajuntament de Barcelona. Bé, aquest per nosaltres no era un bon projecte internacional per a Catalunya. I, per tant, el fet que trontollés i que finalment Barcelona..., afortunadament –més enllà de les pràctiques individuals que cadascú tingui, que no m'hi fico–, no és capital mundial del cànnabis, de moment –de moment, no. Serem encara a temps d'evitar-ho, espero que sí; però no ho és. En canvi, Catalunya, organitzant un gran premi de la Fórmula 1, sí que és un gran esdeveniment internacional i, per tant, és una gran notícia que Catalunya pugui continuar.

I des d'aquest punt de vista, he de dir que feia molt de temps –molt de temps– que no vèiem, per part del Govern de Catalunya..., i, bé, moltes vegades –la immensa majoria–, el noranta-nou per cent de les vegades, sortim aquí a criticar el que fa el Govern i no tinc més remei avui que felicitar el senyor Torrent, que és la primera vegada que el felicito des que el conec, des de fa molts anys. Ens coneixem de fa molts

anys. Ja sé que no li faig massa bon favor, que algú passarà comptes amb vostè pel fet que el felicití, però no em queda més remei que felicitar-lo pel decret que porta avui, que nosaltres votarem favorablement.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Seguidament, és el torn de Junts per Catalunya i té la paraula el diputat senyor Ramon Tremosa.

Ramon Tremosa Balcells

Moltes gràcies, presidenta. Conseller Torrent, conseller Giró, diputades, diputats, bé, moltes coses han estat dites i no em voldria repetir, però, bé, avui el Govern ens presenta un decret llei sobre la renovació de la Fórmula 1, que fa referència al contracte i, per tant, nosaltres, des de Junts per Catalunya, hi estem a favor i donarem suport a aquest decret, no?

Tal com hem fet en els últims anys..., jo mateix vaig tenir l'honor de ser conseller d'Empresa i president del circuit ara fa dos anys, i en condicions molt complicades, doncs, vam poder renovar i garantir aquesta continuïtat, que entenem que és molt positiva per a Catalunya. A més a més, la Fórmula 1 ens va perdonar un any el cànon de 25 milions de dòlars, no? I, en aquest sentit, ens va ajudar molt que fa dos anys el tipus de canvi euro a dòlar fos molt més fort que ara –gairebé 1,3 euros per dòlar– i, per tant, ens sortís molt més a compte que no pas aquest any, la renovació.

Per tant, aquest decret vol assegurar la celebració del Gran Premi de Fórmula 1 a Catalunya i nosaltres entenem que això és positiu. El circuit de Catalunya és un autèntic motor econòmic i, a més a més, Catalunya és un país de motor que ha donat grans campions, és un país amb molta afició, de llarga tradició, tant industrial com esportiva en aquest àmbit. Per tant, no tindria sentit renunciar i deixar passar aquesta oportunitat, perquè, a més a més, la Fórmula 1..., els pilots, els equips, els aficionats volen venir a Catalunya; si no, ja hauríem perdut aquesta disposició, perquè moltes altres ciutats i molts altres països ofereixen més diners dels que avui en dia costa a la Generalitat, doncs, renovar aquest conveni amb la Fórmula 1.

Bé, per no repetir-me, parlaré una mica de l'impacte econòmic. Hi ha molta literatura econòmica. Trobaran vostès en molts països que moltes universitats calculen quin és l'impacte d'un gran esdeveniment esportiu. I hi ha bastanta coincidència en afirmar que en projectes i en esdeveniments que tenen un gran relleu mundial, amb audiències mundials, que mobilitzen centenars de milers de persones, aquest impacte és molt favorable. Cada euro que s'injecta en la promoció d'aquest esdeveniment acaba convertit en quatre, cinc, sis, deu vegades en euros que dinamitzen el PIB. I, en aquest sentit, el gran augment d'activitat econòmica comporta també un augment de recaptació d'impostos, que en el cas del circuit de Catalunya compensa amb escreix aquesta aportació que fem de 25 milions l'any. Per tant, doncs, tots aquells partits que avui votaran que no, que pateixen perquè aquest diner públic té un cost d'oportunitat que podria ser esmerçat en polítiques socials, etcètera, sàpiguen que el que fem des de la Generalitat a l'impulsar aquest esdeveniment és generar un increment del PIB, que genera un increment de la recaptació molt més gran de la injecció que fem. I, en aquest sentit, la diputada del PSC parlava que no és una despesa, sinó que és una inversió, i compartim aquesta afirmació, no?

Per tant, doncs, una mica de debat aniria bé en aquest sentit. I si tant pateixen, per exemple, en el Grup Parlamentari de VOX, per aquest diner públic que malbaratem a la Fórmula 1, podrien fer una proposta de reforma del model de finançament, que vostès saben que des del 2009 està caducat i que discrimina objectivament Catalunya. Per tant, això ens permetria generar, tenir uns recursos que sí que faríem servir en altres polítiques socials.

I, finalment, com també ha dit el conseller d'Empresa, el conseller Torrent, el circuit de Catalunya fa molts anys que avança en la sostenibilitat: avui en dia, l'estadi ja s'abasteix al cent per cent amb energia de fonts renovables; gestiona de manera circular els seus recursos; té una cura del seu entorn forestal; ha rebut premis i certificacions ambientals i reconeixements diversos de fa molts anys, i, a més a més, el circuit té una estratègia i treballa per eliminar completament les emissions de diòxid de carboni en un horitzó proper. I, per tant, doncs, també es fa una feina en aquest sentit.

Per tant, tot resumint la meua intervenció: per tal de que el circuit de Catalunya segueixi sent un motor econòmic del Vallès Oriental i de tot Catalunya, nosaltres donarem suport a aquest decret i demano també als diferents grups parlamentaris que aprovem per una molt àmplia majoria aquest decret, que permet a l'economia de Catalunya, doncs, tenir uns ingressos, tenir un increment de PIB, un increment d'activitat, tenir una campanya mundial de reconeixement, perquè el premi de MotoGP es promociona com a CatalanGP a tot el món i, per tant, entenem que això és positiu i ens agradaria que avui tot el Parlament de Catalunya donés suport a aquest decret. Si no, els grups que diuen no a tot –comuns, CUP, en aquest cas avui també, pel que sembla, VOX– hauran d'explicar per què això que és percebut com a positiu a tot arreu és rebutjat una altra vegada per aquests grups extrems.

Moltes gràcies.

La presidenta

I, finalment, en nom d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Lluís Salvadó.

J. Lluís Salvadó Tenesa

Gràcies, presidenta. Consellers, diputats, diputades, bona tarda a tothom. Bé, a risc de repetir algunes coses –és el que té parlar en darrera posició–, afegiria algunes reflexions. El conseller ha explicat molt bé que el que avui se proposa a votació no és un nou compromís; estem davant d'un instrument de caràcter legal que el que pretén és facilitar l'executivitat d'acords que ja han estat presos, compromisos que concretament el Govern de Catalunya va autoritzar el 23 de novembre del 2021 i que Circuits de Catalunya va contraure dos dies després.

Estem davant d'un decret llei amb un únic article, i em permetran, com han fet la majoria de les persones que han intervingut anteriorment, que, davant d'una figura pràcticament instrumental amb un únic article, em referisca a tres aspectes no tant sobre el decret llei, sinó sobre el fons de la qüestió que avui debatem.

En primer lloc: què és el que representa per al país?, què és el que representa el circuit de Catalunya? A diferència d'altres grans circuits europeus, estem davant d'un projecte de caràcter públic, un projecte amb trenta-dos anys d'història, cent vint hectàrees construïdes, una capacitat per a 140.000 espectadors, 32.000 places d'aparcaments, on se celebren diversos campionats internacionals del món del motor i que genera un impacte que s'ha explicat bastant detalladament que, segons els indicadors de referència que agafa, és un impacte sobre l'economia que pot bascular entre els 100 i els 200 milions d'euros anuals.

Dubto que si avui com a país haguéssim de prendre la decisió de fer esta macroinversió, possiblement no seria una prioritat o no disposaríem, ara per ara, de la capacitat econòmica per afrontar-ho. Però avui és una realitat i la nostra obligació com a grups parlamentaris i, sobretot, la del Govern..., la nostra obligació és la d'optimitzar i és la d'impulsar una infraestructura que és important per al país, i també la nostra obligació és adaptar-la a les noves condicions i a les noves exigències del segle XXI.

En segon lloc, el circuit forma part d'un clúster d'actius a l'entorn del sector de l'automòbil. Se n'ha parlat extensament, de l'impacte que té el circuit sobre el sector turístic, sobre el sector serveis en general, però voldria referir-me un moment a la importància per al nostre país del que representa el sector de l'automòbil: un sector

que ocupa unes quaranta mil persones, que genera uns 20.000 milions d'euros de facturació, 350 empreses que entre el 2016 i el 2020 van exportar prop del setanta-cinc per cent de la seua producció, i durant el mateix període a Catalunya es van registrar fins a vint-i-set projectes d'inversió estrangera, 1.000 milions d'euros, que creen 2.500 llocs de treball al sector de l'automoció.

Catalunya compta amb empreses en tota la cadena de valor de l'automoció i amb un ecosistema de suport a la indústria format per empreses d'enginyeria, per centres de tecnologia, centres d'R+D, fires comercials, universitats, centres de formació. I dins d'este ecosistema, Circuits de Catalunya és una peça avui rellevant i esperem que en un futur, amb una nova orientació, ho siga encara més.

En tercer lloc, algunes reflexions sobre cap a on creu este grup parlamentari que ha d'evolucionar el circuit de Catalunya i que coincidix bastant amb l'orientació que manifestava el propi conseller. El món del motor està en pròpia transformació cap a una mobilitat més sostenible i més humana; el circuit no pot restar aliè a esta transformació, n'ha d'esdevenir un actor essencial i una palanca per a garantir que el sector de l'automòbil continua arrelat al territori. El circuit de Catalunya ha de diversificar la seua activitat per no dependre exclusivament de la Fórmula 1, i cal orientar-se a nous àmbits dels sectors dels espectacles, dels sectors dels esports, dels esdeveniments comercials, però també, com dèiem abans, a l'entorn dels sectors industrials, a l'entorn del món de l'automoció.

Cal prémer l'accelerador, com també s'ha manifestat per part d'algunes persones, en aquesta transformació. I cal repensar també el circuit, el seu desenvolupament urbanístic associat; un desenvolupament que segurament avui és incoherent amb aquesta visió que tots compartim. Però per portar a bon lloc este projecte també vol dir posar en valor els actuals actius del circuit, i per a fer-ho avui és imprescindible garantir la continuïtat de la Fórmula 1. Els avals i les garanties que avui aprofitem permetran que el circuit continue sent un referent mundial en el món del motor i permetrà especialment continuar treballant per a transformar-lo en un pol d'atracció industrial, de talent i d'innovació.

Moltes gràcies.

La presidenta

Acabat el debat, procedirem ara a la votació. D'acord amb l'article 158.3 del Reglament, s'entén que els vots afirmatius són vots favorables a la seva convalidació i, en canvi, els vots negatius són favorables a la seva derogació.

Passem a votar sobre la validació del Decret llei 8/2022.

Comença la votació.

Vist el resultat de la votació, el Decret llei 8/2022 ha estat validat amb 106 vots a favor i 25 vots en contra.

D'acord amb l'article 158.4 del Reglament, un cop feta la seva validació, pregunto si hi ha algun grup de la cambra que vol que es tramiti com a projecte de llei.

Atès, doncs, que no hi ha cap petició, aquest decret llei no es tramitarà com a projecte de llei.

Designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la proposició de llei de garantia del servei de caixer automàtic en els municipis en risc d'exclusió financera i de garantia en l'accés als serveis bancaris

271-00001/13

Passem al proper punt de l'ordre del dia. El setè punt de l'ordre del dia és la designació dels diputats que han de defensar davant del Congrés dels Diputats la proposició de llei de garantia del servei de caixer automàtic en els municipis en risc d'exclusió financera i de garantia en l'accés als serveis bancaris.

D'acord amb l'article 176.4 del Reglament, cal designar fins a un màxim de tres diputats, que hauran de defensar davant del Congrés dels Diputats la proposició de llei esmentada. Els diputats proposats són: el diputat senyor Lluís Salvadó, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana; el diputat Jordi Munell, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, i el diputat Joan Carles Gallego, del Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

D'acord amb l'article 101.3 del Reglament, aquesta designació es pot fer per assentiment. En cas contrari, serà pel sistema de votació secreta i electrònica.

Es pot fer per assentiment? (*Pausa.*) No.

Per tant, procedim a la votació electrònica i secreta.

Comença la votació.

Amb 111 vots a favor, 11 vots en contra, 7 abstencions i 2 persones que no voten, han quedat designats com a diputats el senyor Lluís Salvadó, el senyor Jordi Munell i el senyor Joan Carles Gallego.

(*Aplaudiments.*)

Passem al proper punt de l'ordre del dia.

Interpellació al Govern sobre l'aprovació del nou contracte programa de serveis socials (retirada)

300-00209/13

Els he d'informar d'una alteració. El Grup Parlamentari de Junts per Catalunya ha retirat la interpellació al Govern sobre l'aprovació del nou contracte programa de serveis socials. Per tant, demà al matí, substanciarem les interpellacions que corresponen als punts 13 i 14.

I també els informo que la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la protecció del medi litoral, que es correspon amb el punt vintè de l'ordre del dia, d'acord amb el grup proponent passarà al dinovè punt. És a dir, l'hem passat al matí i, per tant, se substanciarà abans de suspendre la sessió al migdia, amb la qual cosa a la tarda només substanciarem les tres últimes mocions, els punts 21, 22 i 23 de l'ordre del dia.

Interpellació al Govern sobre la despesa en ajuts i subvencions i en publicitat institucional als mitjans de comunicació

300-00212/13

Passem, doncs, ara, al vuitè punt de l'ordre del dia, la interpellació al Govern sobre la despesa en ajuts i subvencions i en publicitat institucional als mitjans de comunicació, que ha presentat el Grup Parlamentari de VOX. Té la paraula per exposar-la el diputat Joan Garriga.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, presidenta. Senyor conseller... Desde el Grupo Parlamentario de VOX en Catalunya traemos a este Pleno una interpelación muy interesante sobre el gasto público que destinan, del dinero de los ciudadanos, de los impuestos, a comprar los medios de comunicación; medios de comunicación públicos, a subvencionar medios de comunicación privados y también a insertar publicidad institucional, tanto en medios privados como en medios públicos.

A medios públicos destinan, como todos sabemos, la friolera de 240 millones de euros, a través de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, que son cuatro televisiones –TV3, 33, Esport3, Super3–, cuatro radios –Catalunya Ràdio, Catalunya Informació, Catalunya Música, iCat FM. Está claro que son medios que, en clara competencia desleal, no cumplen con una misión social, sino que están instrumen-

talizados, al servicio del proyecto rupturista, el consenso progre y la imposición del monolingüismo. Reiteramos que hay que cerrar estos medios –no es la primera vez que lo decimos– o venderlos al mejor postor.

También se dedican a subvencionar medios de comunicación privados con millones de euros. Los catalanes no pueden ahorrar y sufren para llegar a fin de mes, muchas empresas están cerrando o tienen que reducir drásticamente sus plantillas, y sufrimos una crisis social muy potente a causa de la inflación, y la Generalitat aumenta un veintiséis por ciento las subvenciones a medios digitales en catalán. Ustedes son incapaces de entender lo que hablábamos en el decreto anterior, la diferencia entre el gasto ideológico y gasto productivo con retorno social, que, por cierto, normalmente está en uno y medio y ustedes presumen que aquí podría estar en el diez.

Ustedes subvencionan los medios para promover su ideología, su relato, silenciar la crítica y garantizar alabanzas y buen trato; es decir, compran a los medios de comunicación y silencian a la disidencia. Destinan millones de euros –3 millones– para ciento cincuenta portales digitales que se acaban plegando a sus nefastas políticas y a su verdad oficial. Más de 4 millones de euros para prensa en papel, y millones también para radios y televisiones locales.

Tenemos muchísimos ejemplos. Y no quiero aburrir a los diputados, pero comentaré algunos. El *Ara*, en edición prensa periódica, porque hay muchas partidas, 147.000 euros; el Grup El Nacional, de José Antich, 144.000 euros; el Grup El Món, 136.000 euros; VilaWeb, 93.000 euros; portal digital del RAC 1; Lerinform de Lleida, con el Garrigues Televisió, Noguera Televisió, Pla d'Urgell Televisió, Segarra Televisión, Segrià Televisión; *El Punt Avui*, con 68.000 euros; *El Periódico de Cataluña*; Totmedia Comunicació, con todos los «tots», que integra unos 240 medios entre prensa gratuita i diarios digitales: *Tot Sant Cugat*, *Tot Rubí*, *Via Empreses*, *Catalunya M'agrada*, *Pares i Nens*. El Grup Som, de Abacus, también recibe un dineral por a Cuina.cat, Descobrir.cat, Sapiens.cat, Som Granollers.cat, Som la Llagosta.cat, Som les Franqueses.cat, Som Mollet.cat, Som Montmeló.cat, Som Parets.cat, «som uns malgastadors.cat». *Catalunya Diari Digital*, *València Diari*, *Regió 7*, *El Segre*, *El Nou*, *El Crític*, *Diari d'Andorra*, *La Mañana de Lleida*, *La República*, *Diari Alta-veu*, *Racó Català*, *El Periòdic d'Andorra*, *Ràdio Estel*. Vamos, un sinfín.

I subvenciones también para prensa escrita en catalán. El Grupo El Punt, 586.000 euros –*El Punt Avui*, *l'Esportiu de Catalunya*–; *La República*; *La Vanguardia*, con 510.000; Edició Premsa periòdica Ara, con 381.000 euros –*Diari Ara*, *Ara Balears*–; *El Periódico de Cataluña*; *El Segre*; otra vez el Grup Som, también en papel, pero otra partida muy cuantiosa; *Diari de Girona*, *El 9*, *El Temps*, *Diari d'Andorra*, *Cavall Fort*, *Catalunya Cristiana*, *Enderrock*, *Time Out*, *El Triangle*, *La Directa*, *L'Avenç*, *l'Independent de Gràcia*. Un sinfín de derroche en subvencionar medios de comunicación.

Y donde no llegan con la subvención directa a los medios de comunicación privados, entonces colocan la publicidad institucional que usted gestiona, señor *conseller*, con otra millonada –más de 30 millones de euros–; millonada que no ha parado de crecer: en 2014 estábamos entorno a los 18 millones, y en 2020 –del 21 tienen que salir definitivamente las cifras– unos 33 millones de euros. Mientras tanto, en Cataluña, durante estos seis años, el precio del alquiler se ha incrementado un treinta y seis por ciento y se mantiene por debajo de la media europea lo que es la vivienda de protección oficial. Para comparar y explicar lo desorbitada de esta publicidad institucional..., me molesta hacer comparaciones, pero la Generalitat, con 8 millones de habitantes, ha invertido lo mismo que el Estado con 47 millones de habitantes, más o menos..., si fa no fa, ¿eh?, 122 amb 113. Los casi más de 30 millones de publicidad institucional están repartidos en prensa papel, digital, radios y televisiones. Una auténtica indecencia que ustedes quemen el dinero de los catalanes cuando estamos inmersos en una de las peores crisis económicas y sociales de nuestra historia reciente.

Ejemplos de publicidad institucional. Sesenta y una emisoras de televisión, el catorce por ciento del presupuesto. Aquí cabe, evidentemente TV3, Mediaset de Roures, Atresmedia, incluso La Sexta; 407 medios impresos que acaparan el treinta y uno por ciento del presupuesto; 55 emisoras de radio; 231 medios de internet tienen ustedes allí subvencionados; también redes sociales como YouTube, Twitter, Spoty, Facebook, Instagram; dieciocho circuitos de publicidad exterior; Grupo Godó, siempre a la vanguardia de recibir dinero público y estar condicionado por el poder: *La Vanguardia*, RAC1, *Mundo Deportivo*, con 6.300.000 euros; Prensa Ibérica de *El Periódico* con el *Sport*, 2.700.000 euros; Edició Premsa Ara, 1.700.000 euros; Nació Digital, El Nacional, VilaWeb otra vez reciben dinero a través de la publicidad institucional; *20 Minutos*, *Descobrir*. I no se escapan tampoco las cadenas de música –Los 40 Principales, Catalunya Ràdio, Flaixbac, Cadena Ser–, Público, Time Out.

Y los catalanes estamos sufriendo una crisis social muy fuerte y que va a más. Hay serios problemas en asistencia sanitaria con listas de espera, faltan médicos; en educación, aparte de falta de libertad, tenemos falta de recursos para los centros escolares, para las familias que no pueden llegar a fin de mes y les cuesta muchísimo pagar el comedor de sus hijos o los libros de texto de sus hijos; las urgencias sociales: más parados sin recursos, dependientes, sin ayudas y sin atención; la inflación, que está perjudicando mucho a los bolsillos de los catalanes y éstos se están planteando o anulando sus vacaciones este verano.

Y mire, en subvenciones y publicidad institucional, en comprar medios se gastan unos 40 millones de euros, y con esos 40 millones de euros podríamos pagar 800.000 visitas de atención primaria, 210.000 costes comedor para niños, 37.000 intervenciones quirúrgicas en ambulatorios, 16.000 plazas de escolares o 1.100 viviendas sociales. ¿Qué cree que pensarían los miles de ancianos que están esperando su operación de prótesis de cadera que no pueden ser operados porque ustedes prefieren tirar el dinero en comprar medios de comunicación? Se lo digo: rabia e indignación. (*Alguns aplaudiments.*)

Y si es grave que gasten el dinero de todos en comprar medios de comunicación –300 millones en total–, lo peor es la intención con la que lo hacen, porque el estado de derecho..., en un estado de derecho y en un sistema democrático, el respeto a la libertad de prensa es fundamental. La libertad de prensa es fundamental para asegurar que la sociedad esté bien informada y esta pueda ser libre para tomar las decisiones oportunas –es fundamental. Y ustedes, con sus subvenciones, dinamitan el derecho a una información veraz.

La prensa tiene funciones de control, contrapeso y vigilancia del poder político. Antes se llamaba «el cuarto poder» y este controlaba el primero, que era el ejecutivo. ¿Pero qué pasa cuando el primero mantiene al cuarto? ¿Qué pasa cuando el Gobierno de la Generalitat riega con millones a la prensa? Exacto, que esta se convierte en dócil al Gobierno y esta nunca morderá la mano que le da de comer.

Miren, su política de destinar tantos millones de euros a medios de comunicación se convierte en acabar con la libertad de prensa y poner la verdad oficial de manera totalitaria, una pérdida de recursos para temas esenciales y urgentes, y un auténtico robo para los catalanes.

Para acabar, *senyor conseller*, es intolerable que, en medio de una emergencia social y económica, ustedes despilfarran millones de euros. Le exigimos que acaben ya con esta sangría de destinar impuestos para comprar a los medios de comunicación y se destinen a garantizar la prosperidad y el bienestar de las clases medias y las clases trabajadoras.

Muchas gracias.

La presidenta

Té la paraula, per respondre a la interpellació, el conseller d'Economia i Hisenda, senyor Jaume Giró.

El conseller d'Economia i Hisenda (Jaume Giró i Ribas)

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats... Senyor Garriga, miri, abans de respondre-li, volia fer-li memòria. Volia fer-li memòria d'una cosa que vostè encara té pendent amb mi. Des de la darrera interpellació, ara fa prop de tres mesos, vostè ho deu recordar, li vaig dir que em costava fer-me una idea precisa del projecte polític que VOX té per a Catalunya, perquè el programa amb què varen presentar-se a les eleccions només tenia una pàgina. Vostè va contestar-me que aquella pàgina era un resum d'un document més extens. I jo vaig demanar-li que me'l fes arribar al més aviat possible. Des d'aquell interpellació, cada matí quan arribo al despatx pregunto si ha arribat el programa del senyor Garriga, però la resposta sempre és la mateixa: «Encara no, conseller.» Estic segur que ha estat un oblit innocent i, per tant, seguiré esperant. Que sàpiga que tinc molt interès a conèixer a fons el que, de moment, només puc qualificar de programa fantasma de VOX.

Entrem en el fons de la qüestió, si li sembla. Vostè em pregunta sobre la despesa en ajuts i subvencions i en publicitat institucional en els mitjans de comunicació. El primer que li vull dir és que, com vostès acostumen a fer, estan barrejant coses. No és el mateix ajuts i subvencions que la publicitat institucional. Els ajuts i subvencions els gestiona la Secretaria de Mitjans de Comunicació del Departament de la Presidència, i, a més, gestiona el capítol de projectes, que enguany s'ha recuperat, després de deu anys, i tot plegat suma un total de 12 milions d'euros. Si m'ho permet, jo em centraré en l'àmbit que és de la competència del Departament d'Economia.

Per cert, a Catalunya podem presumir de gaudir d'un ecosistema de mitjans de comunicació en català extraordinàriament plural. Ja m'agradaria veure aquesta mateixa diversitat a altres llocs on només es parla castellà. Em referiré, per tant, a la despesa en publicitat institucional en els mitjans, que és gestionada directament per la Secretaria de Difusió.

Aquest any 22 tenim un pressupost de 29 milions d'euros més IVA. Aquesta xifra, senyor Garriga, representa un 0,076 per cent del pressupost total de la Generalitat, i es correspon a una despesa aproximada de 4,6 euros per ciutadà —4,6 euros per ciutadà. El pressupost de publicitat de la Junta de Castilla y León, on vostès governen, per a aquest any 22 és d'11 milions d'euros, la qual cosa representa el 0,085 del pressupost total de la *junta* i es correspon amb 4,5 euros per habitant. Ja ho veu, senyor Garriga, que les xifres són molt semblants. Per tant, primer punt: el nostre nivell de despesa en publicitat no és, ni molt menys, exagerat, a no ser que pensi que també és exagerat el nivell de despesa en publicitat de la Junta de Castilla y León.

Segon punt. Més enllà de quant es gasta, el que és important és com es gasta. I en aquest apartat he de dir-li que no conec cap administració de l'Estat, inclosa l'Administració central, que ho faci amb més professionalitat i rigor que la Generalitat de Catalunya. Sap per què? Perquè no hi ha cap govern que sigui tan transparent com el nostre i que presenti una memòria anual tan exhaustiva com fem nosaltres. Vostès poden saber —i per això aquesta relació tan exhaustiva que ha fet avui— el detall —que jo no podria fer de la despesa que fa Moncloa, per cert— de quines campanyes s'han fet, quin cost han tingut i quant ha rebut cada mitjà. Fins i tot des d'aquest any, amb plena transparència, vostès poden comparar mitjà per mitjà quant va rebre l'any anterior respecte a l'any de la memòria publicada. I tenen ordenats per volum d'assignació, perquè ningú ho hagi de buscar massa, els mitjans que han rebut publicitat institucional.

Li acabo de parlar de les memòries anuals de publicitat. Sap qui les publica, aquestes memòries? No les publica el Departament d'Economia; les publica un consell assessor de vint membres, la majoria dels quals són independents i representen, entre d'altres agents, les universitats, les entitats municipals, el sector de la publicitat o l'Institut Català de les Dones. Un consell que es reuneix cada trimestre per ajudar a planificar les campanyes d'una manera més eficient, més inclusiva i més econòmica. Fins on jo sé, no hi ha cap altre govern en tot l'Estat amb un òrgan consultiu independent amb aquestes atribucions i competències.

Senyor Garriga, els criteris que guien l'acció de la Secretaria de Difusió són estrictament tècnics. I, per cert, vull aprofitar per donar les gràcies des del faristol al secretari de Difusió, el senyor Jofre Llombart, i a tot el seu equip per la feina magnífica que estan fent.

Per tal de fer una sempre recomanable renovació dels proveïdors, vàrem convocar una licitació oberta i competitiva, i acabem d'assignar un lot en l'acord marc amb sis centrals que gestionaran la publicitat digital; sis centrals de compra per gestionar la publicitat digital. I durant les properes setmanes signarem un segon lot amb quatre centrals de mitjans –tot això per concurs–, que gestionaran l'assignació dels espais dels canals tradicionals, com els diaris en paper, les ràdios, les televisions i les tanques publicitàries.

El que vull dir-li amb tot això, senyor Garriga, és que, per més escarafalls que vostè faci, la publicitat institucional de la Generalitat és inatacable pel que fa als procediments i pel que fa a les assignacions; és inatacable pel que fa als preus que aconseguim; inatacable pel que fa a l'estratègia de mitjans i inatacable pel que fa als resultats de les campanyes, que en monitorem fins l'últim impacte.

Fem publicitat focalitzada en les audiències que persegueix la Generalitat de Catalunya, i per això contractem espais des de TV3 fins al portal cristià Catalunya Religió, que vostè no l'ha esmentat, passant per webs com sortirambnens.com, adreçada a famílies amb fills i filles a casa. Sempre, això sí, planifiquem la publicitat a mitjans que ja existeixen i que estan en marxa, no a promeses, i es fa a tota mena de mitjans que estan presents a Catalunya –a tota mena de mitjans presents i en marxa a Catalunya–, alguns de línia sobiranista i d'altres de línia unionista, la majoria en català, però també d'altres en castellà.

Vostè, en la seva relació de mitjans, m'ha semblat que s'oblidava –segur que sense voler– de mitjans espanyols com Prisa, Prensa Ibérica, Atresmedia o Mediaset. Ho dic perquè amplii la seva llista. Està tot a la memòria.

Com vostè sap, podríem dir que, com a mínim, la meitat dels ciutadans que viuen a Catalunya –com a mínim– són independentistes. I, d'acord amb el pensament de VOX, tots els ciutadans, pensin el que pensin, són espanyols. Doncs, bé, sap vostè quants diners han rebut del Govern d'Espanya mitjans fets únicament en català i d'una línia editorial sobiranista? Sap quants diners? M'ho pot dir vostè? Digui una xifra. Ja l'hi diré jo: zero –zero. Nosaltres, en total, l'any passat, vàrem contractar espais en més de vuit-cents mitjans de totes les línies editorials, amb imports des dels 3,5 milions, contractats amb Televisió de Catalunya, fins als seixanta-sis euros d'una falca de ràdio a la ràdio local de Tarragona.

Acabo. Quan un govern està segur del que fa, no té problema en donar fins a l'últim detall de la seva acció de govern. Sap per què, senyor Garriga? Perquè, quan un govern fa bé les coses, quan un govern fa el que cal, aleshores una oportunitat de comunicar és una oportunitat de presumir.

Moltes gràcies.

La presidenta

En el torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Joan Garriga.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, presidenta. Gracias, señor *conseller*, por su contestación. Yo le envío el resumen del programa. Ahora usted me pasa, luego, en el pasillo la dirección. Pero, claro, ¿se lo va a leer? Porque mientras dure el cordón sanitario de los separatistas y los socialistas hacia mi formación política, para usted será papel mojado y supongo que ni se lo leerá. (*Alguns aplaudiments.*)

Usted ha dicho que mezclamos recursos para medios públicos, subvenciones para medios privados y publicidad institucional. Sí, lo mezclamos en la interpelación en que nos centramos en la publicidad de medios institucionales, porque tienen un denominador, que es comprar medios de comunicación. Vamos a entrar en su

negociado, que es la publicidad institucional y que usted dice que es necesaria y la realizan todos los gobiernos. Evidentemente, ya ha dicho la proporción del Gobierno del Estado con la Generalitat de Cataluña, que, teniendo una 8 millones de habitantes y otro 47 que administrar, destinan lo mismo. Eso es desorbitado.

Respecto a Castilla-León. Tranquilo, hemos empezado, hemos ido con las tijeras de podar. Vamos a empezar con los sindicatos. Hemos podido hacer de 40 millones a 20 millones la reducción de subvenciones a sindicatos. Y también vamos a por los medios de comunicación, para que estos sean libres y puedan ejercer su derecho a libertad de prensa sin la presión ni la compra de los políticos.

La publicidad institucional debe estar orientada a atender los principios de utilidad pública, de interés general, profesionalización, transparencia y lealtad institucional, todo lo contrario a lo que realiza la Generalitat durante años. Usted ha presumido de rigor, de que lo hacen de fábula y de que, vamos, es espectacular cómo reparten la publicidad institucional. Pues un estudio reciente de la reputada revista académica de estudios políticos concluye todo lo contrario: que los sucesivos gobiernos tripartitos de CiU, Junts pel Sí, Junts per Catalunya con Esquerra Republicana han planificado las campañas con criterios arbitrarios, beneficiando de forma llamativa a medios afines. Todo lo contrario de lo que usted ha dicho.

De los datos analizados se concluye que hay una clara discriminación a medios –que voy a nombrar algunos–, por ejemplo, como son *La Razón*, *ABC*, *El Mundo* o la cadena COPE. Existe una clara penalización hacia medios que combaten el separatismo o que simplemente son liberales o conservadores. En resumen, su política de medios se resume en dos palabras –y me sabe mal decirlo, pero es así–: derroche y adoctrinamiento.

Y déjeme que le vuelva a preguntar retóricamente y que me atreva a contestarle: ¿Qué pasa cuando el Gobierno de la Generalitat riega con millones a la prensa? Y vuelvo a decir: exacto, que ésta se convierte en dócil y no muerde la mano que le da de comer. ¿Qué pasa cuando Giró reparte más de treinta millones de euros a la prensa? Que la señora Borràs ya tiene delfín. (*Veus de fons.*) Delfín –delfín.

Señor *conseller*, tiene tiempo para pensar este agosto y refrescar las ideas. Y en el siguiente pleno, en la moción, propondremos propuestas interesantes para, primero, liberalizar los medios públicos bajo el yugo del poder; segundo, eliminar las subvenciones de medios privados para evitar la compra de opiniones; tercero, reducir a lo imprescindible la publicidad institucional. Con dos claros objetivos: primero, respetar la libertad de prensa, fundamental en un estado de derecho, y, segundo, destinar los recursos de los impuestos para lo esencial, que es seguridad, educación, infraestructuras y sanidad.

Muchas gracias.

La presidenta

I, en el torn de rèplica, té la paraula el conseller Giró.

El conseller d'Economia i Hisenda

Gràcies, presidenta. Aviam, senyor Garriga, ha dit vostè moltes coses, procuraré contestar-li en aquest espai de rèplica. Però, miri, el que més greu em sap és que ha tornat a repetir lo de comprar mitjans i comprar periodistes, que em sembla..., sincerament, fa vergonya –sincerament, fa vergonya.

Ja que ha esmentat vostè això, malauradament sap que tenim un cert rebombori aquests dies. Si una cosa va quedar clara –si una cosa va quedar clara; una– va ser que els periodistes de TV3, un cop més, van fer totes les preguntes que van voler a la presidenta Borràs. Per tant, la seva teoria no s'aguanta per enlloc. Perquè la seva teoria de que paguem per comprar voluntats..., escolti, si us plau, senyor Garriga, no ofengui els periodistes, no ofengui aquesta cambra ni ofengui a ningú.

Miri, em temo que per molt que jo hi insisteixi, digui el que digui, vostè no es quedarà satisfet, perquè vostè el que voldria és que abandonéssim el català, que nos-

altres tinguem una Catalunya escrita amb la lletra enya, i que vostès aspiren a un país empobrit culturalment i amb una ciutadania incapaç de pensar per si mateixa. Els fa por un país que pensem en llibertat. I vostès voldrien tancar la publicitat, tancar el suport institucional a la llibertat d'expressió, tancar la diversitat d'opinió. I si amb això no n'hi ha prou, tancar la Generalitat i promoure activament l'extinció de la nostra llengua.

Miri, pel bé del país, per bé de tots els ciutadans, pel bé de les meves filles i de les seves, pel bé dels nostres nets, espero que mai arribi el dia que vostès puguin governar Catalunya. La pèrdua que en tots els sentits això podria significar seria irreparable. Senyor Garriga, sabem que fer política des de l'oposició és relativament fàcil i encara és més fàcil si no hi han escrúpols a l'hora de fer crítiques i judicis d'opinió.

Però vet aquí que, com s'han fet un forat en el Govern de Castilla-León, també vostès estan sotmesos a l'escrutini de l'opinió pública. Miri, divendres passat, el 15 de juliol, la Consejería de Turismo y Cultura y Deporte de la Junta va presentar la seva campanya de publicitat més important de l'any. Està dotada amb 500.000 euros, mig milió d'euros. Li faré dues preguntes sobre aquesta campanya. Primera, sap a què es destina aquest mig milió d'euros de la Junta de Castilla-León? L'hi recordo: data de llançament 15 de juliol. La publicitat es destina a promoure Castilla-León com a destinació turística –15 de juliol, per a l'estiu del 22.

Segona pregunta: sap qui està al davant de la *consejería*? Veig que posa cara que l'he agafat amb el peu canviat. No s'amoïni, jo li recordo el nom: és un senyor que es diu Gonzalo Santonja, de VOX.

I li faré una tercera pregunta: de debò creu, senyor Garriga, que és un exemple d'eficiència destinar mig milió d'euros en publicitat a promocionar el turisme estranger durant l'estiu a partir del 15 de juliol? De veritat creu que és eficiència? És que vostè no sap quan es tanquen els paquets dels «touroperadors» o quan les famílies planifiquen les seves vacances?

Senyor Garriga, fins ara pensava que la causa del caràcter tan fantasiós del seu programa per a Catalunya era el menyspreu que vostès senten pel país, però ara sabem que hi ha una raó addicional que explica la simplicitat dels seus plantejaments: senzillament, vostès no ho saben fer millor.

Gràcies.

La presidenta

Passem al novè punt de l'ordre del dia, la interpellació al Govern sobre la situació econòmica, que ha presentat el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Interpellació al Govern sobre la situació econòmica

300-00214/13

I té la paraula, per fer-ne l'exposició, la diputada senyora Alícia Romero.

Alícia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Bona tarda, conseller, diputats i diputades. Benvolgut conseller, el 24 de febrer es va iniciar la invasió de Putin a Ucraïna, en sòl europeu, una invasió que ja dura cinc mesos i que està canviant clarament el panorama mundial polític, no? Deia l'altre dia el Manel Castells, en un article que va publicar a *La Vanguardia*, que la pau s'ha acabat, eh? –titulava així l'article–, i, per tant, deia ell, entrem en un escenari absolutament diferent, no?, un escenari molt diferent del que hem conegut en les darreres dècades, en les que sí que havíem aconseguit una certa pau, però això s'acabava; deia ell, amb paraules seves, que entràvem en una nova guerra freda, que, evidentment, ens està afectant a tots els àmbits de la nostra vida, no només al polític, sinó a molts altres.

En aquest sentit, Europa –Espanya, i també Catalunya– està patint les conseqüències d'aquesta guerra; unes conseqüències que són polítiques i que d'alguna ma-

nera afecten el nostre sistema democràtic, aquest europeu que defensa uns valors, l'estat del benestar, però també econòmics, no?, amb l'augment, doncs, de la inflació, l'augment de matèries primeres, la crisi energètica. Això està clarament perjudicant les famílies i també les nostres empreses. Davant aquesta crisi és veritat que Europa ha tingut una posició molt més ferma que altres vegades davant altres crisis, d'una manera molt més unitària, més valenta, més ambiciosa, i ha posat sobre la taula respostes que crec que tots podem valorar positivament.

Ara bé, no tothom, d'alguna manera, està fent el mateix, i nosaltres, en aquest sentit, sap que som crítics posant aquesta mirada a Catalunya. El Govern d'Espanya ha aprovat diversos decrets, mesures anticrisi, decrets que han intentat i donen suport d'una manera molt clara a les famílies i a les empreses. Ho ha fet amb mesures ambicioses, amb molts recursos sobre la taula per intentar pal·liar aquests efectes tan durs que és veritat que està provocant aquesta guerra, no?

És veritat que, en aquest sentit, en molts d'aquests decrets no hi ha hagut el suport d'alguns partits catalans –a nosaltres ens hagués agradat. Creiem que hem d'intentar remar en un moment tan difícil de l'economia, però, bé, no hem tingut aquesta sort, no?

A mi em van saber greu algunes paraules que avui també hem tornat a escoltar del vicepresident Puigneró, que deia, bé, que eren mesures populistes i que això del transport gratuït i tal. Bé, deu ser que, evidentment, al vicepresident, doncs, no li costa arribar a final de mes i la seva situació és còmoda –i, en fi, jo que me n'alegro, només faltaria, no? Però hi han moltíssimes famílies a Catalunya a qui els hi costa arribar a final de mes. Vostè també ho sap, conseller, que a més ha parlat moltes vegades d'això i de la seva sensibilitat. Els hi costa arribar a final de mes –probablement els hi ha pujat la hipoteca, perquè han augmentat els tipus d'interès, els hi ha pujat la compra, en aquests moments, degut a aquest deu per cent d'inflació– i, per tant, que els hi rebaixin l'abonament del transport, que això vol dir, potser, estalviar-se..., que aquella família s'estalviï tres-cents o quatre-cents euros que li costa que la seva filla vagi a estudiar a la universitat. Bé, doncs potser per al vicepresident Puigneró, no, però per a moltes famílies és alleugerir les seves despeses familiars que tenen. I, per tant, a nosaltres no ens sembla populista, sinó que ens sembla justament que el que fa això és ajudar les famílies.

Evidentment –i això també ho deia vostè un dia–, això no ajudarà a baixar la inflació. No. És que la política que facin des del Govern d'Espanya no ajudarà a baixar la inflació. La inflació és una mica més complicada; la lluita contra la inflació s'ha de fer amb política monetària, i això depèn clarament del Banc Central Europeu, no? El que aquí hem de fer els governs és estar al costat de les famílies amb aquesta mesura populista que diu el vicepresident Puigneró, però que nosaltres creiem clarament que el que farà és pal·liar, alleugerir les despeses, els costos de les famílies en aquest darrer trimestre. Per tant..., he posat l'exemple dels estudiants que van a la universitat, però podria, també, de molts treballadors que agafen el transport públic per accedir al seu lloc de treball,

I amb això, clar, creiem i estem convençuts, doncs, que s'estan fent molts esforços –els està fent Europa, els està fent el Govern d'Espanya–, i nosaltres preguntem què està fent el Govern de Catalunya. Perquè el Govern va aprovar fa moltes setmanes un decret llei –que li deia «mesures anticrisi»– d'uns 120 milions d'euros, que no anaven a ajudes a les famílies, tampoc a les empreses; eren mesures molt concretes en temes energètics, però sense massa repercussió. I, en canvi, hem vist com hi ha altres comunitats autònomes, de les que avui parlava el president Aragonès, que sí que han fet la feina, no?, comunitats autònomes que tenen els mateixos problemes, diguéssim, fiscals o financers que té la Generalitat de Catalunya, fins i tot diria que algunes més, no?

La Comunitat Valenciana..., l'altre dia, que vam tenir aquí l'exconseller d'Economia i ens deia, doncs, que la situació de la Generalitat, pel que fa al sistema fiscal

autonòmic, o financer, és molt més dolenta, no?, negativa que a Catalunya. Doncs bé, la Comunitat Valenciana va fer un decret, el primer decret, ja el mes d'abril, i va posar gairebé 1.000 milions d'euros d'ajuts a empreses i famílies. També ho va fer el mes de març les Illes Balears. I jo em pregunto: quina diferència hi ha entre aquestes dues comunitats autònomes i el Govern de la Generalitat, el meu Govern? Probablement és que aquests governs siguin d'esquerres i el de Catalunya, no. I, per tant, per això allà hi han mesures clarament que ajuden les famílies i les empreses –ja m'agradaria que fos diferent. I miri que nosaltres hem enviat propostes i hem intentat ajudar en aquest sentit, però no ens n'hem sortit.

Venen temps difícils, és veritat, i diuen els experts economistes que a la tardor serà complicat i que, per tant, els governs haurem de pensar en això. A mi m'agrada saber, conseller, què té previst el Govern de la Generalitat, ja que no ho ha fet fins ara; quines mesures pensa desenvolupar per ajudar aquestes famílies i empreses que clarament patiran i patiran molt, no?

I l'avis, amb tot el respecte, que no em torni dir allò dels recursos, no?, «els recursos...», perquè clar, en tenim pocs...» Bé, «en tenim pocs, en tenim pocs», però escolti, el 2021 van tancar amb 34.000 milions de despesa no financera, i van gastar se vostès 34.000 milions en política pública educativa, sanitària, carreteres, etcètera. És a dir, són molts diners. Jo, sincerament, junts, tots no me'ls puc imaginar. No ho sé, són molts.

Però és que, a més a més, vostès van tancar l'any 2021 amb un dèficit del 0,3. No és que a mi m'agradi, evidentment, que el dèficit augmenti; però és veritat que tenien vostès la possibilitat d'haver fet més dèficit, perquè aquí el Govern d'Espanya va ser flexible, com vostès, entre altres coses havien demanat, i, en canvi, van arribar només al 0,3. És el dèficit més baix en els darrers deu anys. Home, és sorprenent, eh?, senyor Cid. És sorprenent, perquè, home, en un any de pandèmia en el que segurament calia posar més recursos a l'estat del benestar i al sistema públic per ajudar les persones i les famílies i les empreses, doncs vostès justament van gastar una mica més del que ingressaven, però no molt més, com potser ha passat en altres comunitats autònomes. I això es permetia perquè la regla de despesa estava suspesa i perquè Europa diu: «Escoltin, en aquests moments ajudem al màxim les famílies.» Vostès no ho van fer.

Ara mirem l'any 2023, perquè hem de fer un nou pressupost, conseller, i, bé, m'agradaria saber quin és el seu plantejament. Probablement sigui de nou, «Madrid, si us plau, Govern d'Espanya, afluixi», però ja li vull recordar que l'any passat, malgrat la flexibilització, que podia arribar a l'1, vostè es va quedar al 0,3. I no deu ser perquè no tenim necessitats en l'àmbit educatiu, en l'àmbit de la salut..., que, en fi, està el nostre sistema sanitari que, per dedicar-li més recursos que mai, crec que realment és on estem veient o tenim més crítiques que mai. Per tant, ens agradaria saber, conseller, com es planteja vostè també aquest 2023.

I l'hi dic perquè, escolti, vostès, quan volen, retallen i ens explica les coses a mitges, no? Posaré dos exemples de com quan vostè vol és rígid, per exemple amb Madrid, i en canvi és molt flexible aquí. Ho deia abans, també, la meua companya, la diputada Esther Niubó. El conseller Cambray avui s'ha posat molt estupend –normalment ja s'hi posa, ell– aquí, explicant mesures que faria en l'àmbit educatiu. Bé, ha dit que mantindrà tots els educadors i tècnics d'integració social que es va tenir pel covid amb recursos que venien del Govern d'Espanya, perquè estàvem en pandèmia. Evidentment, el 2022 ja no hi eren. I diu: «Els mantindré tots.» Bé, llavors jo li he dit a l'Esther: «Tots? Segur?» I l'Esther: «No, tots no.» Explica les veritats a mitges: no n'hi haurà a la concertada. A l'escola concertada, conseller Giró –no sé si vostè està d'acord amb aquesta mesura–, no; aquí els retalla tots. Vol dir que el 32 per cent –un terç dels nostres infants i joves– es quedaran sense aquests recursos, perquè van a l'escola concertada. Home, el servei educatiu de Catalunya és la pública i la concertada. Doncs no està bé això.

I, en canvi, per altra banda veiem, conseller –i ho estem mirant, i anirem segurament a veure l'expedient a Economia–, com vostè ha decidit unilateralment recuperar la concessió de Cedinsa a l'eix Transversal, i cercar per rescatar aquesta concessió 500 milions d'euros entre diferents departaments; que a mi m'agradaria saber de quins departaments ha tret 500 milions d'euros. Perquè si el que necessiten els departaments és afegir 500 milions d'euros per a una concessió que sincerament és de dubtosa..., amb dubtosos arguments, diguéssim, per poder-la recuperar, no?

Per tant, em sembla, en fi, que a vegades en algunes coses despisten, que vostè és molt rígid en uns casos, molt flexible en altres... Però el més important: ens agrada saber com enfoca vostè aquest 2023, aquest pressupost que ve, i, sobretot, quines mesures adreçades a les famílies i a les empreses..., d'impacte real –d'impacte real–, que crec que és el que ens preocupa a tots, perquè estan sent moments difícils els d'avui, però ho seran segurament més els de demà.

Moltes gràcies.

La presidenta

En el torn de resposta, té la paraula el conseller d'Economia i Hisenda, senyor Jaume Giró.

El conseller d'Economia i Hisenda

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, senyora Romero... Durant els mesos que portem de crisis de preus, el Govern espanyol ha pres algunes decisions en la línia de les preses a altres països, que aplaudeixo, senyora Romero, i que no em fa res dir-ho, les valoro positivament, i ho dic obertament. Reconec la bona gestió, per exemple, davant de la Comissió Europea, sobre la singularitat del mercat energètic ibèric. També reconec i valoro positivament la bonificació de vint cèntims en els carburants com una mesura adequada en el seu moment. I també la millora de l'ingrés mínim vital o de les pensions mínimes no contributives, que són exemples de mesures en la bona direcció.

Per tant, jo coincideixo amb vostè i amb el president Sánchez en algunes de les mesures, i sobretot coincideixo en que la inflació és un problema econòmic de primer ordre. De fet –de fet–, la inflació és el problema que tenim sobre la taula, i mereix que en parlem a bastament. Però difereixo amb vostè, o amb vostès, amb el Govern espanyol del PSOE, en el diagnòstic, en el pronòstic i en el tractament. Vostès atribueixen la pujada de preus a una mena de tsunami del consum. A Europa, la nostra inflació, senyora Romero, ve més aviat per la part de l'oferta, i, sobretot, per l'increment de preus de les matèries primeres i dels combustibles fòssils.

Vostè sap que el mes passat vàrem tenir a Catalunya una taxa d'inflació del 9,7 per cent –9,7–, i que la subjacent va ser del 5,5. Això vol dir que el Banc Central Europeu haurà de filar molt prim per evitar –a les properes mesures, que seran demà o demà passat, de pujada de tipus– que les polítiques monetàries restrictives no provoquin una recessió. El moment és extraordinàriament delicat, i amb aquest panorama el senyor Pedro Sánchez està cometent, des del meu punt de vista, alguns errors importants, que també convé dir-ho, perquè aquests errors afecten la nostra economia, ens afecten a nosaltres, a tots els catalans.

El primer error és la renúncia a una oportunitat històrica, en un moment que hi ha manca de lideratges europeus, d'exercir ell un lideratge europeu en la via diplomàtica. En el discurs de de la setmana passada sobre l'estat de la seva nació, el president Sánchez va fer referència disset vegades al president Putin. Tal com Sánchez el va descriure en aquestes disset referències, Putin és la nova encarnació del mal, la bèstia negra d'Occident. Segons aquesta lògica, que de tan simple fa angúnia, la recepta per gestionar la guerra passa per dos àmbits d'actuació: un, seguir alimentant la maquinària bèl·lica d'Ucraïna venent-li totes les armes que puguem i sense pensar en què passarà amb aquestes armes quan s'acabi la guerra. I, en segon lloc, tractar d'estrangular l'economia russa, una economia que està demostrant notòriament que

és més resistent del que alguns preveien. Aquesta és la estratègia del PSOE i que, llevat que d'aquí a uns minuts vostè em digui el contrari, aquesta és l'estratègia del PSC.

Senyora Romero, jo soc tan o més europeista que vostès. I sobre l'OTAN li diré que d'entrada, sí –des del principi, d'entrada, sí–, perquè estic convençut que per a Catalunya és un actiu geoestratègic formar-ne part.

Dit això, la situació econòmica que estem vivint cal analitzar-la amb el cap –amb el cap i no amb l'estómac–; cal analitzar-la amb el cap i no amb enquestes electorals. I la situació és clara: o aquesta guerra s'acaba aviat o aquest hivern serà l'hivern més fred del que portem de segle. L'increment de preus va començar d'una manera tèbia i gradual quan es va aixecar la restricció a la mobilitat després de la pandèmia. Però la inflació que estem patint avui ve d'unes aixetes tancades en els gasoductes russos; ve d'unes matèries primeres encallades en els ports del mar Negre; d'uns cereals que han deixat de conrear-se en els camps ucraïnesos; d'uns fertilitzants que no arriben a Europa a causa de les restriccions a les importacions de Rússia.

Resumint: la primera estratègia contra la inflació a Europa –i és la que hauria d'intentar fer el president Sánchez– és la diplomàcia. I com que la diplomàcia s'acabarà imposant, com s'acaba imposant en el noranta per cent dels conflictes armats, potser més ens valdria posar fil a l'agulla de seguida i que s'imposi com més aviat millor.

El primer error del plantejament socialista per protegir-nos de la inflació és la confrontació amb Rússia. La confrontació amb Rússia no és un remei, no és cap remei; és una causa, i de les principals de tots els mals que s'albiren a Europa.

El segon error és la manca de mesures estructurals. Moltes de les mesures preses fins ara pel Govern de Pedro Sánchez són improvisades, estan poc definides i resulten ineficaces per lluitar contra l'alça de preus. El que ens calen són mesures estructurals de llarg recorregut i que promoguin una economia resistent a les sotragades que ens esperen a partir de setembre. I d'això en veig poc en el Govern de l'Estat.

Pensem, per exemple, en l'impost als bancs i a les elèctriques anunciat la setmana passada com una mesura estrella. Miri, la banca ha fet moltes coses malament en els darrers anys i algunes d'elles les he denunciat jo mateix des d'aquest faristol, però la banca, senyora Romero, no és la culpable de la inflació. El problema no és que la banca estigui guanyant molts diners, que en guanya, en guanya molts i en guanyarà més amb la pujada de tipus, però de veritat vostè creu que amb aquest impost a la banca baixarà la inflació? Algú creu això? Algú creu això? Eren mesures per lluitar contra la inflació. Calen reformes estructurals, com li deia abans, i que ens donin l'oportunitat de preparar nos per al que ve.

Vostè ha aprofitat també per tornar a parlar del marge de dèficit del 0,3 de l'any passat, d'aquest any 21. Miri, li recordo que totes les comunitats, sense excepció, van tenir un marge de dèficit inferior del que estava previst. Per una raó, senyora Romero: perquè va haver-hi més de 2.000 milions de fons extraordinaris covid que aquest any no tenim. I gràcies als fons extraordinaris, els marges de dèficit van estar per sota del màxim que s'havia dit en el seu moment.

I ja que parlem de marge de dèficit, li agrairia que ens ajudi, com ja li he demanat jo a la ministra Montero, a que aquest any 22 sigui del 0,4 i no del 0,1 com fins ara plantegen. I a l'Estat el 3,7, com han enviat a Brusselles, que em sembla una mentalitat centralista d'estat inigualable.

També vostè ha tornat a recuperar la idea que crec que ja li vaig contestar un dia a la diputada Assumpta Escarp sobre recuperar l'eix Transversal. Aviam si ens entenem. Jo ja entenc que hagin tingut al PSC trucades d'empresaris privats i de fons d'inversió privats. Jo també les he tingut. Però sap què passa? Els escolto educadament i els hi dic «adeu, bon dia». M'entén? (*Veus de fons.*) Sí, sí, i pel que sembla, perquè és la segona vegada que des de la bancada socialista ho dieu, deu ser que potser aquest partit tant d'esquerres és, diguem-ne, més flexible davant de demandes del sector privat.

Escolti, l'eix Transversal..., l'eix Transversal –escolti'm, senyora Romero–, que el va signar amb un peatge a l'ombra el conseller Joaquim Nadal, el 2010, en el con-

tracte del conseller Joaquim Nadal hi havia tres possibles sortides, el 2017, 2022 i 2027. El 2022 hi ha una sortida pactada, una sortida..., resolució anticipada del contracte signada el 2010, com es pot imaginar, i per la qual el Govern de Catalunya s'estalvia 800 milions d'euros si ho fem ara. Sap com es diria si jo no ho fes com a conseller d'Economia? Té un nom això: prevaricar. Si jo no faig això, estic prevaricant. Perquè la Generalitat d'aquí a l'any 40 s'estalviarà 800 milions. I quan li torni a trucar aquest fons d'inversió francès l'hi explica, que jo ja l'hi he explicat amb detall.

Moltes gràcies.

La presidenta

En el torn de rèplica, té la paraula la diputada senyora Alícia Romero.

Alícia Romero Llano

Gràcies, presidenta. A veure, conseller, cadascú ve d'on ve. I això suposo que ho tenim clar tots els que som aquí. Miri, jo ja he dit la inflació a què és deguda i a conseqüència de què, i en això coincidim amb vostè. Vull dir que no m'he inventat res, ni he dit res diferent del que diu vostè. Ara, errors del Govern d'Espanya. Home, no ho sé, escolti's després una altra vegada, eh?, conseller. Errors del Govern d'Espanya. Bé, deuen ser errors de França, d'Itàlia, d'Alemanya, d'Estats Units... Perquè el que està fent Espanya és la mateixa política: sumar-se a una decisió conjunta d'Europa i també de l'OTAN amb relació a aquest nou escenari polític que tenim al món. No sé exactament vostè amb qui voldria estar. Diu: «Jo soc europeu». Bé, doncs, si és europeu, lo que ha fet Pedro Sánchez, que és el que està plantejant la Unió Europea. Si vostè no és europeu, doncs, evidentment, potser estarà, en fi, no ho sé, amb altres països, no vull ni citar-los. Però el que està clar és que errors del Govern de Pedro Sánchez deuen ser els errors d'Europa i els errors de l'OTAN.

I no facin aquest discurs fàcil de les armes, perquè crec que també s'estan equivocant. Nosaltres el que volem és defensar-nos i crec que ens hem de defensar d'una potència com és Rússia, que ja veiem el que és capaç de fer amb Ucraïna. Per tant, anem molt al «tanto».

Parla vostè dels impostos. Però ja ho entenc que no li agradin a vostè els impostos a la banca i a les energètiques, no? No sé si és que vostè té accions o... En fi, jo segur que no en tinc. I, per tant, sí que crec que és important. Baixarà la inflació? No. Si ja li he dit que les mesures del president Sánchez no baixaran la inflació. És que no estan fetes per a això. Estan fetes per ajudar les famílies i les empreses.

Amb aquest impost a la banca recaptarem 1.500 milions d'euros que serviran per redistribuir-se i ajudar les famílies i les empreses. I aquest impost a les energètiques, que també recaptarà recursos, serà per al mateix. Ens agrada? Doncs sí. Perquè, escolti, una mica de justícia i que paguin més els que més tenen i els que més guanyen. I el que estan guanyant els bancs el primer trimestre de l'any 2022, 5.300 milions d'euros entre tots, eh?, és una indecència.

I resulta que amb aquest impost en recaptarem tot l'any 1.500. Home, no crec tampoc que sigui per esquinçar-se les vestidures. I no sé de què vostè parla, que jo soc la defensora dels fons d'inversió, quan ve vostè aquí a dir que aquest impost no ajudarà la inflació, ni la baixarà ni ens resoldrà res. No, miri, sí, ajudarà les famílies. Molts milions d'euros posats a favor de polítiques a les famílies i a les empreses.

Per tant, benvingut aquest impost. I, per tant, nosaltres contents de que el president Sánchez pensi en aquesta política redistributiva i en aquesta política fiscal progressiva, que, evidentment, no defensa vostè, com ja hem vist aquest cap de setmana el seu partit polític, que es voldria carregar tots els impostos. Ja m'explicaran vostès com gastem si no podem ingressar. Bé, aquest segurament és un altre debat, però que estarà bé que també fem aquí.

Jo, conseller, li he fet algunes reflexions, però també li he preguntat i no m'ha respost res sobre què pensa fer vostè, quines mesures tindrem a Catalunya, fetes pel

Govern de Catalunya, amb relació a com pal·liar els efectes de la crisi en les empreses i les famílies. I com vostè encara el 2023 i aquest pressupost que ve.

Sap vostè que nosaltres..., el PSC és un partit que està a disposició de fer avançar Catalunya i construir-la i ser positius perquè el moment serà molt complicat –molt complicat. I, per tant, com que vostès no tenen majoria parlamentària perquè la CUP els va deixar en la primera cantonada, doncs, nosaltres els hem dit que si cal parlem, perquè em sembla que és importantíssim que l'any 2023 el Govern de la Generalitat..., Catalunya tingui un pressupost.

Ara bé, ens agradaria saber una mica les línies per on van vostès, si realment anirem a salvar les empreses i les famílies o es posarà en aventures com aquesta de Cedisa. Miri, jo ni m'he reunit amb aquest fons francès ni res. Jo el que dic és: recursos públics. I vostè, que no tenia 500 milions, els ha anat a buscar departament per departament. Diu: «Me n'estalviaré, d'aquí a no sé quants anys, 800.» Bé, expliqui'ns-ho –expliqui'ns-ho. Vingui a comparèixer a la Comissió d'Economia i ens ho explica amb numerets, perquè com que no els tenim, els anirem a veure al seu departament i mirarem fil per randa aquest expedient. No per res, perquè com que són recursos públics, vull saber si s'estan utilitzant bé.

És molt fàcil fer aquest titular... «Oh, molts anys»; sí, però ara ens costarà 500 milions d'euros que no tenim i que estaria molt bé utilitzar en polítiques socials, en polítiques educatives o en polítiques sanitàries. Que realment, escoltin, tenen vostès CAPs tancats, consultoris tancats, pediatres que no tornen a donar servei a aquells CAPs que tenien aquest servei abans de la pandèmia, etcètera.

Per tant, home, no em faci demagògia. Expliqui'ns-ho bé. A mi, el fons d'inversió, escolti'm, m'és igual. Una empresa que va invertir en aquell moment. I, escolti'm, i vostè no està fent cap prevaricació, la concessió diu que és fins tal any, si dura fins tal any no hi ha cap prevaricació. No s'inventi coses. La pot vostè recuperar el 2022? Sí. Però a mi digui'm quin benefici traiem de pagar ara 500 milions d'euros que no tenim i que vostè vol treure d'uns departaments que m'agradaria saber quins són.

Moltes gràcies.

La presidenta

En el torn de rèplica té la paraula el conseller Jaume Giró.

El conseller d'Economia i Hisenda

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats... Senyora Romero, aviam, amb tot respecte l'hi dic i tota la cordialitat parlamentària que ens caracteritza a vostè i a mi. Això de «vostè ja sabem d'on ve» ja m'ho va dir un dia el seu cap de files i ja li vaig contestar amb un vídeo que encara corre per YouTube i que la convido a veure'l. Però ja que avui m'ho ha tornat a dir, jo li diré amb tot respecte que, home, és molt millor sortir del món privat i dedicar-se al servei públic cobrant molt menys que no sortir del món públic i anar al privat a un consell d'administració, com va fer el senyor Felipe González, i a sobre dir que t'avorreixes quan cobres 300.000 euros l'any. (*Aplaudiments.*) O sigui que, si us plau –si us plau–, li dic: «Ja n'hi ha prou.» M'entén? Perquè de portes giratòries, eh?, n'hi ha de dos sentits; totes respectables, però cadascú sabem el que diem. I jo sé molt bé d'on vinc i sé molt bé a què em dedico i estic molt orgullós de fer-ho.

Escolti, per això que vostè no té cap interès en Cedinsa, veig que hi torna un altre cop. No, no, escolti, la tasca dels lobbys és molt legítima, eh? Per tant, jo entenc molt bé que vostè insisteixi en això. Però ja que hi insisteix, portava preparades altres coses, però l'hi explicaré. Miri, escolti, el Govern de l'Estat només ens permet uns diners si és per pagar un deute. L'hi explico, eh? Ens donen una part del FLA que és per pagar un deute.

La Generalitat de Catalunya, des del conseller socialista Joaquim Nadal, en un moment que va portar a la fallida tècnica la Generalitat... (*Veus de fons.*) El senyor

Castells i el senyor Nadal. *(Veus de fons.)* Sí, sí. Així és i així està a tots els gràfics. Escolti'm, en aquell moment es van haver de fer obres amb peatge a l'ombra.

Nosaltres el que fem és demanar 482 milions d'euros d'un fons que no va destinat a sanitat, senyora Romero –no se m'ocorreria mai treure un euro de sanitat–, ni va a educació, ni va a la concertada ni a la pública, ni va a drets socials. Són uns diners que només te'ls deixen, l'Estat espanyol –la senyora Montero, la senyora Calviño–, per pagar un altre deute. No és que estigui en un calaix i el conseller digui: «Mira, m'ho trec...» No, no, no, eh?, preguntí-ho. És exactament com jo li dic. Vam demanar això perquè..., i així va ser, i escolti, no va ser fàcil, i ens han deixat aquests diners per poder pagar, avançar uns diners, i estalviar-nos pagar 70 o 80 milions cada any fins al 2040. Escolti, és una operació de llibre. I això és el que s'ha fet, i ho tornaria a fer.

Després, vostè ha tornat a parlar de si Europa, que si Espanya. Miri, a Europa, la inflació en aquest moment està a 8,5, i a Espanya està al 10,2. Vull dir, escolti'm, la situació és molt dramàtica a tot arreu, però hi ha uns països que van millor que d'altres. És evident, perquè, si no, escolti, la sobirania dels estats no existiria. És evident que les mesures que prens i les que no prens canvien la cosa.

I, per últim, no fem més brometes amb els bancs, perquè si algú..., escolti, jo..., si algú ha dit aquí que els bancs han comès errors, soc jo. Si algú ha demanat posar caixers i posar oficines on no n'hi han, soc jo. Per tant... Escolti'm, què va fer la vicepresidenta Calviño? Reunir aquests quatre bancs que vostè ha esmentat i dir-los: «Què voleu fer? Què proposeu fer?» I nosaltres vam posar en marxa, junt amb altres grups a aquestemicicle, i amb el suport del PSC, una iniciativa per canviar-ho. Per tant, escolti, no traïem les coses d'un cantó a l'altre,

I crec que les mesures les anunciarem, i els pressupostos els farem quan tinguem els recursos que ens ha d'anunciar la senyora Montero a finals de juliol. Que ens ha de dir... Sí, miri, ja sé que és propi d'una colònia, però anem així. Ella m'ha de dir fins a on em puc gastar, quin és el marge de dèficit i quina és la liquidació del 21. Quan ho sàpiga, senyora Romero, estaré encantat d'explicar-los-ho.

Moltes gràcies.

La presidenta

Passem al desè punt de l'ordre del dia, la interpellació al Govern sobre la situació econòmica provocada per la crisi.

Interpellació al Govern sobre la situació econòmica provocada per la crisi

300-00215/13

L'ha presentat el Grup Parlamentari d'En Comú Podem i, per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor Joan Carles Gallego.

Joan Carles Gallego i Herrera

Diputats, diputades, conseller, bona tarda. Bé, tornem amb la situació econòmica i la crisi generada per la guerra d'Ucraïna. Una crisi que genera un impacte en els preus de l'energia i els combustibles, i trenca la cadena global de comerç, i que impacta, malauradament, de manera directa en les llars a través de la inflació, i en la pròpia activitat econòmica a través de la incertesa.

En aquest marc, la resposta del Govern avui no està a l'alçada, sobretot quan ho comparem amb altres territoris, sigui el País Valencià, sigui les illes, o amb les mesures que el Govern central ha emprès aquests darrers temps, en temes fiscals, en ajuts al transport, en millora de la protecció social i beques, que es tradueix, en definitiva, en ajuts directes a les llars amb majors problemes.

En aquest context, també, el darrer decret de mesures urgents del Govern de la Generalitat només ha destinat 1 milió i mig d'euros a combatre els efectes de la guerra. Insuficient i sense impacte directe en les persones o l'activitat econòmica.

Un decret aprovat gràcies als vots del Partit Socialistes de Catalunya, que, a canvi de res, van salvar el Govern d'haver de negociar les nostres propostes per complementar ajuts al transport, per millorar la renda garantida de ciutadania o per establir un bo energètic, entre d'altres.

Portem, malauradament, aquest país, la ciutadania, quinze anys encadenant crisis. Hem passat de la indignació, durant la crisi financera, a la por i a la demanda de protecció en la pandèmia, i ara a la incertesa de futur davant la guerra d'Ucraïna. Mentre, el Govern o resta absent de la gestió de la resposta o ho fa insuficientment a favor dels interessos dels poders econòmics. El resultat és empobriment i pèrdua d'oportunitats per millorar les bases materials per a la creació de riquesa.

El darrer informe Foessa, *exclusión y desarrollo social en Cataluña 2021*, informa que a Catalunya 2.260.000 persones estan en situació d'exclusió social. L'enquesta de condicions de vida de 2021 que publica l'Idescat ho confirma. El 25,9 per cent de la població està en situació de pobresa i risc d'exclusió social, i un nou per cent de la població, més de 700.000 catalans i catalanes, es troba en situació de pobresa material extrema.

Estem pitjor que el 2019. La pandèmia s'ha saldat amb més desigualtat i desprotecció social. Vam tenir sort de les mesures realitzades en el mercat de treball; ERTO, salari mínim interprofessional, reformes laborals, que han apaivagat els impactes. Però, malauradament, la manca i feblesa de les polítiques públiques pròpies de Catalunya en protecció social, habitatge o prestació de serveis públics han deixat molta gent, massa gent enrere i desprotegida.

En aquesta situació de pobresa i desigualtat, la inflació impacta, sobretot, en la majoria de la població treballadora, pensionista o desocupada, que no pot repercutir els increments de preus, i veu com se li encareix, dia rere dia, la cistella de la compra. Portem més de nou mesos amb la inflació per sobre del cinc per cent. Al juny, hem superat el deu per cent. Les llars amb rendes més baixes són les més afectades per l'impacte dels preus de l'energia, de l'habitatge i de l'alimentació.

El diferencial d'afectació d'inflació és més de dos punts en les llars amb menys de mil euros al mes, i més d'un punt en les que ingressen menys de 2.500 euros al mes, amb relació a les llars amb rendes per sobre dels 3.500 euros al mes, en les que la inflació els afecta en menor mesura. Desigualtat també genera la inflació.

Algunes dades estan clares. La barra de pa ha passat de quaranta a vuitanta cèntims i d'aquí a uns dies pot arribar a 1,20. L'oli de gira-sol estava a 0,90 el litre, i està a 3,50. L'oli d'oliva verge de marca blanca ha augmentat més del seixanta per cent: aquell que compraves per menys de quatre euros, l'estàs comprant avui a set euros. Els ous han pujat un vint-i-dos per cent; la margarina, un quaranta-dos per cent, i la carn d'au un tretze per cent. Un quilo de macarrons s'ha pujat quasi cinquanta cèntims. Un meló costa quasi un euro més de mitjana que fa un any; un meló de quatre quilos ara costa quatre euros, i fa un any no arribava als tres euros.

L'augment del preu de l'energia no ha estat absorbit per les empreses. Aquestes han traslladat directament l'augment del preu de l'energia a la unitat de producte, impactant la capacitat adquisitiva del ciutadà per incrementar la seva taxa de guanys. La taxa de guanys de les empreses la traslladen al ciutadà, els beneficis pugen i els sous baixen.

Potser també l'Agència Catalana de Consum podria fer alguna cosa per intentar actuar sobre els preus abusius que marquen determinades empreses. Sabem que l'elevada dependència dels combustibles fòssils està impactant a nivell macroeconòmic en la balança comercial –ho sabem–, però sobretot a les rendes familiars, que veuen com el preu de l'energia i combustibles augmenten més del 54,7 en un any.

Mentre això passa, l'emergència climàtica impacta en la qualitat de vida i en el medi ambient i fa inajornables canvis estructurals i compromisos amb el clima. És urgent actuar sobre el model energètic i renovables: mobilitat, sostenibilitat, protecció climàtica, economia circular, entre altres qüestions.

La situació és preocupant i demana l'acció del Govern, i el Govern ha d'actuar sense oblidar el que vam aprendre en la recent crisi de la pandèmia. Vivim en un món interdependent i cal garantir espais de sobirania estratègica. Ho vam veure amb els equips de protecció sanitària, avui és evident en el model energètic.

La profunditat dels reptes que tenim davant reclama col·laboració i cooperació entre institucions. La confrontació ens aïlla i atura; la col·laboració suma. Els serveis públics són garantia de protecció i igualtat de tracte. El sector públic ha de fer de tractor de l'economia, i els canvis estructurals per fer front al repte climàtic i digital, per guanyar sobirania estratègica i garantir transicions justes, no poden esperar. Això ho apreníem amb la pandèmia. Això ho hem de posar en pràctica ara i ho ha de posar en pràctica el Govern.

Avui estem en un context diferent al definit en els pressupostos del 2022. Cal reactivar l'economia, és cert, sí, però protegint la ciutadania, la capacitat productiva instal·lada i liderant els canvis estructurals. Cal que adequem el pressupost del 2022 a la realitat que estem vivint i posar ja sobre la taula l'estratègia per als pressupostos del 2023.

L'execució del pressupost del 2022, de moment, està sent positiva en alguns departaments, però en d'altres crec que encara ens haurem d'afanyar. Tenim sis mesos, sis mesos en què hem de demostrar que no es queda ni un euro al calaix i que són gent de paraula. A l'abril s'havia executat el trenta-dos per cent del pressupost –no anem malament– i al juny ja han aflorat, segons l'informe de la conselleria, ingressos de 940 milions contra un escreix de despeses de 140. Vol dir que disposem de prop de 800 milions d'euros disponibles no pressupostats, per un millor comportament fiscal, també derivat de la pròpia inflació.

Tenim, doncs, marge per a mesures que complementin les polítiques aprovades per l'Estat i fer-ne de pròpies. Hem de garantir la gratuïtat del transport de rodalies i mitjana distància i podem reduir al cinquanta per cent les tarifes de transport metropolità. Podem i hem d'actualitzar la renda garantida de ciutadania per absorbir l'impacte de la inflació en aquelles famílies més necessitades. Hem d'habilitar un bo energètic a les llars amb ingressos inferiors a 25.000 euros l'any.

Podem fer mesures. Tenim aquests més de 800 milions disponibles. Necessitem dotar de més recursos la sanitat, augmentant plantilles i reforçant l'atenció primària, millorant els serveis destinats a l'atenció a la dependència. Dotar el sistema educatiu, molt tensionat durant la pandèmia, de més recursos, que permetin també una sortida negociada al conflicte que estan vivint, complint la moció aprovada el passat Ple, recuperant la jornada laboral docent que va ser unilateralment modificada per anteriors governs.

Tenim 800 milions d'euros. Què podem fer? Moltes coses. No podem deixar recursos al calaix ni els podem dedicar a disminuir deute o a eixugar dèficit. Tenim un escreix de 800 milions d'euros que cal comprometre per a polítiques públiques al servei de protegir i activar l'economia. No pot quedar ni un euro que no arribi a les llars necessitades i a impulsar els canvis necessaris.

En síntesi, la crisi generada per la guerra d'Ucraïna està impactant negativament a les llars, especialment les que tenen menys ingressos, i està generant molta incertesa sobre el futur econòmic. Necessitem que el Govern actuï, i que actuï de manera clara i compromesa, protegint les persones, en especial les més vulnerables, amb ajuts directes, millores de prestacions, rebaixes al transport públic, i activant també mesures estratègiques d'impacte econòmic positiu, en especial en tot el que té a veure amb energies renovables, amb sostenibilitat i amb equitat social i territorial.

Aprofitem que queden sis mesos d'execució pressupostària del 2022 per adequar la seva aplicació a les necessitats reals de la societat i la ciutadania de Catalunya, i després parlarem del pressupost del 2023.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula el conseller d'Economia i Hisenda, senyor Jaume Giró.

El conseller d'Economia i Hisenda

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats... Senyor Gallego, tot just acabo de respondre la interpellació de la senyora Romero sobre com fer front a la situació econòmica que estem passant. Com ja deu haver escoltat, he plantejat algunes fórmules que considero necessàries per lluitar contra la inflació. Una cosa són les mesures per lluitar contra la inflació i una altra són les mesures per lluitar contra els efectes de la inflació. Són coses diferents i convé distingir-les.

Vostè em reclama una mirada àmplia i em pregunta per estratègies concretes que puguem posar en marxa per fer front a aquesta crisi econòmica, social i energètica derivada de la guerra d'Ucraïna. Em sap greu dir-li, senyor Gallego, que, dissortadament, el nostre marge de maniobra per combatre directament la inflació és gairebé inexistent. Però això no treu que puguem fer una anàlisi de la situació i plantejar algunes mesures, encara que no tinguem totes les competències per implementar-les.

La situació econòmica és extraordinàriament complexa i això fa que tothom –tot hom a tot el món– estigui fent servir la mateixa paraula per descriure l'horitzó que tenim davant; aquesta paraula és «incertesa».

Ningú sap què passarà. La guerra d'Ucraïna està sent el factor determinant en l'alça de preus. No és que algun sector guanyi més diners que un altre, com s'ha intentat abans tergiversar alguna paraula meva; no és això. Si hi ha un sector que guanya més diners dels que ha de guanyar, és per una altra raó, perquè hi ha un oligopoli en el sector elèctric i bancari, i hi han massa poques entitats en alguns sectors com aquests, però no és la causa de la inflació.

Abans de la guerra, els preus dels combustibles, les matèries primeres i els aliments ja havien començat a pujar. Amb la guerra entre Rússia i Ucraïna, aquestes tensions econòmiques s'han fet encara més fortes, i mentre assistim a la formació d'aquesta mena de tempesta perfecta, l'economia –i especialment l'economia catalana– de moment se'n surt prou bé. En el primer trimestre, el nostre PIB va ser un 6,4 per cent superior al primer trimestre del 21. D'altra banda, els empresaris segueixen confiant en el futur. El clima empresarial a Catalunya és millor avui que fa tres mesos, s'està creant més ocupació que mai, les afiliacions a la seguretat social augmenten un 4,2 per cent interanual, i la inversió de les empreses en béns d'equipament està creixent a un ritme del 12,4 –12,4 també– interanual.

Pel que fa als efectes sobre les persones més vulnerables, que vostè també hi ha fet referència, cal reconèixer que ha augmentat la taxa de persones amb privació material i social severa fins a un nou per cent. Però també hem de dir, senyor Gallego, que, d'acord amb les darreres dades disponibles del 21, la renda mitjana només ha disminuït un 0,1 per cent, i que la taxa de risc de pobresa ha caigut quasi el dos per cent. Principalment –he de dir ho– gràcies a les transferències de fons extraordinaris, que ens van permetre prestacions socials i que enguany no tenim, i que per això el marge de dèficit no el vam esgotar. Les coses com són.

Si a tot això afegim les perspectives favorables d'aquest estiu per a un sector estratègic per a Catalunya, com és el turístic, i que també tenim en compte les exportacions, que estan creixent a un vint-i-set per cent –maig sobre maig, vint-i-set per cent–, aleshores crec que podríem pensar que tenim bons fonaments per encarar el futur –podríem pensar ho. Però no és així, o almenys no del tot. No estic dient que no tinguem bons fonaments, el que vull dir és que no podem estar segurs de que siguin fonaments prou forts per fer front al que ha de venir.

No sabem exactament què passarà; no sabem si la guerra durarà molt o durarà poc. Insisteixo a mesurar les meves paraules perquè ningú cregui que dic coses que no dic, però és evident que si la guerra s'allarga, els problemes s'agreuaran i, per tant, hauríem d'estar tots enfocats a que la guerra no s'allargués.

D'altra banda, tampoc sabem si la Xina, amb les seves severes mesures de restricció de tota la mobilitat i del transport de mercaderies per un covid zero, que és el seu objectiu, si no torna al ritme de producció la Xina, això també agreujarà el preu

del petroli i els colls d'ampolla logístics a totes les indústries del país. I això què fa? Apujar els preus. Quan una indústria no sap segur si el mes que ve li portaran els materials, carrega més estoc. Que abans no hi havia estoc, abans era pràcticament *just in time*. Ara la gent intenta carregar tot lo que pot d'estoc per col·locar les seves matèries primeres davant d'aquesta incertesa. Per tant, no sabem tampoc què passarà amb la Xina, que és un element –la Xina i Rússia– que normalment en alguns llocs de Madrid, d'Espanya i d'Europa, ara s'està infravalorant.

Tampoc sabem si demà –demà dijous–, un cop acabades les teòriques tasques de manteniment, Rússia obrirà del tot l'aixeta del gasoducte Nord Stream 1, que porta gas cap a Europa. No sabem si l'obrirà, i si l'obrirà al cent per cent. Per tant, aquesta ignorància nostra és com una boira; una boira que no s'escampa a mesura que passen els dies, sinó que es fa més espessa. I això vol dir també que els instruments monetaris de què disposen aquí a Europa, al Banc Central Europeu, potser no són tan efectius com es podria pensar.

Es pot donar el pitjor escenari possible: un banc central europeu refredant la demanda, refredant l'economia, amb pujades de tipus i una oferta que continuï en tensió, amb preus elevats i energies cares. Pensi que en aquesta boira espessa de la que li parlava podria amagar-se el monstre amb qui mai ningú es vol trobar i que ningú esmenta, que és el monstre de l'estagflació. Davant d'aquest panorama, el Govern de la Generalitat, malauradament, pot fer poca cosa. No tenim instruments, ni tenim recursos, ni podem confiar que l'Estat espanyol confiï en les nostres capacitats i ens cedeixi capacitats, prerrogatives per poder dissenyar polítiques pròpies.

Per tant, el poc que podem fer ho hem posat en marxa amb els dos paquets de mesures que vam aprovar els mesos d'abril i de maig, i hem d'esperar que la Unió Europea faci tot el que ha de fer. Miri, a diferència del petroli, que és fungible –el petroli és fungible–, el gas va per gasoductes de punt a punt, i això vol dir que un barril de petroli produït a Rússia –un barril de petroli a Rússia– es dissol amb la marea de 90 milions de barrils que es produeixen cada dia. Cada dia es produeixen 90 milions de barrils al món. Per tant, encara que el petroli representa el deu per cent del PIB a Rússia, l'embargament occidental, l'embargament que alguns estadistes europeus creuen que està fent mal a Rússia, és innocu per a Rússia –innocu–, no li fa cap mal, perquè ha seguit venent el seu petroli sense complicacions. Amb el gas, en canvi, passa una altra cosa: del gas és Europa la que en depèn, i Europa depèn del gas rus, i aquest combustible representa només el dos per cent de Rússia, el dos per cent del PIB. De manera que, arribat el cas, Rússia pot fer servir l'aixeta dels gasoductes com un instrument de pressió a Europa, però no a l'inrevés.

Ja veu, senyor Gallego, que estem en un moment de molta incertesa i que quan Alemanya esternuda, que és la que més depèn del petroli i del gas rus, tot Europa es refreda. Imagini's què pot passar si aquest hivern, aquest llarg hivern, Alemanya agafa una pulmonia. Nosaltres, com vostè diu, tenim una eina que són els pressupostos i que, si tenim temps, en el torn de rèplica en podem parlar.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en el torn de rèplica, el diputat senyor Joan Carles Gallego.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé, doncs, gràcies. M'ha despistat una mica, senyor conseller, perquè ara ja no sé ben bé on estem, si estem amb Rússia o no estem amb Rússia. No sé a qui fer-li cas, si a vostè o a la consellera Alzina, però bé, en principi, cap problema. És cert, estem enmig d'una incertesa. I en la incertesa, les institucions, el Govern, el sector públic ha de liderar, ha de donar seguretats, proteccions. Ha de liderar els canvis i ha d'acompanyar la societat, les persones i, evidentment, l'activitat econòmica.

Per tant, crec que en aquests moments, davant d'aquesta situació, el que hem de fer és començar a posar fil a l'agulla i a la negociació dels pressupostos del 2023. En

Comú Podem vam negociar els pressupostos del 2022 a correcció i amb afany constructiu. Per al 2023, la ciutadania necessita que disposem d'uns pressupostos també expansius, dirigits a superar mancances i a protegir, precisament, davant les incerteses.

Avui ja ho hem dit, aquest matí ho ha dit la senyora Albiach, En Comú Podem estem en disposició de negociar-los amb la mateixa actitud que vam fer el 22, però deixant clares les condicions d'entrada: cal complir allò pactat; cal negociar des de l'inici del procés, no a misses dites; cal garantir el caràcter expansiu dels comptes; cal mantenir els compromisos fiscals –tots–, els del 2020 que van permetre que haguem disposat aquest any de més de 1.000 milions d'euros per fer polítiques públiques en aquest país. No entrarem en cap cas a negociar una subhasta a la baixa en aquests pressupostos.

Volem definir bé les prioritats, protegir les persones, impulsar les transicions ecològiques i digitals i promoure l'equitat social i territorial. Per això, els proposem que ens posem d'acord en els eixos que han de configurar el pressupost del 2023. Una fiscalitat justa i progressiva. No és moment d'abaixar impostos, cal recaptar més. Hi ha marge per fer-ho. Qui més guanya i qui més té, que pagui més per redistribuir amb més justícia social. Cal un país que atengui la salut des de la proximitat i de forma integral pel que fa a la cartera de serveis i reforçant l'atenció primària, amb un canvi de model en l'atenció a la dependència i amb un model educatiu més inclussiu, de més qualitat i més innovador.

Cal protegir i evitar l'exclusió. Fer de la renda garantida de ciutadania una eina per a la inclusió real, actualitzant també l'indicador de rendes de suficiència, l'indicador que determina l'accés a les prestacions reals, a la capacitat adquisitiva real de la població, evitant així també l'exclusió social.

Necessitem un nou model energètic, menys dependent, basat en les renovables i la descentralització energètica, que impulsi un canvi de model industrial just, sustentable i innovador a mitjà i llarg termini. Necessitem inversions que apostin per fer un país sencer, amb equitat i sostenibilitat territorial, mobilitat sostenible, mecanismes de seguretat i emergència que protegeixin territori i persones. Necessitem una administració més propera, que garanteixi tràmits àgils i transparents, que es blindi de corrupcions i de corruptes, que expulsi l'amiguisme i el clientelisme.

Hi ha marge per negociar uns bons pressupostos per al 2023, però hi ha marge i no s'hi valen excuses. No podem escudar-nos en el què faríem amb el que no tenim. Cal negociar el que podem fer amb el que disposem. Si els recursos són escassos i les necessitats són creixents, el necessari és construir el pressupost des del pacte i l'acord, des de la convicció que tenim marge en ingressos, amb una fiscalitat més justa i capacitat de millorar-ne la gestió i de millorar-ne també l'aplicació de la despesa a les necessitats de la majoria social.

Crec que estem davant d'una situació de molta incertesa que impacta molt negativament en les persones, en les famílies, en les llars i també en l'activitat econòmica. Davant d'aquesta situació, no ens queda més remei que posar-nos a negociar amb voluntat de donar resposta a les necessitats socials i econòmiques que té el país. No saltres hi posarem tot l'esforç, però evidentment necessitem un govern que realment es cregui i es comprometi amb la negociació.

I deixi'm acabar amb una poesia, certament. Però un moment que no... Ho dic perquè hem definit clarament que estem en una situació d'incertesa i aquí hem compartit el diagnòstic. Per això jo he agafat una poesia de Maria Àngels Vila Safont que diu *Em sotgen les hores incertes*: «Quan tornen les hores incertes, / truquen tossudes a la porta. / I, ulls clucs, faig el desentès / mentre em sotgen des del replà / hores que pesen, sense pressa, / que m'assetgen silencioses. / Dissimulo com puc el gest: / no em moc, malgrat que és en va. // Quan tornen les hores incertes, / em desvetllen agosarades. / Maldo per desfer-me del malson, / però el malson és realitat. / I em flagello: estic desperta / i jo no m'ho vull creure encara. / Per més que clami a

la son / la illusió passa de llarg. // Quan tornen les hores incertes / em remouen feroces l'ànima. / Em parlen d'una veritat / que no comprenc i que em commou, / que no és la meva ni la teva: / són certeses enverinades. / Però, per què fer lloc al plany / quan ens aguaita aquest horror? / Seguiré la meva drecera / amb pas ferm, sempre esperançada...»

Davant de la incertesa el que no podem fer és no fer res. Davant de la incertesa, el que hem de fer és liderar, liderar polítiques públiques al servei de la ciutadania i especialment de la ciutadania que pitjor ho està passant. Davant de la incertesa, no ens installeu en el plany i posem-nos a treballar.

La presidenta

I, finalment, al torn de rèplica té la paraula el conseller Giró.

El conseller d'Economia i Hisenda

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats... Senyor Gallego, ja ha vist vostè la indulgència de la presidenta quan es tracta de poesia, que no s'ha atrevit a tallar-lo i ha deixat que acabi; indulgència que celebrem, perquè realment mereixia la pena, la poesia. I parlava del que jo li deia, la incertesa, no?, la paraula que tothom té avui en la boca.

Amb la meva primera resposta li dic que el marge de maniobra que tenim al Govern per lluitar contra els efectes de la inflació és gairebé inexistent, però alguna cosa podem fer. Vostès han pactat els pressupostos amb nosaltres, i sabem perfectament fins a quin punt ara estem lligats de mans i peus per la situació econòmica que ja hem descrit. El fred de l'hivern que ens espera pot ser cru, i a partir de l'any vinent ho serà, i els efectes –no vull estendre-m'hi més– seran difícils de gestionar. I aquí, senyor Gallego, sí que tenim alguna oportunitat de fer coses pel país.

La primera, i segurament la més important –la primera, i segurament la més important–, és no privar Catalunya de l'eina política més potent de què disposa un govern, que són els pressupostos. No ens hauríem de permetre prorrogar uns comptes que estan fets en un context completament diferent i amb un horitzó que no té res a veure amb el d'ara. Seria una irresponsabilitat per part de tots –d'aquest conseller, del conjunt del Govern, però també del conjunt de grups parlamentaris d'aquest Parlament– si no treballem seriosament per tenir uns pressupostos aprovats al desembre. Necessitarem disposar d'un instrument que ens permeti aprofundir en algunes mesures estructurals i preparar-nos nosaltres i preparar els que devem servei, que són els ciutadans, per a una situació econòmica plena de dificultats.

I encara haurem de fer una altra cosa, senyor Gallego, i potser aquesta a vostè no li agrada tant, però l'hi he de dir. No té a veure amb els pressupostos; té a veure amb la diplomàcia, amb una altra mena de diplomàcia. Jo abans li deia la meva visió del conflicte i de Rússia, que pot coincidir o no amb la d'altres consellers. Jo ara li parlo d'una altra mena de diplomàcia: haurem de convèncer tant el PSOE com Unidas Podemos de que no podem defugir un pacte de rendes, i sé que això en alguns àmbits incomoda, però és la realitat. Imagino que en això potser no puc confiar en el seu suport, però de la mateixa manera que els demano a vostès responsabilitats, me la demano a mi mateix, i procuro sempre dir les coses tal com les veig. Si volem que la inflació no es descontrolï més, s'hauran de vigilar dues coses –això és un pacte de rendes; deixi'm acabar, senyor Cid–: s'haurà de vigilar que l'augment dels salaris sigui raonable i que no generi un efecte espiral, i, per tant, contenció per aquesta banda. I a l'altre extrem, i en el mateix temps, s'haurà de vigilar que les empreses facin també un esforç de contenció en els preus dels seus productes i que absorbeixin una part del cost de la inflació. I que absorbeixin. D'això –d'això– se'n diu «pacte de rendes». *(Veus de fons.)*

Ja acabo. Torno als pressupostos. En qualsevol cas, senyor Gallego, vull que sàpiga que espero, tant del seu grup com de la resta de grups polítics del Parlament, que vulguin col·laborar en la redacció d'uns bons pressupostos, i que ho facin amb

responsabilitat i amb voluntat de servei a l'interès general del país. No sé, senyor Gallego, si farà falta, com vàrem fer l'any passat, que vostè i jo ens hàgim de tancar discretament en un hotel de Via Laietana per acordar uns nous comptes –no ho sé–; o potser haurem de recuperar allò que encara tenim pendent i marxar un dia a Cuba (*rialles*), i tancar allà un nou acord. Ja veu que estic disposat, si cal, fins i tot a jugar en camp contrari. Per cert, aprofito per dir-li que, com sap, fa uns dies vaig portar a l'aprovació del Govern el pagament al personal de neteja dels hospitals, que s'implementarà aquesta tardor.

Per tant, pressupostos, sí, són molt necessaris. I a tots els grups d'aquest Parlament amb qui ja m'he reunit, espero que puguem arribar a algun acord amb algun dels grups que aquí hi han i que puguem realment fer allò que els ciutadans esperen, que és prendre les mesures que calen per afrontar el 23.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies.

Interpel·lació al Govern sobre la paràlisi del primer curs polític de la catorzena legislatura

300-00210/13

Passem a l'onzè punt de l'ordre del dia, la interpel·lació al Govern sobre la paràlisi del primer curs polític de la catorzena legislatura, que ha presentat la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Té la paraula, per exposar-la, la diputada senyora Eulàlia Reguant.

Eulàlia Reguant i Cura

Bé, gràcies. Consellera... Conseller, espero que el viatge a Cuba vagi bé. Acabem un curs polític, consellera, i nosaltres fem aquesta interpel·lació per valorar com ha anat el curs.

Però per començar ens agradaria mirar una radiografia de com tenim el país. Per a com tenim el país, mirem quatre notícies. Mes de maig, *El Punt Avui*: «Metges de Catalunya denuncia que la primària està devastada i sense reforç a la vista. Els metges de família denuncien que la sobrecàrrega de feina augmenta el desprestigi de la medicina de proximitat.»

Mes de juny, Betevé: «Dades de desnonaments: Catalunya lidera el rànquing de desnonaments a l'Estat durant el primer trimestre de l'any 2022. De gener a març s'han registrat 2.410 llançaments, un 21,8 per cent del total de desnonaments del conjunt de l'Estat, un cada cinquanta-cinc minuts.»

Més de juliol, diari *Ara*: «Carta de tres-cents directors al conseller Cambay. Hi ha un risc real que el sistema educatiu públic es col·lapsi.»

I la setmana passada a *Nació Digital*: «L'IPC marca rècords i deixa la inflació més alta dels últims quaranta anys. L'indicador arriba fins al 10,2 per cent per l'encariment dels carburants i els aliments i marca la xifra més elevada des de l'abril de 1985.»

Aquest és el país que tenim a juliol de 2022. Però la legislatura va començar amb el context de crisi de la covid com a mar de fons, on semblava que d'aquella crisi n'extrauríem algunes conclusions compartides, com la importància prioritària de la sanitat pública i la necessitat de posar al centre del sistema l'atenció primària. Res més lluny de la realitat. Una crisi mundial que deixa unes dades de mortalitat i una precarització de les condicions de vida de la gent treballadora que anirà prenent més força amb la crisi dels preus que ja tenim a sobre, que empobreix la majoria mentre una petita minoria privilegiada i protegida fa negoci amb la sanitat, els subministraments bàsics, l'habitatge, els aliments.

Aquesta legislatura començava, a més, també enmig d'una paràlisi del procés d'autodeterminació, fruit de la repressió i la incapacitat de sortir del marc d'imposició de l'Estat, amb un govern central sense cap voluntat d'afrontar el conflicte democràtic de fons, que només ha entès el diàleg com una fórmula per obtenir el suport parlamentari d'Esquerra Republicana al Congrés. Diàleg buit, sense contingut, sense agenda. Una proposta clara, però que, malgrat tot, la simple proclama al diàleg, encara que fos buida, li ha servit no només per obtenir el suport al Congrés dels Diputats per a investidures i pressupostos, sinó també per refer un clima de normalitat entre institucions i conselleries.

Apunt: conselleries tant d'Esquerra Republicana com de Junts per Catalunya, que han permès intentar impulsar l'agenda *del reencuentro*, que és l'agenda..., no deixa de ser, l'agenda *del reencuentro*, l'agenda de Foment del Treball i de l'Estat: ampliació de l'aeroport, Jocs Olímpics, carreteres com el Quart Cinturó, o macroprojectes i monocultiu del turisme.

Tot enmig d'una repressió que no cessa, amb un «Catalangate» sense conseqüències i unes inversions en trens, infraestructures i serveis que mai s'executen. I és que vostès mateixos han liquidat qualsevol incentiu de l'Estat per negociar políticament la sortida del conflicte, i han situat com a únic punt una tèbia i parcial desjudicialització que, no cal dir-ho, tampoc arriba mai.

En aquesta legislatura el país necessitava, i encara ho necessitarà més, revolucions. Però revolucions reals, no simbòliques ni declaratives. El país necessitava, per exemple, primer la revolució per democratitzar el dret a l'habitatge, per fer front per tots els mitjans possibles als desnonaments, per regular de manera efectiva el lloguer, per arrancar els fons voltors i els bancs un dret que ens han literalment robat, com és el dret a l'habitatge. Com deia, a Catalunya, un desnonament cada cinquanta-cinc minuts.

Però també, per exemple –segona revolució–, revolució per fer front a l'oligopol i a la mafia que controla l'electricitat, posant tots els esforços per recuperar les centrals hidroelèctriques i, sobretot, per impulsar una energètica pública. En definitiva, a guanyar-li terreny a l'oligopol i a començar a fer camí cap a la nacionalització dels sectors estratègics. L'energètica pública és una primera pedra, però una pedra imprescindible per impulsar l'energia verda i alhora també l'energia justa i per a tot-hom; en definitiva, per defensar un dret bàsic.

Tercera revolució: aquest país i el planeta necessiten també una revolució verda, però una revolució ecologista profunda. Sequeres cada cop més severes; augment de temperatures; el país, literalment, se'n crema. I mentre el col·lapse alimentari i de combustibles fòssils arriba, què fa el Govern? Un aquellarre per veure quin conseller fa la proposta més insostenible per atraure turisme i continuar en aquest cercle viciós de diner ràpid i fàcil per als inversors a costa del treball precari, temporal i mal pagat per a la majoria.

Aparquin aquests macroprojectes, consellera, aparquin els macroprojectes i recuperem l'agricultura i la ramaderia extensiva. Fem una profunda reforma agrària. Protegim i impulsem la petita i mitjana pagesia. Planifiquem la producció agrícola per avançar cap a la imprescindible sobirania alimentària. Deixem els lemes i impulsem productes com la fusta i la llenya, així com la indústria per a la seva transformació. Parem els peus a la macroindústria agroalimentària que especula amb la terra i els productes bàsics.

I és que una quarta revolució, ja que vostès parlaven de quatre revolucions..., aquest país necessita una revolució contra la precarietat i contra la pobresa. Gairebé l'onze per cent dels treballadors catalans són pobres, mentre creixen les llars sense ingressos. De poc ens serveix reduir les dades de l'atur si el que no augmentem són els treballadors amb capacitat adquisitiva, els treballadors que tenen un mínim per viure. De poc serveix reduir les dades d'atur si els treballadors pobres augmenten.

D'aquestes revolucions que necessita el país, el president més o menys en va fer bandera en el seu Ple d'investidura. Entenem que és que comparteix, comparteixen,

que aquest país no vol gent que quedi als marges de la societat; que entenem que comparteixen que la gent d'aquest país no vol més desnonaments per blindar els interessos de bancs i fons voltors; que la gent està cansada de patir per arribar a final de mes perquè ha de pagar uns lloguers i hipoteques desorbitades i unes factures de llum, aigua i gas que acaben revertint en uns beneficis pornogràfics de les elèctriques.

I, per tot això, som conscients que totes aquestes revolucions van lligades a un marc de disputa de la sobirania del país amb l'Estat i de xoc d'interessos amb la patronal i l'IBEX 35. I vostès han escollit aquests darrers com a aliats: Estat, patronal i IBEX 35. Perquè durant un temps dèiem: «El món ens mira.» I nosaltres diem: «Doncs, sí, la dreta ens mira.» I quan diem que han aparcat l'agenda independentista i sobiranista, diem precisament això: que vostès han preferit fer-se homologables a Pedro Sánchez, la Unió Europea, Foment del Treball o la Cecot, que desplegar una agenda social i econòmica de defensa de drets de la gent treballadora del país. Han substituït d'aquesta manera l'agenda independentista i sobiranista per l'agenda del retrobament; el retrobament amb el passat, el retrobament amb aquell passat que semblàvem haver enterrat amb la «sociovergència» més grisa i de tota la vida amb l'esperança de tornar a l'oasi català.

Aquest Govern tenia el repte de començar a dibuixar els canvis polítics i socials que són motor i causa de la lluita per l'autodeterminació i la independència. El camí cap a la independència és un camí de lluita per enfortir els serveis públics, per protegir i garantir drets i condicions de vida de la gent, i això es fa impulsant la banca, l'energia o la farmacèutica públiques, defensant els interessos de les classes populars enfront dels oligopolis i el gran capital, la Unió Europea o la màfia belicista de l'OTAN. Haguéssim volgut veure el Govern batallant amb tantes forces com ha batallat pels Jocs Olímpics per impulsar la renda bàsica universal, per desprivatitzar el 061 o per impulsar l'energètica pública. I no, no ho hem vist. Haguéssim volgut veure el Govern que va estar durant mesos dissenyant la llei del castellà a l'escola a trencar-se al cap per trobar la manera efectiva per regular els lloguers o deixar de desnonar famílies.

Si aquest Govern destinés els mateixos esforços a garantir el dret a l'habitatge que els que destinen a reprimir els moviments que el defensen aturant desnonaments, ara mateix la llei antidesnonaments s'estaria aplicant. Perquè si hem desoït el Tribunal Constitucional per defensar el vot de Lluís Puig, fet del que n'estem orgullosos i orgullosos, no ho farem per impedir que desnonin famílies vulnerables? El mes de juny de l'any passat, Sánchez Llibre, president de la patronal catalana, va demanar al Govern tres coses: Jocs Olímpics, ampliació de l'aeroport i retorn a la normalitat. En va tenir prou en demanar-ho en un acte perquè el Govern, les conselleries o algunes de les conselleries, les impulsés com si no hi hagués demà.

Ho deixaré aquí ara per, després de que vostè intervingui, intentar fer propostes i posar propostes sobre la taula de cara al nou curs, de cara a la revolució que entenem que sí que hi ha d'haver el proper curs polític.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula la consellera de la Presidència, senyora Laura Vilagrà.

La consellera de la Presidència

Bé; gràcies, presidenta. Diputada Reguant, bé, una vegada més pujo a aquest faristol a retre comptes i fer balanç d'un any d'aquest primer Govern, del primer curs, del primer any de curs polític d'aquesta legislatura. En qualsevol cas, del primer any d'aquest Govern republicà. Però aquesta vegada, diputada, no li puc comprar aquesta idea que vostè esgrimeix de paràlisi. No li negaré que sovint els avenços no són tan ràpids com voldríem –són més lents– i que el funcionament de l'Administració i els entrebancs del dia a dia no ajuden. També, per altra banda, la repressió que vivim

tots –també vostè– ens obliga a vegades a re situar-nos i en aquests casos, doncs, a fer tot i més per sobreviure.

Però, en tot cas, també li dono la raó en que alguns grans poders no volen cap canvi o volen, diguem-ne, canvis que no es notin. En aquest sentit, nosaltres estem plenament compromesos amb la transformació que varem explicar, que varem anunciar i que expressem sempre que podem, doncs, cap a on anem. En aquest sentit, deixi'm dir-li que nosaltres no representem allò d'«anàvem lents perquè anàvem lluny»; nosaltres volem anar lluny i volem anar àgils, de forma ràpida. Perquè som realistes, però alhora tenim un horitzó que ens fa anar lluny. En aquest sentit, també li vull dir que remant juntes aniríem més ràpid, però que en qualsevol cas no estem parades ni de bon tros.

Tenim dos marcs de referència importants, i pel que fa a la gestió..., després parlarem d'altres elements més polítics, però pel que fa a la gestió, per una banda, òbviament, els pressupostos és evident que varem intentar pactar-los amb el seu grup parlamentari, però no va ser possible. Però, en qualsevol cas, la voluntat de seguir treballant-hi hi és i, per tant, també ho deixo sobre la taula.

Per altra banda, el pla de govern; un pla de govern que, com bé sap, beu de diferents horitzons, de diferents acords entre diferents actors polítics. Però, evidentment, també ve de les prioritats de cada conselleria, de cada persona que la lidera, també dels programes electorals, demandes ciutadanes, però sobretot dels compromisos adoptats en aquest Parlament i dels acords de governabilitat. I, òbviament, entre aquests acords, el que varem signar entre Esquerra Republicana i el seu grup parlamentari. El pla de govern és un contracte transparent que fa que tinguem, d'una forma fàcil, diguem-ne, i contrastable, doncs, el compromís que varem adoptar amb la ciutadania. En aquest sentit, sense titulars mal intencionats ni diagnòstics esbiaixades, hem assolit ja un 33,9, per tant, gairebé un trenta-quatre per cent del que ens varem comprometre. Més d'un terç en un quart de legislatura. Per tant, crec que aquestes xifres poden parlar poc de paràlisi i, en canvi, són fets concrets, són actuacions que exemplifiquen aquesta agenda de transformació. I ho fem amb mesures, pensant en la ciutadania i pensant en el territori. I també ho vull dir de forma molt clara.

Quan parlem d'agenda democràtica..., i això és un dels compromisos..., gairebé dels primers punts que vam tractar amb vostès; eren, doncs, qüestions relatives a protocols d'actuació, especialment del Departament d'Interior. I, en aquest sentit, vull destacar la bona i molta feina que ha fet el conseller Elena en aquest sentit. Per exemple, en la feminització del Cos de Mossos d'Esquadra, tant en l'àmbit directiu com en tota l'escala; però també, per altra banda, i molt important, tot el que varem realitzar per incorporar el Gabinet Jurídic Central al Departament de la Presidència pel que fa a la defensa dels agents. Aquest canvi va respondre a una voluntat de seguir defensant els Mossos d'Esquadra des del punt de vista de determinació i claredat, com fem amb els altres funcionaris públics, amb els altres treballadors i treballadores de l'Administració. Per tant, aquest canvi ens ha donat una coherència en la defensa dels servidors públics de la Generalitat, per la unificació de criteris, i seguim, doncs, defensant els nostres treballadors.

També en els criteris..., en les acusacions, en les personacions de la pròpia Generalitat. Creiem que tenim ara unes personacions, unes acusacions més justes i més endreçades, en el sentit que els advocats de l'Administració només en cas que hi hagin lesions acreditades, doncs, farem la personació corresponent per part de la Generalitat. I altres compromisos: canvis de protocol en l'ús de pilotes de *foam*.

Per tant, crec, diputada, que això, totes aquestes qüestions fan que avui no parlem de paràlisi, sinó al contrari.

Parlant d'altres elements: vostès parlen de renovables, i sovint diuen que no anem prou ràpids. Però vostè sap perfectament que veníem, doncs, d'una etapa d'una aturada important durant molts anys, però, en canvi, finalment es va generar una bombolla especulativa evident que havíem d'aturar. I, malgrat això, l'emergència climà-

tica ens impedia parar ni que fos un moment. Per tant, el que vàrem fer va ser la modificació del decret llei d'energies renovables. Era el primer pas per posar les bases d'un nou model energètic, no només canviant els recursos energètics de fòssils a renovables, sinó transformant de dalt a baix les propostes per complir amb els objectius de descarbonització de Catalunya. En aquest sentit, vàrem portar aquí al Parlament diferents convalidacions de modificacions de decret que el que plantejaven era assolir un model energètic distribuït, descentralitzat i transformador de l'economia i de la societat. Per tant, un model energètic més democràtic, participat i amb cohesió territorial.

I com els he explicat darrerament, la consellera Jordà..., com els hi ha explicat ella mateixa, les xifres ens avalen aquests avenços, ja que en aquests moments hi ha una acceleració del desplegament de les energies renovables. Per donar algunes dades: durant el mes de juny hem sumat cent cinquanta megawatts més de projectes de renovables a informació pública. Això vol dir que ara mateix tenim 1.450 megawatts a informació pública; aquest juny hem autoritzat de manera definitiva tres projectes més, que en sumen quinze més –per tant, quinze més estan a punt de construir-se–, i també l'1 de juliol va publicar-se l'autorització d'un parc fotovoltaic de 14,5 megawatts.

Què vol dir això? Doncs que en aquest inici de juliol hem fet tant com tot el mes de juny. Per tant, avancem a un pas ferm cap a aquesta transformació verda, cap a un model energètic basat en energies renovables i per aconseguir aquesta neutralitat climàtica.

I vostè parlava d'energia. I, efectivament, estem d'acord que l'energètica pública és important. I per això l'equip està treballant, intensificant els esforços perquè vegi la llum properament. Per tant, aquí sí que tindrem resultats immediats i podrem explicar-los.

Per tant, emergència també en temes energètics, efectivament, per evitar la dependència, per evitar la inflació de preus.

També aquests darrers dies en parlem molt, és evident per què, de la gestió forestal i com hem multiplicat per sis els recursos que hi destinem. I, òbviament, hi hem de destinar molts més recursos. I per això, d'aquí fins a l'any 2024 hi pretenem destinar 72 milions d'euros. Per tant, una xifra importantíssima.

Per altra banda –i també m'agrada destacar-ho–, hem agafat fortament les regnes i la voluntat de tirar endavant des del Departament de la Presidència un projecte que ens sembla transformador, molt transformador des del punt de vista social, que és aquesta oficina del pla pilot per a la renda bàsica universal. Aquest Govern entén la renda bàsica no només com una eina per combatre les desigualtats econòmiques i socials existents, que, evidentment, hi són i les hem de combatre, agreujades per les situacions que vivim darrerament que no cal repetir, perquè avui, aquesta tarda, se n'ha parlat molt. No només és per aquesta qüestió, per les desigualtats econòmiques i socials, que també, sinó des d'una perspectiva republicana: la renda bàsica com un dret de la ciutadania, un dret que garanteix la seva existència i garanteix l'existència de ciutadanes i ciutadans, doncs, més lliures, una llibertat real.

En aquest sentit, pensem que la tenim ben encarada, perquè, de fet, com han assenyalat alguns autors, la introducció d'aquesta renda bàsica, com l'hem entesa nosaltres, és un punt de partida per a la construcció d'una república democràtica mereixedora, efectivament, d'aquest nom.

Aquest compromís hi és, s'ha fet efectiu amb la creació d'aquesta oficina que ja està treballant amb tot el seu, diguem-ne..., completament. I aquest pla pilot està generant interès més enllà dels Països Catalans per les seves dimensions i pel seu caràcter, perquè parlarem de cinc-centes persones que participaran, que rebran una quantitat de diners..., perdó, cinc mil –he dit cinc-centes, m'he equivocat, perdó, m'he deixat un zero–, de manera individual, universal i incondicional. Catalunya demostra, doncs, la seva capacitat d'innovar en aquests aspectes socials, i, efectivament, de fer un estat efectivament redistributiu i just.

Aquesta oficina del pla pilot, de fet, com els deia, avança a bon ritme, i em plau anunciar-vos que a la tardor esperem poder presentar ja el disseny definitiu d'aquest pla pilot. I, sens dubte, serà un abans i un després per al nostre país.

Així doncs, en aquest tema –crec que coincidim plenament en la seva importància–, quan anem plegades, vostès i nosaltres, avancem més ràpid. I, per tant, en aquest sentit, crec que és una bona manera d'ajudar el país i d'ajudar les persones més vulnerables, perquè estem més a prop del que creu, o almenys jo ho veig així..., perquè ens hagués agradat trobar-nos no només en la investidura del president Aragonès, també en els pressupostos o en la defensa del català, que, com s'ha vist darrerament, doncs, va ser articulada amb una llei i un decret que van tenir els seus resultats.

Per tant, li diria: «No es confongui d'adversaris», perquè malgrat tots els malgrats, que hi són, els seus adversaris no estan en aquest cantó de l'hemicicle.

Moltes gràcies.

La presidenta

En el torn de rèplica, té la paraula la diputada senyora Eulàlia Reguant.

Eulàlia Reguant i Cura

Bé, gràcies. Gràcies, consellera. No compartim la diagnosi, no? El discurs..., s'ha parlat molt de quatre revolucions. He fet un repàs de les quatre revolucions i de com les enteníem nosaltres, però no compartim com les ha desenvolupat el Govern.

I és que, si hi ha hagut una revolució aquest darrer curs polític, és la dels mestres defensant els interessos col·lectius –i és casualitat que hagi arribat el conseller, no ho tenia previst, però...–: tretze dies de mobilitzacions entre vagues i grans manifestacions per defensar l'escola pública, i seguim pendents de negociar seriosament més enllà d'uns vídeos de promoció que estaven carregats de cinisme.

Com deia, l'única revolució que hem vist durant aquest any és la dels mestres defensant aquests interessos col·lectius de tots i totes, perquè l'escola pública és defensar els interessos col·lectius de tots i totes, protagonitzant la revolta més important contra les polítiques d'ensenyament dels darrers quaranta anys. De fet, el conseller Cambray fa temps que no hauria d'estar assegut a la taula del Govern. i si hi continua és per aquest acord a tres que acaben tenint amb el Partit Socialistes, que sempre a última hora –perquè sempre ho fa a última hora– l'acaba salvant. Per tant, sí, està aquí assegut perquè ningú l'ha reprovat aquí al Parlament, perquè la comunitat educativa l'ha reprovat en moltes ocasions.

Per tant, ni el repàs que hem fet de les quatre revolucions ni l'única revolució que ha existit aquest curs..., tot això que hem descrit no té res a veure amb el discurs i el marc de la investidura que va fer president el senyor Aragonès –per nosaltres, res. Vostès han caminat en la direcció contrària al rumb que marcàvem ara fa un any, i el marcàvem plegats, per fer un gir a l'esquerra i avançar cap a l'autodeterminació.

Però el més preocupant no és que vostès hagin anat en direcció contrària, sinó que el més preocupant és el que això representa. I és que representa que no es dona resposta o que es governa d'esquenes a aquesta gent que és desnonada al nostre país, de les necessitats del país; que es governa sense agenda pròpia, i va lligat a evitar en tot moment el conflicte polític, fet que, per si mateix, anul·la qualsevol possible marc de negociació o avenç o diàleg. Evitar el conflicte anul·la un avenç en una negociació, i això el món del sindicalisme ho té claríssim; bé, excepte si hi ha el conseller, perquè ni el conflicte serveix per negociar.

Però, més enllà del cert pessimisme que puguin desprendre les nostres paraules, per nosaltres venen temps de revolució. Venen temps de revolució, i ho diem amb esperança. I ho diem amb l'esperança de que no tenim més remei que fer front a les incerteses que venen i a la crisi que s'acosta, perquè, enmig d'una crisi galopant que tenim, no?, que vivim i que veiem com cada dia és més present en el nostre dia a dia, el que tenim és un govern segrestat per aquesta agenda del «pilotasso» que

hem repetit infinitat de vegades, que no deixa de ser la Ryder Cup de golf, els Jocs Olímpics d'Hivern, el casino del Hard Rock, l'ampliació del Prat, la Copa Amèrica de vela...

Però, mentrestant, l'educació o la sanitat i el dret a un habitatge digne es van des-sagnant. I li deia les xifres a l'inici: un desnonament cada cinquanta-cinc minuts; la sanitat..., el personal sanitari, que diu que falta personal; treballadors que, malgrat que disminueixin les xifres d'atur, cada cop són més pobres. Aquest és el panorama desolador que tenim. I aquest és el panorama al que havien de respondre aquelles revolucions que van anunciar en l'inici de la investidura, però que han quedat en res i que han quedat segrestades per l'agenda del *reencuentro* i l'agenda de la patronal.

El setembre serà complicat i calent. I no ho diem nosaltres, ho diu tot el món. És el moment de que el Govern posi al focus aquestes quatre revolucions, i, si no, seran el carrer i la gent els que posaran al focus i al centre aquestes quatre revolucions, perquè, com diem, el conflicte acaba sent la millor via per avançar, per arribar a acords i per negociar. I la gent al final es cansarà de no veure respostes les seves necessitats més bàsiques.

Moltes gràcies.

La presidenta

I, finalment, en el torn de rèplica, té la paraula la consellera de la Presidència.

La consellera de la Presidència

Sí; gràcies, presidenta. Bé, la veritat és que, en aquest cas, crec que, com diria la meva àvia, tant és dir com no dir, perquè tant és el que digui, perquè vostès repe-teixen els seus mantres, els seus *hits*, i els van repetint com a dogmes de fe. I crec que, humilment, la política, i més en aquest moment que vivim, tan complex, perquè fins aquí hi estem d'acord, complex, fràgil, canviant, no és lineal, és disruptiu..., ens hem d'allunyar dels dogmes, hem d'escoltar tothom, hem de construir projectes compartits.

I, per exemple, en un dels temes que he portat directament que fa referència al Pirineu, amb el vicepresident, amb l'estratègia Pirineu 2030, però, diguem-ne, especialment en la qüestió d'una eventual candidatura de Jocs Olímpics, permeti'm que li digui que el que hem fet, només el que hem fet, o el que hem fet més, diguem-ne, és escoltar el Pirineu. I ho hem fet de manera bilateral, parlant amb absolutament tothom, fins i tot amb les persones més refractàries amb relació a la candidatura, en taules de representació territorial de tots els partits polítics –fins i tot crec que amb algun adscrit al seu grup. I, en tot cas, tothom ha dit que la veu positivament, en aquest sentit, la candidatura; fins i tot preveient la consulta ciutadana, donant-li un valor vinculant.

Per tant, hem dit sempre «no a l'especulació», «no a malmetre el territori», i, en canvi, «sí a l'esport», «sí a la diversificació econòmica», «sí a les oportunitats». Ho hem dit sempre. I, a més, ens sembla que el més democràtic és que, en un tema com aquest, doncs, sigui el Pirineu qui decideixi. I, malauradament, crec que tampoc això no ho acabem de veure igual, perquè el que sí que és cert és que l'acord de governabilitat que vàrem acordar no deia, diguem-ne, treure de l'equació el projecte de Jocs Olímpics, el que deia és que faríem una consulta, i és el que farem quan hi hagi candidatura.

Per tant, en aquest sentit, i parlant d'altres qüestions que vostè ha apuntat, deixi'm fer quatre aproximacions a educació. Per començar, hi hem posat més recursos. I és evident que hi hem posat més recursos per atendre la diversitat, per atendre les situacions socials complicades, amb el finançament de l'I2. Però també –i m'agrada explicar-ho– en les escoles bressol rurals –avui se'n feia ressò el conseller–, aquestes escoles que reforçaran, doncs, l'educació dels nens, de la mainada més petita, però que també ajudaran a salvar moltes escoles, segur.

I, lligat a escoles bressol rurals, permeti'm que li digui..., i ho fem des de la Presidència..., impulsar l'estatut dels municipis rurals, que això ja ho estem treballant

amb un grup de treball amb els ajuntaments i associacions municipalistes. I el que permetrà és revisar moltes normatives, perquè no podem tractar igual el que és diferent. I, per tant, en aquest sentit, doncs..., tenir aquesta consideració pels municipis més poc poblats, però, en canvi, segurament amb molt territori i amb molts actius.

En educació, també parlar de reducció de ràtios per atendre millor la diversitat. Però d'educació n'hi podria posar molts més exemples el conseller, que el tinc aquí; no cal que en parlem més. Parlarem de qüestions més genèriques.

Si mirem el pla de govern, veiem que hem executat setanta-nou mesures en les que ens vàrem comprometre amb el seu grup parlamentari. En aquest sentit, més del cinquanta per cent depenien d'uns pressupostos. Malgrat no aprovar-los amb vostès, les hem seguit executant, aquestes mesures; concretament, el vuitanta-cinc per cent, diguem-ne, en algun grau estan sent executades.

Vàrem fer un acord programàtic interessant, jo diria que important, perquè parlava de desplegar un pla de rescat social i garantir drets i cohesió social. I, en aquest sentit, hem fet dinou mesures en aquest àmbit.

En polítiques d'habitatge o salut –vostè n'ha parlat molt–, ja hem desenvolupat, en cadascuna d'aquestes dues qüestions importantíssimes, deu mesures. Hi dediquem més diners que mai, a habitatge. Òbviament, necessita molt esforç, molta dedicació, però ho estem fent, i se'n veuran els resultats.

En ordre públic, que també hi havia canvis importants, vuit mesures. En l'impuls de sectors estratègics públics o bé el foment de l'ocupació a la indústria i el cooperativisme, ja hi hem executat set mesures.

També hem parlat de la renda bàsica, de la transició ecològica; no en faré més..., diguem-ne, més extensió, perquè ja l'hi he comentat. Però també en temes de municipalisme i innovació, que això també correspon a Presidència, hem avançat amb quatre mesures. Treball digne per a tothom, també, en aquest sentit, dues mesures. Per tant, estem complint el que vàrem dir que faríem.

Però, és evident, transformar no és fàcil. Vostès ho deien. En alguna ocasió han dit: «El Govern no fa polítiques transformadores. El Govern gestiona com si fos una gestoria de la Generalitat.» Miri, és que això de que el Govern no fa polítiques transformadores també li podria dir d'alguns governs seus municipals, alguns que governem conjuntament; per tant... No l'hi dic amb acritud ni com a retret; l'hi dic amb comprensió, sabent que les mesures transformadores costen molt. Però també li dic que si ho fem plegades, i en alguns ajuntaments ho fem plegades, Esquerra Republicana, en aquest cas, amb la CUP, doncs, segur que ens en sortirem més ràpid.

Moltes gràcies.

El president

Passem al dotzè punt de l'ordre del dia, la interpellació al Govern sobre l'ús de les llengües a l'escola, que ha presentat el Grup Parlamentari de Ciutadans.

Interpellació al Govern sobre l'ús de les llengües a l'escola

300-00208/13

I té la paraula, per exposar-la, el diputat Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gracias, presidenta. Señoras y señores diputados, señor consejero González-Cambray... Bien, señor consejero, nada de lo que le voy a decir hoy le va a coger de sopetón, le va a resultar especialmente novedoso, pero no por ello me parece innecesario seguirselo repitiendo. Ni que decir tiene que lo que usted me va a responder también es de lo más de lo más previsible.

Vamos a hablar del uso de las diferentes lenguas de los catalanes en las escuelas de nuestra comunidad. Y, a este respecto, pues, obviamente, usted me responderá

con los argumentos de siempre, con que la inmersión no se toca, con que la cohesión social depende de que todas asignaturas se hagan en castellano..., en fin, con la larga retahíla de mantras que ustedes suelen esgrimir, por cierto, muy alejados de un debate público mínimamente abierto, mínimamente poroso, mínimamente sesudo.

Y, a este respecto, déjeme que le diga que hoy voy a hacer una cosa excepcional. Yo no suelo leer mis intervenciones en el Pleno; de hecho, siempre hablo con mi compañero Matías Alonso, que él es un verdadero fenómeno en perorar sin papel, pero también en hacerlo pegado al papel, y lo hace con verdadera maestría. Pero hoy, la verdad, preparando la intervención, he estado mirando algunos de los ejemplos históricos de autores, de intelectuales, que hayan teorizado sobre la cuestión de la lengua en Cataluña, sobre la inmersión, en definitiva. Y, a este respecto, debo decir, desde la modestia, que los firmantes del manifiesto fundacional de Ciudadanos, tanto Arcadi Espada como Xavier Pericay, como Ferran Toutain, como Francesc de Carreras, como Albert Boadella, como Félix Ovejero, han sido, realmente, a mi juicio, la vanguardia de esa defensa de los derechos individuales, de los derechos fundamentales, de las libertades públicas en Cataluña.

Y, a este respecto, voy a hacer una excepción a mi práctica habitual de no leer intervenciones parlamentarias y me voy a permitir, señor consejero, porque creo en la función pedagógica de la política..., me voy a permitir leerle algunos artículos. Yo, como ciudadano de Cataluña, pues, la verdad, me hecho un hartón *o m'he fet un fart* de leer artículos, por ejemplo, del señor Torra, hablando de los castellanohablantes como «bestias taradas con forma humana»; del señor Junqueras, hablando de las diferencias genéticas entre españoles y catalanes. He leído artículos, pues, ciertamente, basados en un nacionalismo identitario, colectivista, que nada tiene que ver, por supuesto, con la Ilustración, nada tiene que ver con un mensaje mínimamente elevado en términos intelectuales.

Por eso, déjeme que lea un artículo del año 12, para que vea usted hasta qué punto no solo usted está cansado de nosotros y nosotros de ustedes, sino que llevamos muchos años oyendo el mismo tipo de cosas por parte del nacionalismo, y a ver si, por fin, la función pedagógica de la política conseguimos que trascienda las fronteras de este Parlamento.

Déjeme que le lea un artículo del año 2012 del señor Félix Ovejero: «Un poco de aire ante la inmersión. De nuevo el nacionalismo con los tambores de la catástrofe. Nadie propone que el catalán deje de ser lengua vehicular ni la separación de niños por lenguas, sino la simple aplicación de sentencias del Constitucional y del Supremo que avalan una tibia educación bilingüe» –supongo que le suena, señor consejero.

«Siempre atenta a las inquietudes del poder local, la disciplinada sociedad civil no falta al enésimo toque de corneta, el nacionalismo. Se fotografían indignados los rectores de universidad y los miembros del AMPA con siglas independentistas y se convoca por correo electrónico a los padres a manifestaciones.» Supongo que también le suena: manifestaciones como las manifestaciones a las puertas del colegio de Canet para coaccionar a los padres que se atreven a pedir un veinticinco por ciento de horas lectivas en castellano.

«A la izquierda catalana» –dice Ovejero– «le falta tiempo para apuntarse, algo inexplicable. Desde 1953, la educación en lengua materna es un derecho reconocido por la UNESCO, y entre nosotros el bilingüismo era el modelo de la República, incluido el Estatuto de Núria, y lo que defendió el PSC hasta hace dos días, apelando a su pedagoga de cabecera, Marta Mata. Ahora, sin que se sepa cómo ni por qué, nos encontramos a la izquierda relacionando identidades con naciones y ciudadanías, urdiendo argumentos con los mimbres intelectuales que nutrieron la peor historia europea». Si lo dudan, vean la entrevista de Raül Romeva, entonces eurodiputado de Iniciativa per Catalunya - Verds, luego de Esquerra, en fin..., no sé dónde está ahora, pero, en todo caso, en el interesante blog *A World in Your Ear*. (*Veus de fons*.)

«Por lo común...» Inhabilitado, me dice el apuntador –se lo agradezco–; inhabilitado, sí, por delitos considerables. «Por lo común, cuando se grita mucho, las razones escasean, y en estos días se grita más que nunca. Pero también hay argumentos. En algún libro y en estas mismas páginas he intentado» –dice Félix Ovejero– «mostrar la pobreza de los fundamentos teóricos de las políticas *normalizadoras*» –que es el término que ustedes utilizan para tratar de homogeneizar a la sociedad catalana bajo un mismo patrón, un solo pueblo.

«Ahora, por debajo de la maraña retórica aparecen nuevas razones, menos teóricas; apelan a la realidad, la eficacia y» –ay– «los consensos. No está de más evaluarlas. La primera invoca a la realidad catalana, agredida en su identidad». «Dilucidar identidades» –dice Ovejero– «no es cosa sencilla, ni siquiera cuando se trata de individuos; en el caso de las comunidades, ni les cuento. En todo caso, cualquier idea de identidad tiene que atender a lo común o, en su defecto, a lo mayoritario, nunca a lo extravagante o singular».

Aquí Félix Ovejero hace una de sus muy felices comparaciones. Dice que la identidad de su familia no es su primo alto y rubio –Félix Ovejero no es precisamente un tipo alto y rubio–, y, «según la propia Generalitat, el cincuenta y cinco por ciento de los catalanes tenemos como lengua materna el castellano, y el 31,6 por ciento, el catalán». Relean, señor consejero, releen: el castellano es la lengua común y ampliamente mayoritaria de los catalanes.

Ahora, la pregunta que les lanzaba Ovejero entonces a los nacionalistas de antaño, yo se la lanzo a los de hoy. La pregunta es, señor consejero: ¿quién no respeta la identidad catalana?

La segunda apunta a la eficacia pedagógica. Se nos dice que los niños catalanes sin escolarizarse en castellano tienen un dominio superior de la lengua común al resto de los españoles. Si así fuera, solo caben dos posibilidades: bien los catalanes somos un portento de la naturaleza, bien la escolarización en una lengua es contraproducente para su conocimiento. Como ninguna de las dos resulta plausible, hay que dudar de las fuentes, y, en efecto, mirados de cerca, tampoco esta vez los datos abrumen.

Nos recuerda aquí el señor Ovejero como el propio Joaquim Prats, exresponsable del informe PISA en Cataluña, recordaba que el informe PISA en Cataluña se hace solo en catalán. Y yo creo que esto es importante recordarlo para desmontar otro de los mantras que supuestamente acredita que el nivel de castellano de los niños catalanes es equiparable al de los del resto de España porque lo dice el informe PISA –otro de los disparates que ustedes han popularizado y divulgado *urbi et orbi*.

En este sentido, decía Ovejero que, eso sí, «solo se adquiere» –el dominio pleno del castellano– «con la escolarización, como bien sabe el presidente de la Generalitat cuando elige un colegio trilingüe para sus hijos, cosa bastante habitual entre los políticos nacionalistas». El dominio del castellano se obtiene cuando ustedes eligen colegios para sus hijos que tengan como lenguas vehiculares el catalán, el castellano y el inglés, pero luego obligan al conjunto de los ciudadanos de Cataluña a tener una sola lengua vehicular, que es el catalán.

La tercera invocación de la que habla el señor Ovejero es aquella que dice..., habla de la cohesión. «Según parece, el bilingüismo dividiría a la sociedad catalana, según ustedes; un argumento pobre, sin duda. Si la enseñanza en una sola lengua es garantía de cohesión, habría que escolarizar a todos los catalanes solo en castellano.» Y, como le decía antes, señor González-Cambray, nadie en este Parlamento y nadie en la sociedad catalana –nadie en su sano juicio– pide una educación solo en castellano, como ustedes hacen con la educación solo en catalán. No tiene ningún sentido, en una sociedad bilingüe.

Y, efectivamente, si tratásemos de preservar la cohesión de la sociedad catalana, que tiene muy mayoritariamente el castellano como lengua común, pues quizá el argumento, aunque a mí me disgusta, sería el de que hay que escolarizar a todos

los niños catalanes única y exclusivamente en castellano. Eso sería si aceptásemos su argumento de la cohesión social... Sí hombre –sí hombre–, claro, no faltaba más; ¿cómo vas a escolarizar a todos los niños catalanes en castellano? Se puede hacer solo en catalán, pero, por favor, no solo en castellano.

Finalmente, el argumento resulta impreciso, porque equipara bilingüismo a separación por lenguas, cuando no es lo mismo un sistema en donde los alumnos permanecen juntos mientras reciben enseñanza de distintas materias, en las dos o las tres lenguas oficiales, que otro de doble red: el de Finlandia, por ejemplo. El argumento de la cohesión se cae de forma estrepitosa cuando analizamos el caso de Finlandia. En Finlandia rige un sistema bilingüe y los niños tienen unos resultados muy buenos, utilizando dos lenguas vehiculares, que es lo que ustedes tratan de evitar de forma sistemática.

«En realidad, la anomalía planetaria» –dice Félix Ovejero– «es el sistema político y lingüístico de Cataluña». Esa es la anomalía planetaria. «En este sentido» –dice Félix Ovejero– «puestos a decirlo todo, hasta dudo de la sinceridad de los argumentos nacionalistas y de la preocupación del nacionalismo por la paz civil, efectivamente».

Y el último argumento de los nacionalistas apela al consenso ciudadano. La afirmación «estoy de acuerdo porque todos estamos de acuerdo» se sostiene en el aire, esto es, en ninguna parte. Bastaría con que ellos cambiaran de opinión para que el argumento dejara de valer. Por tanto, yo les diría a los señores del Partido Socialista que ese argumento del consenso, de que como todo el mundo está de acuerdo nosotros aceptamos el *statu quo*, tiene que empezar a ser discutido de una vez por todas en nuestra comunidad.

En este sentido..., y le pediría a la presidenta generosidad, ya que yo no suelo tampoco extenderme demasiado en mis intervenciones desde el *faristol*, cuando menos..., le pediría generosidad, porque me falta un poco para acabar el artículo de Ovejero, que creo que tiene una función pedagógica de lo más interesante.

Y, a este respecto, permítanme que les recuerde una explicación que da el señor Ovejero sobre el porqué de esa supuesta unanimidad en las aulas. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Recuerda el caso de un profesor que imparte la clase en catalán, y, una vez acabada la lección, se acerca al alumno en cuestión y le repite en español lo que acaba de explicar en catalán. «El alumno tiene derecho a hablar en español con el profesor y a realizar los exámenes en esta lengua, pero sus libros de texto deben estar escritos en catalán y él debe permanecer siempre en la clase con los demás alumnos.» Traducido: a ver..., el valiente, un paso al frente. «Calificar este procedimiento como humillación» –dice Ovejero– «es quedarse corto; “segregación” tampoco alcanza».

Mire, señor consejero, lo que le quiero decir con esto es que este artículo escrito en el año 2012 es absolutamente actual, es absolutamente vigente. La política que ustedes llevan a cabo es una política contraria a los derechos fundamentales de los ciudadanos de Cataluña, contraria a lo que ustedes han dado en llamar la «identidad catalana», porque es evidente que, en caso de que haya una identidad catalana, es una identidad plural y diversa, contra la que ustedes luchan denodadamente, señor consejero.

Y sigo en la réplica.

La presidenta

Senyor Martín Blanco, he sigut generosa, però al mateix temps, com que estava parlant de llengües, li recordo que en castellà la paraula és «*facistol*», no «*faristol*». De l'occità antic; es diu «*facistol*», no «*faristol*». (*Veus de fons.*) Però vostè ha dit «*faristol*», per això l'hi dic... Parlant en castellà ha dit «*faristol*», i jo li explico que és «*facistol*».

Té la paraula el conseller d'Educació, senyor Josep Gonzàlez-Cambray.

El conseller d'Educació

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades... Diputat Martín Blanco, jo diria que avui vostè tindrà raó si més no en la part de que serem previsibles, i també en la part del cansament mutu que ens tenim. Jo crec que sí, en això li dono la raó d'inici. Crec que la meva intenció en cap cas serà sorprendre'l, ja l'avisó, i, per tant, vostès diuen el que sempre diuen, i, en tot cas, jo els respondré el que em crec des de sempre, també.

El model d'escola catalana. Vaig una mica enrere. Ho dic perquè vostès sempre parteixen de punts inicials, de situacions de partida, que responen a fallàcies, que responen a mentides. I, quan el punt de partida és equivocat, el que dius a continuació d'aquest diagnòstic inicial acostuma a ser equivocat.

Nosaltres el que fem és, amb consens polític, amb consens pedagògic i amb consens social, refermar el model d'escola catalana. I el model d'escola catalana –i això no m'ho invento jo– és un model que durant dècades a Catalunya ha estat un exemple d'equitat, d'igualtat d'oportunitats i de cohesió social. El model d'escola catalana durant dècades a Catalunya ha estat un exemple d'aprenentatge del català, del castellà i de com més llengües, millor.

I, per tant, pel que fa a la judicialització del català a les aules, nosaltres hem fet el que vam dir des del primer moment que faríem, i això ho acostumem a fer. Els hi pot agradar més o menys el que fem, però el que sí que fem és el que diem que farem. I nosaltres el que vam dir que faríem és lluitar amb totes les nostres eines davant d'unes ingerències judicials que no tenien en compte com s'han de prendre les decisions al voltant de l'escola. Com s'han de prendre les decisions al voltant de l'escola? Amb criteris pedagògics.

I, per tant, aquesta lluita amb totes les nostres eines per refermar el model d'escola catalana s'ha traduït, entre d'altres actuacions, en una llei al Parlament de Catalunya amb el vuitanta per cent dels diputats a favor, i s'ha traduït en un decret llei aprovat pel Govern. Deia: «Garantim que tot l'alumnat, en acabar quart d'ESO, tingui tots els coneixements tant en català com en castellà, i com més llengües, millor.»

I un altre element important que també vaig compartir en aquesta cambra i a tot arreu on hem tingut l'ocasió d'intercanviar impressions al respecte de la llengua, que per mi, com a conseller, era molt important, és aquesta cobertura legal, aquesta cobertura jurídica de les direccions, dels mestres i dels projectes lingüístics de totes les escoles, instituts i centres educatius del país.

Aquesta setmana, precisament, el Tribunal Superior de Justícia ha fet evident que aquest lluitar amb totes les nostres eines ha donat el seu resultat. Ha fet evident que no pot aplicar mesures cautelars del vint-i-cinc per cent a les aules, i això ha passat per primera vegada. I el que ha fet el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya és emplaçar el Tribunal Constitucional a que es pronunciï, a que es pronunciï sobre la constitucionalitat. I els recordo que el Consell de Garanties Estatutàries, a qui vostès, la dreta, van acudir, doncs, per unanimitat, amb totes dues lleis, s'ha pronunciat amb aquesta constitucionalitat tant del decret del Parlament com del decret llei del Govern.

I, si m'ho permet, no només el que fem és refermar el model d'escola catalana, sinó que el que fem a Catalunya també és reconèixer una situació de davallada de l'ús del català als centres educatius, on l'escola, evidentment, és part de la solució. I, en aquesta davallada de l'ús del català als centres educatius, el que hem de fer és acompanyar els centres educatius, entre d'altres actuacions, per tal de que els projectes lingüístics de cadascun dels centres educatius acabin aplicant-se dins de cadascuna de les 72.000 aules, aquestes 72.000 aules del país on el mestre i el professorat no poden triar la llengua en la que fan la classe. El mestre i el professorat han de fer la classe en la llengua que explicita, amb criteris pedagògics, el projecte lingüístic de cada escola, el projecte lingüístic de cada institut.

Vostès parteixen –ho deia abans, a l'inici– d'una fallàcia, d'un punt de partida equivocat. A Catalunya no estem davant d'una educació monolingüe; no estem

davant d'una situació monolingüe ni d'una educació monolingüe. Nosaltres no segreguem, ni ho farem, per cap tipus de motiu: ni per gènere, ni per origen, ni per llengua... No segreguem per cap tipus de motiu. I, per tant, això és el que seguirem aplicant a les escoles catalanes.

Jo, no ho sé..., després de sis anys, jo crec que ha arribat el moment de que no enganyen massa gent. Jo crec que ha arribat el moment de que vostès, senyors de Ciutadans, no enganyen ningú. Vostès no volen realment un sistema educatiu trilingüe. Vostès el que volen és allò que els defineix i que és la seva essència, que és reduir més i més cada cop la presència de la llengua catalana a l'escola i en qualsevol àmbit, de fet, de la nostra societat. Però, per més que vostès menteixin, no canviarà, la realitat: no hi ha cap problema lingüístic a les escoles catalanes, com s'ha demostrat durant dècades. El problema són vostès. No hi ha cap imposició lingüística, no hi ha cap adoctrinament; se'n diu «aprenentatge amb criteris pedagògics».

El sistema educatiu català té com a objectiu garantir els plens coneixements tant de les llengües oficials –el català, el castellà, l'aranès–..., com més llengües, millor. I d'això se'n diu «cultura», se'n diu «coneixement», se'n diu «dret dels infants a l'educació» i se'n diu «oportunitats de progrés». Se'n diu també «diversitat lingüística», «riquesa cultural de la nostra societat». Com més llengües aprenguem, tal com li deia, millor.

Poden disfressar-ho com vulguin. Poden vestir-ho de bilingüisme, de monolingüisme, de trilingüisme..., del que vulguin, però, en tot cas, estan partint d'una situació equivocada, d'una fallàcia, d'una mentida.

No se n'han sortit ni se'n sortiran, senyors de Ciutadans. Un cop més, el consens social, el consens polític i el consens pedagògic el que fan és refermar el model d'escola catalana. Deixin en pau les escoles i deixin treballar els mestres, que són els que saben educar i els que saben fer la seva feina.

Gràcies.

La presidenta

En el torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Ignacio Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, presidenta. Com és d'agradable entendre's amb persones amb qui penses tan diferent com la senyora Borràs, amb qui es pot parlar. Efectivament, això és Catalunya. Efectivament, la convivència ha de prevaler per sobre de tot. I podem tenir converses, fins i tot filològiques. I, a més, ella ha fet una apreciació que té sentit. Jo tinc molt clar com es diu en castellà «faristol», però, en tot cas, és possible que se m'hagi escapat, i això és l'ús indistint de les llengües dels ciutadans de Catalunya.

En aquest sentit, precisament, senyor conseller, jo li demano un exercici de pedagogia política, com parlava abans. Vostè parla de la diversitat. S'omple la boca dient que nosaltres no volem una Catalunya trilingüe. Diu el que no volem, no s'atreveix a dir el que volem. Nosaltres insistim que volem una Catalunya trilingüe. I el que tinc claríssim, però claríssim, és que vostès no volen una Catalunya que respecti els drets individuals dels ciutadans de Catalunya, que vostès no volen una Catalunya que respecti la diversitat de Catalunya.

I li demano..., li faig un repte, si vol, fins i tot, que seria trencador i seria revolucionari, senyor conseller d'Educació. El moviment es demostra caminant. Aquí hi ha un grup parlamentari, que és el de Ciutadans, bàsicament, que és segurament el que proporcionalment fa un ús més indiferent de les llengües dels catalans, que fa un ús del català i del castellà absolutament indiferent –parlem unes vegades en català, unes altres en castellà. Seria magnífic, extraordinari, que vostè, senyor González-Cambray, que, a més, el considero perfectament capaç de fer-ho, sortís aquí al faristol, a l'atriu o al *facistol* o a la tribuna del Parlament, i fes una intervenció completament en castellà. L'hi repto. En una llengua..., una cosa tan revolucionària com una intervenció d'un conseller d'Educació, que ho ha de ser del conjunt dels ciuta-

dans de Catalunya..., i que la faci en la llengua de la majoria dels catalans. Sé que és un repte. Seria trencar motlles, i potser fins i tot això seria una cosa realment sorprenent. Jo l'hi repto. Li dic, senyor conseller, amb tot el respecte: fem un exercici de pedagogia política i surti vostè aquí, amb tota la tranquil·litat que li dona l'ús, que segur que és perfectament digne, del castellà, i faci una intervenció completament en castellà, com jo faig en moltes ocasions en una de les meves dues llengües, que les considero pròpies com a individu, que són el català i el castellà.

Estic convençut que no ho farà. Senyor conseller, vostè té por a la diversitat de Catalunya. A vostè li desagrada, com a la immensa majoria dels nacionalistes, la diversitat de Catalunya; li desagrada el bilingüisme, li desagrada l'ús, en definitiva, normal que tenim molts ciutadans de Catalunya de la llengua espanyola o de la llengua castellana.

Per això li deia abans que qui agredeix, qui carrega contra la identitat dels catalans? Si hem de parlar d'una identitat dels catalans..., és una identitat necessàriament múltiple. És una identitat diversa, una identitat plural, en la qual, efectivament, el català i el castellà –potser més el castellà, però també el català– tenen una presència fonamental. És evident que hi ha altres llengües a Catalunya que també conformen la identitat dels ciutadans de Catalunya, però de forma majoritària, amplíssimament majoritària, el català i el castellà hi tenen una preeminència envers la resta de les llengües de Catalunya.

Per tant, senyor conseller, insisteixo en el que li dic, el moviment es demostra caminant. A mi, sortir a aquest faristol, a aquesta tribuna, a fer un discurs coherent i consistent amb el que defensa el meu partit, amb el que fa setze anys –no sis– defensem des d'aquesta tribuna i des de molts altres púlpits..., doncs, l'hi dic amb tota naturalitat. A mi m'agrada aquesta coherència, aquesta consistència, aquesta capacitat de dir el mateix que dic en privat..., dir-ho en públic.

Jo el que desitjo per als meus fills és una educació trilingüe, una educació com a mínim bilingüe. I desenganyem-nos: el que vull és que el castellà i el català tinguin una presència equilibrada en l'educació dels meus fills, i que els meus fills tinguin una vivència equilibrada de la seva identitat, si es vol, o, en tot cas, de les seves llengües pròpies com a ciutadans de Catalunya, que són tant el català com el castellà. I és justament el que vostès, que han construït a Catalunya un règim nacionalista basat en un identitarisme essencialista, volen evitar.

Hi insisteixo, li dic tot això amb tota naturalitat, amb tota normalitat, en una de les dues llengües que jo parlo cada dia a la meua vida. No sé si vostè també ho fa, però, en tot cas, jo ho faig cada dia: parlo català i castellà amb la meua família, amb els meus amics, amb el meu entorn, amb absoluta naturalitat. I, per això, quan vinc al Parlament de Catalunya, sovint parlo la llengua espanyola.

Jo recordo que, en aquest Parlament, quan l'Albert Rivera feia els seus primers discursos en castellà, alguns s'espavilaven. I fins i tot hi ha hagut algun diputat de Convergència Democràtica que sortia corrents, absolutament espavilat, cridant: «Que hi ha nens a l'hemicicle!» En aquest cas, no va ser una intervenció del senyor Rivera, de l'Albert Rivera, sinó una intervenció d'un diputat del Partit Popular anys enrere. Però, en tot cas, cridava: «Que hi ha nens a l'hemicicle, que hi ha criatures! Si us plau, no parlin vostès en castellà!» Una cosa, hi insisteixo, pròpia d'un règim autoritari que no respecta la diversitat, que no respecta el pluralisme.

I hi insisteixo, refermo el meu repte, senyor conseller: surti aquí i faci davant de tot aquest hemicicle una intervenció en la llengua majoritària dels ciutadans de Catalunya. Serà vostè un pioner, i potser fins i tot recupera una mica de popularitat entre la ciutadania de Catalunya.

Gràcies, senyor conseller.

La presidenta

Per respondre, en el torn de rèplica, té la paraula el conseller d'Educació.

El conseller d'Educació

Gràcies, presidenta. Diputat Martín Blanco, la popularitat no és el meu objectiu –no és el meu objectiu. (*Remor de veus i rialles.*) En tot cas, el meu objectiu és cada dia donar el millor de mi mateix per prendre les millors decisions i acompanyar els centres educatius perquè l'escola cada cop sigui de més qualitat, cada cop estigui menys segregada, cada cop puguem disposar d'una escola, de forma estructural, en millors condicions, perquè els nostres mestres i els nostres professors facin la feina que saben fer, que és educar els nostres infants. Aquest seria el meu objectiu, i li asseguro que no seria la popularitat. Per tant, no prendré cap decisió ni faré cap actuació per aconseguir aquesta popularitat.

Dit això, vostè deia: què volem? Jo li responc el que volem, si més no, com a conseller d'Educació i com a govern: el que volem és un model d'escola catalana que continuï garantint..., refermar-lo, perquè és el model que garanteix l'equitat, la igualtat d'oportunitats i la cohesió social, i ho ha fet durant dècades –ho ha fet durant dècades. I, per tant, volem un model d'escola catalana que no segregui per cap motiu, i tampoc, evidentment, per llengua. Volem un model d'escola catalana on tots els nostres infants, on tots els nostres joves acabin l'etapa obligatòria amb plens coneixements del català i, evidentment, del castellà, i de com més llengües, millor. I això és el que passa, diputat Martín Blanco, això és el que succeeix.

A vegades això també ho hem comentat, eh? Vostès no trobaran cap jove que tingui menys coneixements en castellà, o que no tingui coneixements en català, comparats amb qualsevol sistema educatiu de la resta de l'Estat espanyol. No el trobaran, no trobaran cap jove que no tingui coneixements de castellà.

Per tant, el que li deia a l'inici, i és al que feia referència al començar la meua intervenció: malauradament, no ens sorprendrem, avui, tampoc; no ens agradarem mútuament i tampoc ens sorprendrem, perquè vostès parteixen de fallàcies, perquè vostès parteixen de mentides, perquè el sistema educatiu català no té cap problema lingüístic.

De fet, durant la seva intervenció m'ha semblat que per un moment estava dient: «Naturalitat, naturalitat.» (*Remor de veus.*) Per tant, no tenim un conflicte de llengua. Naturalitat. Jo hi estic d'acord: naturalitat. Vostè expressi's com vulgui –expressi's com vulgui–, només faltaria –només faltaria–; però, si us plau, amb la mateixa naturalitat li dic que no s'inventin, llavors, que hi ha un conflicte lingüístic a les escoles catalanes, perquè no hi és.

Jo no tindria cap problema en assumir el seu repte; el que passa és que no li trobo sentit, a assumir el seu repte. I, per tant, no és un tema de por; és un tema de que no li trobo la gràcia, no li trobo el sentit. I, per tant, com està veient, no he assumit el seu repte, entre altres motius, perquè tothom m'entén, quan parlo en català en aquest hemicicle. I, entre altres motius, el que li deia fins ara: que, evidentment, cadascú que s'expressi com vulgui, però, com a govern del país, hem de garantir que el català és la llengua vehicular a les escoles del país, i, per tant, que tothom acaba l'etapa obligatòria amb coneixements de català, de castellà i de com més llengües, millor.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies.

Doncs suspenem la sessió fins demà a les nou. Gràcies.

La sessió se suspèn a tres quarts de vuit del vespre i catorze minuts.